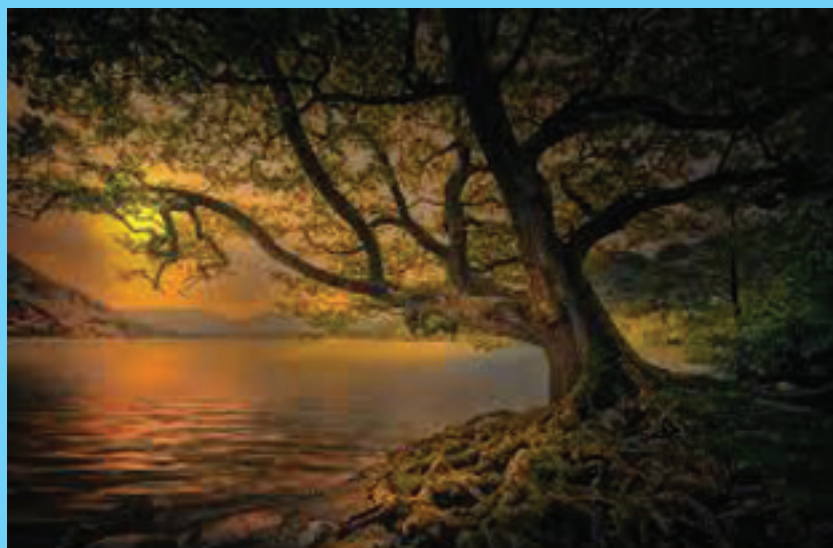

DEN NY VERDENS
Impuls

NUMMER 2 - MAJ 2015 - 33. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Livets træ

Hvad er skønnere i naturen end dette, efter en mørk vinter at mærke forårets komme? Og kulminerer dette forårets komme ikke igennem det nye udspringende løv rundt om på alle træer og planter? Er det ikke et livgivende velvære både for sjæl og legeme at se vinterens bladløse skoves konturer blive til lysegrønne, strålende impulser? Er det ikke dette, der bringer tusinder af små struber til at juble mod himlen?

Gøgen kukker ikke i bladløse skove, og lærken synger ikke gerne over isørkner. Kun forårets vældige kolorit, når det i farve og duft vælder frem fra skovens kroner, havens blomsterbede og markens grønne græs, kan bringe sommerens livsfylde til kulmination i de levende væseners dybeste, fysiske hjerterødder. Men tror man, det er anderledes med ”Livets Træ”? – Tror man, at de vældige skove, der dannes af dette træ, har en mindre mission?

Selve begrebet ”Livets træ” er jo kun et gammelt symbolsk udtryk for alt, hvad der skjuler sig under ”Det treenige princip”. Livets træ er altså i virkeligheden det samme som ”det levende væsen”. Medens ”X. 1” og ”X. 2” henholdsvis udgør dette træs stamme og grene, udgør ”X. 3” dets vældige løvfylde krone, safter og frugter, hvilket i dette tilfælde vil sige: energierne, bevægelserne, kræfterne, stofferne eller materierne.

(Livets Bog III stk. 771)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
Hvad er fjendskab?	22	<i>Per Bruus-Jensen:</i>
Om skoler i skytsengletjeste
6	<i>Jes Arbov:</i>
Om god praksis ved udgivelsen af
ældre litteratur	22	<i>Mischa Lim:</i>
Bevidsthedens evolution
10	<i>Else Byskov:</i>
Livets magi	29	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Om fejl i nye udgaver
12	En lille historie til eftertanken	30	<i>Robin Pedersen:</i>
Mineraler til alle sandhedssøgere
13	<i>Ruth Olsen:</i>
Om stemmer fra det usynlige	37	<i>Kurt Christiansen:</i>
Kommentar til Robin
15	<i>Søren Ingemann Larsen:</i>
Den intellektualiserede kristendom	40	KORT FORTALT
17	BOGANMELDELSER v/Ruth Olsen:

<i>Larry Dossey:</i>
<i>Et med Alt</i>

<i>Peter Høeg:</i>
<i>Det drejer sig om kærlighed</i> | 45 | <i>Ejnar Hjorth:</i>
Hvorfor valgte Martinus et selvsupplerende råd? |
| 18 | <i>Claus Houlberg:</i>
Dansk astrologis historie

<i>Nissen:</i>
Mama Heidi | 46 | <i>Per Holsner:</i>
Fest i Kulturhuset Kilden for Martinus
kosmiske fødsel |
| 19 | <i>Alex Riel:</i>
Bevidsthedens evolution

<i>Chr. Brinch:</i>
Spiritismen i sine grundtræk | 49 | <i>Ejnar Hjort:</i>
Troskab mod en forfatters tekst |
| 21 | <i>Kurt Christiansen:</i>
Hvorfor findes Gud? | 50 | <i>Jan Langekær:</i>
Gavekultur |
| | | 51 | Sommerkursus 2015 |
| | | 52 | <i>Chris Falke og Jan Langekær:</i>
referat af festen for Martinus indvielse |

Den Ny VerdensImpuls nr.2/2015

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Jeg har igen rykket udgivelsen af bladet en måned frem i forhold til det tidspunkt, nr. 2 plejer at komme. Men så holder jeg også 4 måneders sommerferie.

Jeg lover, der herefter ikke kommer flere artikler om "minerale"! Det var jo blot et symbolsk eksempel på, hvad der sker, når man mener sig klogere end Mesteren. Martinus brugte ikke ordene tilfældigt, og hvis ikke nogen var vågne, ville ingen i fremtiden have fået at vide, at der her lå en pointe. Instituttet tog det jo ikke med i deres rettelseslister.

Der er for tiden stille om den før så omtalte retssag. Det kan tage virkelig mange år, før der kommer en endelig afgørelse i sagen, medmindre Instituttet indser, det er bedst for alle, at de trækker den tilbage. De bøger sagen drejer sig om er alligevel ved at være udsolgt.

Det er selvfølgelig sørgeligt, så mange der lige nu drukner i Middelhavet, men det er dog en trøst, at de nu er kommet et bedre sted hen end til de mange så fjendtligt stemte folk i Europa.

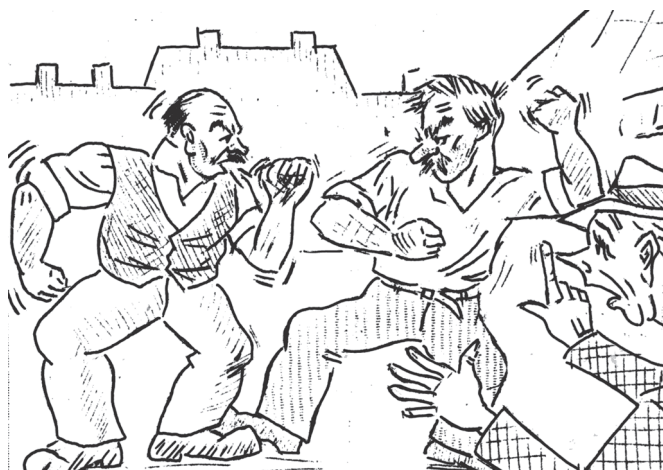
Go' sommer!
Ruth

Hvad er fjendskab?

Af Martinus

Menneskene er udsat for mange lidelser i den verden, hvor de i Øjeblikket befinder sig. Men de færreste har nogen anelse om, hvilken lidelse, der er den farligste og værste, ja, den mest nedbrydende af alle lidelser både i fysisk og psykisk henseende. Menneskets farligste lidelse er den tankereaktion, der i dets væremåde udløser sig som vrede eller fjendskab. Den er mere udbredt end nogen anden lidelse blandt menneskene. Når den har fået denne gigantiske position, skyldes det den omstændighed, at menneskene slet ikke aner, hvor livsnedbrydende den i virkeligheden er. Man har endda ofte hædret de personer, hvis bevidsthed i særlig grad har været udtryk for had og fjendskab. Den altovervejende del af menneskeheden er bærere af denne mentale tilstand, der i utallige situationer kommer til ødelæggende. ja, måske ligefrem dødbringende udbrud i den jordmenneskelige væremåde og kulturskabelse.

Ser vi tilbage på historiens kendte personer, der har haft magten over menneskene, vil der ikke være ret mange af dem, hvis væremåde ikke har afsløret, at vrede eller fjendskab i større eller mindre grad også havde til huse i deres mentalitet. Man ser det hos gamle såvel som hos unge - det findes i alle samfundslag, og fjendskabets ødelæggende virkninger spores både inden for religiøse bevægelser og materialistiske sammenslutninger. Alle hidtidige verdenskulturer er faktisk bukket under for dets fordærvende og giftige virkning. Fjendskab udløser den samme nedbrydende proces i mentalitet og væremåde som forrådnelse udløser i døde animalske organismer, og man kan derfor sige, at den rette kosmiske betegnelse for begrebet fjendskab er »mental forrådnelse«.

Fjendskab er menneskeheden største onde. Det har været årsag til millioner af menneskers lidelse og død. Det gælder ikke blot inden for de nationale områder, hvor man kan hade eller nære fjendskab mod et andet menneske, blot fordi vedkommende er tysk, svensk, dansk, russisk eller lignende. Nej, fjendskabets og hadets rasen i menneskesindet, og deres inficerende af den menneskelige mentalitet har også været årsag til utallige lidelser indenfor familier, i ægteskaber, i forhold mellem arbejdsgivere og arbejdere og mellem overordnede og underordnede. Fjendskab på grund af forskellig race eller hudfarve er også en af de mentale forrådnelsesprocesser, som hjem-søger menneskeheden med sine fordærvende virkninger. Tusinder af mennesker går rundt med komplekser eller lider af neuroser, angst, melankoli eller livslede, så de er parat til at begå selvmord eller myrde andre i kraft af den fordærvelsesproces, som udløses i form af fjendskab.

Så længe fjendskab ikke er fjernet fra den jordmenneskelige væremåde, vil det forhindre menneskeheden i at leve i den strålende lysverden af kultur og højintellektuel skabelse, som den moderne videnskab i dag er i stand til at bringe den. Hvorfor så ikke sætte alt ind på at overvinde denne skrækkelige defekte tilstand med dens opløsende virkninger både i jordmenneskets fysiske og psykiske struktur? Ingen af al verdens læger har kunnet finde frem til den medicin, som kan ophæve fjendskabet og dermed den mentale fordærvelsesproces, som modarbejder helbredelsen af en hvilken som helst sygdom. Hvad kan det nytte, at man er i stand til at lappe en del på virkningerne af visse sygdomme og lidelser, når man ikke kommer det eneste virkelige onde til livs, det, som faktisk er den væsentlige årsag til alle lidelser og sygdomme?

Det er ikke livets mening, at menneskene skal vedblive at leve i den ulykkelige tilstand, som nu er dominerende på jorden. «Den fortabte søn» skal ikke blive ved med at leve i fornedrelsen, men skal atter vende tilbage til sin «fader». Livet, der overalt i sin skabelse aldrig frembringer noget, der ikke i sit slutfacit er til glæde og velsignelse for levende væsener, har ikke til hensigt at gøre en undtagelse med de jordiske mennesker. Lige som menneskets øjne, øren, hænder og fødder, dets hjerte-, lunge- og kirtelfunktioner o. s. v. fra naturens hånd er så fuldkomne, at de er hundrede procent til glæde og velsignelse for mennesket, og lige som naturen også fører skabelsen af frugterne igennem det sure

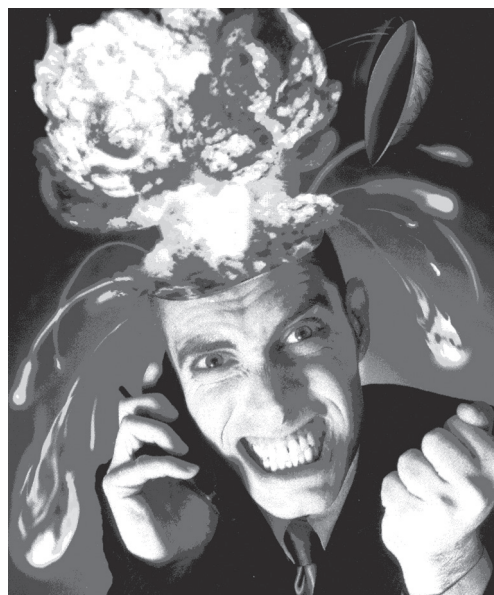
stadium før det modne, således vil den også vide at føre den menneskelige tilværelse frem igennem det «sure» stadium til en tilstand, hvor dette at være menneske er ensbetydende med udelukkende at være til gavn og glæde for andre levende væsener.

I denne skabelses - eller udviklingsproces af mennesket er naturen kommet langt. Den har ført det ud af mineral-materien til den vegetabiliske livsform og dernæst til den animalske eller dyriske livsform, og nu er den ved at føre det fra den dyriske og frem til den menneskelige livsform, der vil komme til at udgøre det «modne» stadium af den frugt, der hedder «mennesket i guds billede». At denne skabelse virkelig finder sted, kan vi ikke undgå at opleve som kendsgerning, eftersom det ufærdige jordiske menneskes mentalitet indeholder to særlige områder, vi kender under begreberne »det gode og det onde». «Det onde» i mennesket er det område i væremåden, hvor mennesket betjener sig af de samme livsprincipper som dyret. »Det gode» i mennesket er det område i dets væremåde, hvor det betjener sig af de samme livsprincipper som Kristus.

I menneskeheden er der en voksende længsel efter human udvikling og efter afskaffelsen af krig og de dermed forbundne lidelser. Denne længsel er en virkning af «kristusbarnet»s fødsel i den jordmenneskelige bevidsthed. Udviklingen går i retning af at omdanne det dyriske menneske til et virkeligt menneske i renkultur, totalt befriet fra de dyriske anlæg i mentalitet og væremåde. I det egentlige dyrerige er fjendskab mellem arter, racer og individer en naturlig livsform. Der gælder ordsproget «den enes død er den andens brød». Men dette ordsprog er blevet skabt, fordi man syntes, det gjaldt blandt mennesker. Det gør det også inden for det dyriske område af menneskets bevidsthed og væremåde.

Det er det, der er det «sure» stadium. Det er det dyriske område i mennesket, der er den udløsende årsag til enhver form for fjendskab. For alt højere menneskeligt samliv er fjendskab den rene fordærvelse. Det vil få de finere menneskelige egenskaber til at «råдне». Man siger ganske vist, at en fælles fjende kan få tidligere uvenner til at mødes i fællesskab og samarbejde. Det kan det også en kort tid, fordi det fælles had rent perspektivisk dækker over de indbyrdes fjendtligheder. Men så snart den fælles fjende eventuelt er slået, vil «råddenskab» snart brede sig mellem de tidligere forbundsfæller, og krigen vil blusse op igen mellem dem. Intet virkeligt menneskeligt fællesskab eller samarbejde kan bygges på fjendskab, vrede eller had.

Fjendskab er ikke en afsporing af mentaliteten, som så mange andre af de jordmenneskelige laster eller dårlige tendenser, som f. eks. alkoholisme og nydelsen af narkotika og tobak m. m. Det jordiske menneskes tendens

til at nære had og vise fjendskab overfor medvæsener er medfødte naturlige anlæg, en nedarvet tradition fra en fortidig primitiv og dyrisk udviklingsepoke. Men det er ikke meningen, at menneskene skal vedblive at være dyr, lige som det ikke har været meningen, at de skulle vedblive at være mineraler eller plantevæsener. Mineralske tilstande er ikke naturlige livsbetingelser for planten, selvom den stadig bærer sin fortid i sig i form af mineralske stoffer i organismen. På samme måde er vegetabiliske livsbetingelser unaturlige for dyret, der dog også i form af sin hud og muskulatur bærer på en fortids plantetilstand i sin organisme. Og dyrets tilstand bliver efterhånden mere og mere unaturlig for mennesket, selvom dets fysiske organisme endnu for en stor del er baseret på animalske principper.

Mennesket bryder sig heller ikke om at blive kaldt et dyr. Det føler sig højt hævet over dyreriget, og alligevel udtrykker det med sin væremåde en livsholdning, som er en livsbetingelse i dyreriget, men en absolut fordærvende og altopløsende tendens for den mennesketilstand og den overlegenhed over dyreriget, den mener at repræsentere. I dag er denne tendens direkte livsfarlig for det i jordmennesket allerede udviklede menneskelige område. I dette nye område er livsbetingelsen udelukkende logisk tænkning. Hvor mennesket bruger sin logiske tankekraft, så det er hundrede procent til gavn og glæde for sine omgivelser, er det himmelhøjt hævet over dyrets livsniveau.

Men der findes endnu en masse felter, hvor mennesket slet ikke er i stand til at tænke logisk og blot lader sig lede af stemninger og følelser eller af instinktet, som dyrene gør det. I dyreriget er selvopholdelsesdriften den dirigerende faktor både for artens beståen og for de enkelte individer. Livet i dyreriget bliver derfor en kamp om magten, og den stærkeste er ganske naturligt den, der også får retten på sin side. »Den stærkeres ret»

vil som livsprincip uundgåeligt avle fjendskab og had, og da dette princip også hidtil har været det dominerende blandt de jordiske mennesker, selvom styrken mere og mere kom til at bæres af intelligens eller snedighed og mindre af fysisk kraft, er hadet og fjendskabet blomstret op i en grad, som der slet ikke findes mage til i dyreriget.

Dyrene dræber andre dyrearter for at leve af deres kød og blod, og dyrehannerne er i brunsttiden dødsfjender, men derudover er der kun få former for drab og fjendskab i dyreriget. Hos det jordiske menneske er det anderledes, der lurder fjendskabet på næsten alle områder, og det kan vise sig, hvor mennesket måske allermindst havde tænkt sig det. I en familie, på en arbejdsplads, i en forening eller i en religiøs sammenslutning, hvor der tilsyneladende i lang tid har hersket fredelige eller ligefrem idylliske forhold, kan der pludselig opstå små meningsforskelle, som lidt efter lidt eller måske hurtigt vokser til fjendskab og stridigheder, som kan forbitre tilværelsen for mange mennesker.

Det sker udelukkende fordi menneskene på så mange områder mangler evnen til at tænke logisk. Vreden eller fjendskabet er en instinktmæssig, organisk mobilisering af væsenets kampevne til fordel for modstanderens udslettelse eller uskadelliggørelse. Lige så nødvendig og logisk denne kampevne er for dyret, ligeså ulogisk og livsnedbrydende er den for det fremskredne kulturmenneske. For dette væsen er kamp, mord, had og forfølgelse direkte ødelæggende for dets normale liv og for udvikling af enhver form for højere kulturtalenter. Side om side med en følelse af vrede eller had til nogen eller noget kan en normal og fuldkommen livsglæde umuligt eksistere i det udviklede menneske. Det vil da leve i en «gråvejrsbevidsthed» eller i et mentalt kældermørke, hvor dets menneskelige spiring og blomstring standser, afbleges og visner hen af mangel på mentalt solskin.

Det mentale solskin er den logiske tænkning, der afslører den virkelige sandhed i enhver situation, og ved hvis hjælp enhver katastrofesituation kan forebygges. Det er den samme logik, ved hjælp af hvilken enhver ingeniør, arkitekt eller anden ekspert i fysisk skabelse kan sikre sine frembringelser imod sammenbrud eller katastrofe. Disse eksperter har en eminent evne til at bygge op i fysisk materie, at blande stofferne på den rigtige måde og kende deres udvidelsesevne, bæreevne o. s. v. Denne logik er, hvor mærkeligt det måske kan lyde for nogle mennesker, ensbetydende med kærlighed. Den er kærlighed inden for et bestemt afgrænset område, og dens ophav er måske ikke særligt kærlige inden for andre områder, hvor de ikke har lige så store erfaringer.

Virkelig kærlighed og virkelig logisk tænkning er eet og det samme, og det, menneskeheden nu i allerhøjeste

grad trænger til at lære, er logik på det psykiske eller sjælelige område, ellers vil det ikke være i stand til at sikre sin tilværelse imod sammenbrud eller katastrofe. Den jordmenneskelige væremåde hviler altså på to slags basis. Den ene er vrede, krig, magt, forfølgelse og undertrykkelse, der avler drab, sorg, fattigdom og sygdomme på sjæl og legeme. I livet på jorden er denne tilstand, denne ”forlængede jungle”, blevet menneskenes ”ragnarok” eller ”helvede”. Den anden basis for menneskenes væremåde på jorden er logisk tænkning, hvilket vil sige: videnskab på det psykiske såvel som det fysiske område.

Hvor denne livsbasis kommer til sin fulde ret, bliver resultatet kulturskabelse, videnskabelige, tekniske og kunstneriske frembringelser samt forståelsen af den menneskelige psyke. Det kan blive en livsudfoldelse af en så guddommelig art, at menneskene igennem den kan få en så fuldkommen fred og glæde i samlivet, at den fuldkomment opfylder juleevangeliets forjættelse om fred på jorden og den største velbehagelighed for menneskene. Det er klart, at en sådan tilstand ikke på en gang kan komme til at eksistere her på jorden. Det skal ikke ske gennem mirakler eller nogen som helst form for diktatur eller magtudfoldelse. Det må ske derved, at det enkelte menneske opdager, at dets værste og samtidig dets eneste fjende er den dyriske side af dets egen bevidsthed.

(Ovenstående foredrag blev holdt af Martinus i instituttets foredragssal.

Det er bearbejdet for kontaktafdelingen af Mogens Møller, og bearbejdelsen er godkendt af Martinus.)

Fra kontaktbrev nr. 25, 1958.

Om god praksis for genudgivelse af ældre litteratur

Af Jes Arbov

Det er efterhånden en del år nu, jeg med interesse fra sidelinjen har fulgt kontroversen om i hvilken form, Martinus' værk bør genudgives. Som udgangspunkt kan man synes det er en ejendommelig debat, for ingen har været i tvivl om, at det er Martinus Instituts opgave at udgive Martinus' værk i den form, hvori det foreligger fra forfatterens hånd. Det har Martinus Institut så valgt at tolke på den måde, at det er det foreliggende *indhold*, der skal genudgives som det foreligger, men ikke nødvendigvis i den *form*, det foreligger. Det er sket ud fra et ønske om at udgive værket i overensstemmelse med ny retskrivning. Jeg kender ikke de nærmere detaljer eller bevæggrunde, der ligger til grund for beslutningen, ud over ønsket om at gøre retskrivningen tidssvarende.

I starten af 1990'erne tog jeg selv del i arbejdet med at bringe teksterne i overensstemmelse med ny retskrivning. Dengang var mine betænkeligheder få og ubetydelige, og de blev fortrængt af ønsket om at være med og tage del i arbejdet. Under indtryk af den verserende debat, har jeg imidlertid haft mulighed for at tænke de grundlæggende problemstillinger igennem og er – i tråd med mange indlæg her i bladet – nået til den konklusion, at den nuværende udgivelsespraksis virker forhastet og ugennemtænkt.

Det første indlysende spørgsmål, man må stille, er helt enkelt, hvorfor det er nødvendigt, at bringe Martinus' tekster i overensstemmelse med ny retskrivning. Umiddelbart kan det undre, at beslutningen overhovedet er taget, for netop i Danmark er der en veludviklet tradition for at genudgive afdøde forfatters værker med den oprindelige retskrivning intakt. Det er det, der er normen og alment gældende praksis. Tænk på genudgivelser af Søren Kierkegaard, St. St. Blicher, H.C. Andersen, Karen Blixen og mange flere. Hvorfor behandle Martinus' værker anderledes? Hvilke tungtvejende grunde er der til at modernisere hans værk, der ovenikøbet er væsentligt nyere end Kierkegaards, Blichers og Andersens?

Det er rigtigt, at der også udgives sprogligt moderniserede udgaver af f.eks. Søren Kierkegaard og H.C. Andersen. Formålet med disse udgaver har primært været, at gøre værket lettere tilgængeligt for især yngre læsere. Inden for det litterære miljø er der dog stor uenighed om, hvorvidt man gør læserne en tjeneste ved at tilbyde dem de moderniserede udgaver. Flere med indgående kendskab til eksempelvis Kierkegaards forfatterskab anser det for særdeles problematisk at ændre den oprindelige tekst. De

finder, at man taber mere end man vinder, og de ser det som et stort problem, at forfatteren ikke længere uhindret kommer til orde i værket.

Under overskriften "Kierkegaard med næsten egne ord" anmeldte Asger Brandt i *Kristeligt Dagblad* en moderniseret udgave af hovedparten af bind 2 af *Enten-Eller*. Han indleder anmeldelsen med at skrive: "Som dansker kan man ofte misunde folk, der er født ind i et af de store sprog, den fornøjelse, det må være at kunne læse originale, verdenslitterære hovedværker på sit modersmål. Men vi har dog én glæde, som andre må misunde os: Vi kan læse Søren Kierkegaards værker, som han selv skrev dem. Dette ganske væsentlige privilegium er dog ikke længere en selvfølge. Vi har nu mulighed for at opleve Kierkegaard, som resten af verden oplever ham – i oversættelse".

For Asger Brandt er det således soleklart, at ændring i retskrivningen er en form for oversættelse. Han skriver videre, at "hvis der overhovedet findes en begrundelse for at oversætte Kierkegaard til nudansk, må det være ønsket om at gøre forfatterskabet tilgængeligt for flere". Han finder dog, at denne begrundelse ikke holder ved nærmere analyse. For selvom han er på det rene med, at det "ikke altid er lige let at læse Kierkegaard", afviser han samtidig, at "vanskelighederne består i sprogets antikverethed".

Vanskeligheden ved at tilegne sig Kierkegaard ligger nemlig et andet sted. Derfor overvindes den heller ikke ved, "at man har rettet i teksten". For som Asger Brandt pointerende formulerer det: "Det er ganske enkelt umuligt at forestille sig et menneske, der ikke kunne læse den gamle version af Kierkegaard, men som nu kan læse den moderne".

Man kan med god ret spørge om det samme synspunkt ikke også – og utvivlsomt i endnu højere grad – gælder for Martinus' værker. *Er der virkelig nogen, der forestiller sig, at den moderniserede retskrivning gør Martinus' værk tilgængeligt for mennesker, som ellers ikke ville have forstået det?* Og hvis det ikke er tilfældet, med hvilken begrundelse er retskrivningen da moderniseret?

Der har i de forskellige indlæg her i bladet været fremført en række principielle grunde til, at man ikke bør ændre Martinus' tekst. Lad mig her gentage nogle af de vigtigste.

Teksten tilhører forfatteren

Det er forfatterens privilegium suverænt at bestemme, hvordan teksten skal udformes, hvilke ord der skal bruges, hvordan de skal bogstaveres, og hvordan tegnsætningen skal være. Ingen har ret til at ændre på det uden forfatterens udtrykkelige samtykke. Enhver ændring er dermed at betragte som et overgreb mod forfatterens suveræne ret til at bestemme over sit værk, og bør derfor ikke finde sted.

Når man i dansk sammenhæng udgiver moderniserede udgaver af Søren Kierkegaard og H.C. Andersen fremgår det almindeligvis klart, at der er tale om bearbejdede udgaver, og hvem der er ansvarlig for bearbejdelsen. I visse tilfælde kan ændringen til ny retskrivning være godkendt af forfatteren selv. I en tranebogsudgave af Tom Kristensens *Livets arabesk* fra 1977 er således anført: ”*Livets arabesk* udkom første gang 1921 på H. Hagerups Forlag, København, og er her optrykt efter originaludgaven, dog således at retskrivningen *efter forfatterens ønske* i et vist omfang er bragt i overensstemmelse med den nugældende” (fremhævet her).

Det er korrekt, at man i de senere år har set eksempler på, at der er udgivet værker, hvor retskrivningen er ændret uden forfatterens samtykke. Det gælder f.eks. Karen Blixens værker, der siden 2005 er blevet udgivet med ny retskrivning af Gyldendal.³ I anledning af, at *Den afrikanske Farm* udkom i en tekstkritisk udgave ved Det Danske Sprog- og Litteraturselskab (DSL) og Gyldendal, skrev professor Bo Hakon Jørgensen, der har Karen Blixen som sit speciale, en artikel i *Kristeligt Dagblad*, hvor han nævner, at der samtidigt med denne udgivelse – ”i Gyldendals løbende markedsføring af Karen Blixens værker” – er ”udkommet en absolut ikke tekstkritisk udgave af *Sidste fortællinger*”.

At der var tale om en moderniseret udgave fremgik af kolofonen, hvor det var anført: ”med moderne retskrivning”. Til det bemærker Bo Hakon Jørgensen stilfærdigt, men tørt, at ”sådan tilstås forbrydelsen” (fremhævet her).

Hvilken betydning, Bo Hakon Jørgensen tillægger ordet ”forbrydelsen”, perspektiveres når man kender til historien, som gik forud for de moderniserede Karen Blixen udgivelser. Her spiller Steen Eiler Rasmussen en væsentlig rolle. Steen Eiler Rasmussen var arkitekt og byplanlægger. Han står bag et omfattende forfatterskab, modtog ærespriser for at skrive et godt og forståeligt dansk og blev 1961 indvalgt i Det danske akademi. Han var nært knyttet til Karen Blixen i hendes år på Rungstedlund og var Rungstedlundfondens første formand. Rungstedlundfonden bestyrende Karen Blixens forfatterskab efter hendes død 1962. I 1975 udtrådte Steen Eiler Rasmussen imidlertid af fondens bestyrelse ”fordi han

mente, at denne ikke forvaltede Karen Blixens litterære arv med tilstrækkelig veneration.” Den direkte årsag var, at fonden havde givet Gyldendal tilladelse til ”at udgive hendes værker med moderne retskrivning”.

Debatten for og imod modernisering og bearbejdning af klassikere var livlig blandt litteraturfolk og undervisere i midt 90’erne. Esther Kielberg opsummerer debatten i Det Danske Sprog- og Litteraturselskabs Årsberetning 2010/2011: ”Argumentet for modernisering var især de unge generationers tiltagende besvær med at forstå ældre teksters sprog og selvfølgelig også tiltagende ukendskab til ældre faktuelle forhold. Modstanderne lagde vægt på bl.a. de poetiske og sproghistoriske oplevelser, der ville gå tabt, hvis man skulle nøjes med at læse moderniserede og bearbejdede udgivelser”.

Også inden for DSL blev debatten ført, og spørgsmålet var om ”selskabet i sin udgivelsespolitik [burde] tage den slags i betragtning? Emnet blev diskuteret på en række bestyrelses- og medlemsmøder. Der var bl.a. uenighed om, hvorvidt DSL skulle fortsætte sin eksklusive kurs. Nogle mente, eksklusiviteten var en styrke, mens andre syntes, at man burde komme et behov i møde ved at udgive tekster i moderne retskrivning og i let bearbejdning. Netop fordi DSL’s ansatte var specialister, måtte de kunne skaffe den type udgaver til veje på forsvarlig vis”. Man nåede efterhånden frem til den beslutning, at ”tekster fra tiden 1650-1800 krævede en vis grad af modernisering, mens tekster efter 1800 kun burde udgives i den originale form, men med filologiske og faktuelle kommentarer”.

Når Martinus’ værker derfor nu udgives i moderniserede udgaver, kan man på den her skildrede baggrund konkludere, at der er tale om en særdeles kontroversiel udgivelsespraksis. Det er ikke kun inden for ”sagen”, at der rejses kritik. En tilsvarende kritik er generelt udbredt inden for den litterære institution i Danmark og fremføres her af toneangivende forskere, litteraturkritikere og sprogfolk. Man må derfor også regne med, at de indvendinger, der er blevet rejst her i bladet, ville have været udtrykt med tilsvarende eller muligt endnu større styrke, hvis en bredere offentlighed end det nu er tilfældet havde haft kendskab til Martinus.

Den tid, hvori et litterært værk er blevet til, har afsat spor i teksten

Værket er blevet til på et bestemt tidspunkt, og det afspejler sig i ordvalg, sætningskonstruktion og stavemåde. Over tid er det ikke kun stavemåden, der ændrer sig. Det gør ordenes betydning også. Når man derfor ændrer til ny stavemåde rykker ældre ord og talemåder pludselig ind i en ny sproglig kontekst, der er dem fremmed. Dermed risikerer man, at den oprindelige betydning går tabt eller fordrejes. Der opstår let spændinger og brudflader i tek-

sten, når forskellige tidsepokers sproglige konstruktioner og betydningshorisonter støder sammen. På den måde kan teksten få et ”bastardagtigt” skær, og den kan let forvirre læseren, fordi det pludseligt er uklart i hvilken tidslig kontekst, teksten helt præcist skal opfattes og forstås.

I en undervisningsbog for ungdomsuddannelserne At læse Karen Blixen forklarer Johan Rosdahl og Ivan Z. Sørensen, at ”Blixen skriver efter de normer der var gældende op til den store retskrivningsreform i 1949, hvor bl.a. å afløste dobbelt a, og hvor substantiver nu skulle skrives med lille begyndelsesbogstav”. De Blixen-tekster, de selv bringer i bogen, vælger de at lade stå i hendes egen retskrivning og begrunder det med, at ”sproget er med til at give fortællingerne en særlig aura”. De henviser i den forbindelse til, at Karen Blixen selv har forsvaret den ”gammeldags” retskrivning, ”bl.a. med det argument at det vigtigste ved læsekunsten ikke er at stave, ’men at genkende Ordene af Udseende’. Ordet ’Føre’ (vejenes tilstand) genkendes f.eks. let og hurtigt som et substantiv, forskelligt fra verbet ’føre’ (f.eks. en bil). Desuden kan ’selve et ords billedlige form gennem associationer give en særegen betydning”. Karen Blixen skrev 1938 anskueligt om dette i en kronik til Politiken: ”En Kvinde med Qu kommer, maaske paa Grund af sin Lighed med det engelske Queen og af selve Bogstavet q’s Sjældenhed, mere majestætisk sejlene ind i en Sætning end en Kvinde med Kv, der har Associationer med en Kvie”.

Ud fra disse betragtninger, kan man med rette spørge, hvordan man med absolut sikkerhed kan vide, at man ved ændring af retskrivningen i Martinus’ værk, ikke ændrer værkets ”særlige aura” eller associative betydning? I respekt for forfatteren og værket bør *forsigtighedsprincippet* her være gældende norm. Hvis man har den mindste grund til at tro, at noget af indholdet går tabt eller svækkes ved en ændring, bør man afholde sig fra at ændre. Er man gennemført tro mod dette princip, er jeg overbevist om, at man vil nå frem til, at modernisering af sproget i Martinus’ værk er *no-go*.

Ordnes stavemåde og betydning kan ikke adskilles

Man ændrer ords stavemåde uden at være klar over, at man samtidigt ændrer på det betydningsbærende i værket. Kirsten Thurø og Kurt Christiansen har her i bladet – efter min mening overbevisende – argumenteret for, at der ligger en væsentlig pointe i Martinus’ skelnen mellem ”Mineraler” og ”Mineralier”. Men hvad enten man godtager argumentationen eller ej, demonstrerer deres indlæg, at der på det punkt kan rejses berettiget tvivl om, hvorvidt den ændrede stavemåde i de nye udgaver rent faktisk ændrer den underliggende betydning i værket.

Problemstillingen viser, at man ikke kan adskille form og indhold. Ændres formen, ændres indholdet også

uvilkårligt. Også tilhængere af moderniserede udgaver af ældre værker på nudansk vedgår åbent dette. Tager man en forfatter som Peter Thielst, der har udgivet Kierkegaard-tekster på nudansk, er han helt klar over, at ”tekstmodernisering” indebærer, at man bevæger sig ind i tvetydigt og usikkert terræn, der ikke kan ”formuleres og afgrænses gennem klare regler”, og at ”meget derfor kommer til at bero på skøn”.

Men andre ord, når man giver sig i kast med at omskrive et værk til moderne dansk, bevæger man sig ind på oversætterens område og stilles dermed over for en lang række af de samme problemstillinger og dilemmaer. Når Peter Thielst alligevel taler til fordel for modernisering af Kierkegaard, er det fordi han mener, at de pædagogiske og formidlingsmæssige fordele opvejer ulemperne. Og det gør han vel at mærke inden for konteksten af et litterært marked, hvor Kierkegaards værker som noget ganske selvfølgelig findes i handlen med den oprindelige retskrivning.

Hver af de tre fremførte hovedargumenter er i sig selv fuldt tilstrækkelige begrundelser for at afholde sig fra at ændre Martinus’ tekst. Tiden er derfor kommet til at revurdere hele dette stort anlagte moderniseringsprojekt, hvorved intet er vundet; men meget tabt. Jeg er fuldt ud klar over, at alt er gjort i den bedste mening, og alle har gjort det så godt, de kunne. På baggrund af de erfaringer, der er nu gjort, og de principielle og velbegrundede indvendinger der er rejst, bliver det dog stadig mere tydeligt, at det ikke lader sig gøre at ”forbedre” Martinus’ tekst ved at sprogmmodernisere den. Det eneste man uundgåeligt opnår er en forringelse. Nogle steder åbenlyst, andre steder mere subtilt og rigtig mange steder uden tvivl endnu uerkendt. I bund og grund er projektet overflødigt, fordi teksten i sin ”gammeldanske” form udmærket forstås af enhver åndsvidenskabeligt interesseret. Hvis indholdet forekommer svært tilgængeligt, er det i hvert fald ikke på grund af retskrivningen.

Forleden – en dejlig søndag morgen med fuld sol og det første spæde forår i luften – læste jeg i Efterskriften til *Livets Bog*. Som alle – der har læst disse sider – ved, er der tale om en særdeles bevægende og smuk tekst. Efter de omfattede og detaljerede analyser i *Livets Bog*, som går forud, er Efterskriften kulminationen på værket. Den viser, på baggrund af de foregående højintellektuelle udredninger, utilslørret storheden i Martinus’ mission, verdensaltets ufejlbarlig logik, kærligheden som tilværelsens fundament og Guds uendelige almagt og omsorg for alt levende.

Jeg vil gerne her citere fra ét af stykkerne i Efterskriften, som det er gengivet i den nye udgave:

”Ud fra nattens mørke har du banet dig vej ind i den

ensomme astronoms modtagelige ånd og der afsløret de første elementære begreber om din evige visdom. Du lod ham ane dine store dybder, dit umådelige rum. Du lærte ham, at hans egen verden var en stjerne i rummet, bevægende sig i mægtige baner efter evige love. Du lod ham analysere solens stråler og lyset fra fjerne verdener, fra funkende sole i en sådan mangfoldighed og over et sådant horisontområde, at hele panoramaet blev til lysende tåger, fortabende sig udenfor tidens og rummets grænser, efterladende sig i ham de første svage evner til at tænke dine gigantiske tanker efter eller det første gryende skær af et kosmisk klarsyn, det syn i hvilket alle levende væsener skal opnå at se dig i din evige stråleglans, – du! Den eneste sande Gud.”

Det her er stort. I sin helhed formidler Efterskriften emotionalitet, logik, inderlighed og ophøjet kosmisk indsigt sammenfattet og udtrykt som en bøn til Gud. Denne tekst er fuldstændig enestående i verdenslitteraturen, og den er en del af Martinus’ og Guddommens gave til menneskeheden.

Derfor er det også af den allerstørste betydning, at denne gave formidles uforfalsket, nøjagtigt som Martinus har udformet den. Hans værk er blevet til i bøn til Gud med det formål at være til hjælp, støtte og opmuntring for mennesker, der søger svar på tilværelsens fundamentale spørgsmål: Hvem er jeg? Findes Gud? Hvorfra og hvorhen?

Det er derfor vigtigt, at teksten videreformidles uden den mindste form for støj eller forvrængning. Det er almindeligt, at der kan opstå en særlig fortrolighed og inderlig forbindelse mellem forfatter og læser. Derfor er det også afgørende, at læseren kan være absolut sikker på, at det er forfatterens egen uforfalskede tekst. For det er på det grundlag, tillidsforholdet mellem forfatter og læser etableres og udvikles.

Prøv at læs den sidste sætning i citatet herover igen: ”– du! Den eneste sande Gud”. Spøjt, ikke? I hvert fald tænkte jeg uvilkårligt: Det er ikke Martinus, der har skrevet dette. Det bryder jo fuldstændigt den ophøjede følelse og det sproglige mesterskab, som præger disse sider. Da jeg slog efter i den originale udgave, stod der da også, som jeg havde forventet: ”– du! den eneste sande Gud”.

Det er hvad der sker, når man formalistisk holder sig til et grammatisk regelsæt og i processen mister føling med tekstens særlige indhold og tone. Man kan synes det er en lille eller ubetydelig detalje, men det er det ikke. For efter en opdagelse som denne, er der rokket ved tilliden til teksten. For hvad mere er der ændret ved til skade for værkets oprindelige hensigt og betydning?

Selvom det er utilsigtet, er Martinus Institut ved at ac-

ceptere sådanne ændringer med til at skabe afstand og små kritiske forbehold i forholdet mellem Martinus og hans læsere. Det tillidsforhold, som burde være tilstede som en selvfølge – nemlig at teksten helt og holdent er Martinus’ henvendelse til læseren – er svækket. Og det kan hverken Martinus eller hans læsere være tjent med.

Det Tredie Testamente unikke status i verdenslitteraturen kan næppe undervurderes. Om sin egen mission skriver Martinus i Efterskriften:

”Alt, hvad jeg ved, har du selv personligt sagt mig. Men da alt, hvad du har sagt mig, er identisk med al min Viden, og min Viden igen kun kan eksistere som den udløsende Basis for alle mine Manifestationer, bliver disse mine Manifestationer i Virkeligheden identiske med dine Manifestationer, og mine Tanker er saaledes dine Tanker, og mine Veje er dine Veje og min Villie er din Villie. Og alt, hvad jeg har af Bevidsthed og Viden, har du selv personligt givet mig. Men derved har du blottet for mig eller ladet mig selvopleve, at du har givet mig, overfor alt, hvad der kommer indenfor mine Manifestationer Rækkevidde, at udgøre din Røst, Stemme eller Tale.”

Da Martinus’ forfatterskab er en fuldstændig essentiel del af det, ”der er hans ”Manifestationers Rækkevidde”, er det umisforståeligt klart, at Martinus opfatter sit værk som identisk med Guds ”Røst, Stemme eller Tale”. Målgruppen for denne tale er jordens menneskehed. Det Tredie Testamente er med andre ord Guds henvendelse til menneskene ved en dramatisk fase i deres historie. Værket er skrevet til trøst, støtte og opmuntring for en betrængt menneskehed, der er i færd med at gennemgå det vanskeligste og mest radikale vendepunkt i hele dens udviklingshistorie. Om dette skriver Martinus videre:

”Underfulde Fader! – Tak fordi du gennem denne min personlige Oplevelse af dig har gjort mig til Genstand for en Bevidsthedsudfoldelse, der i Form af Inkarnationen af Klodens vordende Idealisme, atter lader mig komme til Syne som en aaben Kanal for din evige Visdom, og gennem hvis guddommelige, altgennemtrængende sollyse Straaler du nu vil bringe – ikke alene Balsam og Lægedom for alle de ulykkelige, der ligger forpint og lemlæstet efter det blodige Ridt gennem Krigens eller Ragnaroks Døsterræner, men ogsaa give alle Jordens Slægter et nyt vidunderligt Klarsyn paa Tilværelsens mægtige Kombinationer og derved indgyde dem Tillid til dine Loves uendelige, haarfine Fuldkommenhed og Retfærdighed, – føre dem frem til Forening med og Kendskab til din umaadelige, ophøjede Natur og vise dem, hvorledes du i Kærlighedens Straaleglans evigt staar smilende og med aabne Arme for at omfavne hvert eneste eksisterende Væsen, – lade dem blive Vidne til, at der aldrig nogen Sinde er gaaet noget Væsen fri af dette

guddommelige Favntag, og at aldrig nogen Sinde noget Væsen vil komme til at gaa fri deraf, ... ”.

Martinus opfatter således sit værk, som det, der skal bringe ”Balsam og Lægedom” til ulykkelige og forpinte, og som skal lede alle jordens beboere til at se tilværelsen i et nyt og forklaret lys, som viser at alt er retfærdigt og fuldkomment, og som skal føre dem frem til en personlig forening med Gud. Ved genudgivelse af *Det Tredie Testamente*, er det denne opfattelse af Martinus’ verdenshistoriske rolle, der skal respekteres. Det er denne *hans egen opfattelse af sin mission*, der må være det bærende og grundlaget for alle overvejelser og beslutninger i forbindelsen med genudgivelse af værket. I modsat fald varetager man ikke Martinus’ interesser og er dermed ikke tro mod hans sag.

I lyset af denne i sandhed storslåede mission og karakteren af Martinus’ forfatterskab som identisk med Guds henvendelse til menneskeheden i form af ”hellig Viden” og ”hellige Tanker” kan jeg – på baggrund af hvad der i øvrigt har været fremført her – ikke se det anderledes end bevidst at ændre værkets oprindelige tekst er at ”vandre trygt, hvor engle ej tør træde”.

Martinus har vist, at hans åndsvidenskab er det samme som kærlighedsvidenskab, som igen er det samme som sand livsvidenskab. Det betyder, at Martinus på denne klode en dag – erkendt af alle – vil fremstå som *grundlægger af videnskaben om ånden, kærligheden og livet*.

Det, der er brug for, er en helt ny udgivelseskultur for hans værker. Faktum er jo, at kulturen omkring udgivelsen af *Det Tredie Testamente* har været defekt gennem mange år. Allerede mens Martinus levede blev der fiflet og lavet om på teksterne. Der er et vældigt behov for, at der *klart og tydeligt* bliver gjort op med alt dette. Måske er man delvist begyndt; men der er brug for, at man går hele vejen og kommer ud med *videnskabeligt gennemarbejdede udgivelser*, hvor der er gjort alt, hvad der er menneskeligt muligt, for at bringe teksterne i nøjagtig overensstemmelse med Martinus’ oprindelige intentioner. Hertil har man manuskripterne og de tidligere udgaver. Det er de redskaber, man må benytte sig af. Det er klart, det er en kæmpeopgave; men der er reelt ikke andre veje at gå.

Livets magi

Af Else Byskov

Det er de færreste mennesker, der kan se livets magi. I disse tider, hvor der har været terrorangreb i Paris og København, går rigtig mange rundt og er nervøse, angste og bekymrede. De tror, at de selv kan blive ofre for et terrorangreb og mange frygter, at verden er på vej ned ad slisken imod afgrunden. For de fleste står døden som et horrorscenario, det absolut værste og mest rædselfulde, der kan ske, og de klynger sig til deres ”ene” liv som en skibbruden, der desperat klynger sig til et stykke drivtømmer.

De ved ikke, at de slet ikke kan dø, og at den forfærdelige ”død” de frygter kun er en tænkt modsætning til livet. En død der indebærer ophør af bevidsthed eksisterer slet ikke, for vi er evige væsner på en uendelig rejse gennem fysiske og åndelige verdener i et univers, hvor kærligheden er grundtonen. Alt for mange ved ikke, at vi altid har vores åndelige legeme intakt, for det kan hverken læderes eller ”dø”. I vores evige åndelige legeme er vi af og til på visit

på det fysiske plan for at opleve kontrast og dermed forny vores bevisthed. Men helt uafhængigt af, om vi har et fysisk legeme eller ej, er vi stadig det samme jeg, der oplever. Den død, som mange frygter, eksisterer ikke. Den er en illusion. Døden er simpelthen ikke sådan en ”tragedie” som mange mennesker forestiller sig. Vi har alle oplevet at ”dø” millioner af gange, og hver gang er vi stadig i live i vores åndelige legeme og er ”rykket fremad i vognen” og er blevet klogere og visere af oplevelsen.

Men når der nu er terrorangreb og uskyldige mennesker bliver dræbt, hvordan kan jeg så sige, at livet er magisk? Det kan jeg fordi Martinus gennem sine skrifter har undervist mig i livslovene. Et studium af Martinus’ værk er den bedste medicin imod nedtrykthed, sortsyn og angst. Det er i virkeligheden verdens bedste medicin imod alt.

For har man først forstået den store guddommelige plan, så er man vaccineret imod enhver form for sortsyn, og så er man blevet udstyret med de bedste ”piller” imod frygt og angst, og man har forstået, at der overhovedet ikke er noget at være bange for. Ikke en pind! Ja, så kan man se, at Martinus har ret i at ”alt er såre godt”.

Alt er såre godt, fordi en af de livslove, der styrer alt det, der sker med os, er karmaloven, og den styrer universet med en hårfin retfærdighed, ja den er så hårfin, at selv ”vores hovedhår er talte”. Det betyder, at vi ikke kan blive udsat for noget som helst, som vi ikke selv er ophav til.

Hvis man vil være sikker på, at man kan vandre i fred ude i verden, er der kun én eneste ting, der med garanti virker som beskyttelse, og det er at bære freden i sit hjerte. Man kan nemlig ikke blive udsat for noget, som man ikke selv kan nænne at gøre mod andre. Eller sagt på en anden måde: man er beskyttet i samme omfang, som man beskytter andre. Den beskyttelse skal nok forstås bredt: man kan ikke medvirke til drab på andre levende væsner og samtidig være beskyttet. Det betyder naturligvis også, at man ikke skal medvirke til drab på dyr igennem kødspisning.

Men lad os lige høre hvad Martinus selv siger:

”Alt, hvad et levende væsen gør imod sin næste, hvilket vil sige, imod alle andre levende væsener, kommer urokkeligt tilbage til sit ophav igen. Det er denne tilbagekomst af virkningerne af væsenets handlemåde, der udgør dets skæbne. Derfor bliver det muligt for det levende væsen selv at kunne bestemme sin skæbne.

Hvis det manifesterer kærlighed til medvæsenene, er det det samme som at så kærlighed. Hvis det manifesterer bitterhed, vrede og hævn, sår det altså denne væremåde i omgivelserne og kommer derved til at høste virkningerne af denne væremåde. Denne høst bliver således væsenets kommende skæbne, for såvidt det ikke forinden har forandret sig og vænnet sig til at udløse en mere human væremåde og ikke kan så en sådan bitter sæd mere. I samme grad, som det ikke kan nænne at manifestere et særligt onde overfor sin næste eller omgivelserne, i samme grad bliver det fri af eventuelle tilbagevendende virkninger af mørk væremåde. ” LB7 2441 (min understregning).

Vi kan altså selv bestemme, hvilken skæbne vi gerne vil have, ved kun at så, hvad vi gerne vil høste. Og hvis vi i fortiden har sået en dårlig sæd, så kan vi arbejde på at modvirke virkningerne af denne sæd ved bevidst at øve os i at udvise en kærlig væremåde imod vores næste. Vi kan simpelthen øve os i at være alkærlige. Det er vi nok ikke alle sammen lige gode til lige med det samme, men vi ved jo, at der kun er én måde at blive gode til noget på, og det er igennem øvelse.

Og en skønne dag kan vi lyse som solen og sprede varme og ”good vibes” omkring os. Det kan godt være, at det tager nogle inkarnationer inden vi er blevet supergode til det og har fået vores næstekærlighedstalant op på virtuosstadiet, men vi kan tage de første skridt og øve os bevidst. Det hjælper alt sammen. Ja, vi må udvikle os frem til ikke at kunne føle uvilje imod andre væsner, for: ”Vi har altså her for os en hel menneskehed, rummende over et par milliarder i fysisk materie inkarnerede individer. Alle disse mennesker står absolut ikke på det samme udviklingstrin, men repræsenterer en skala af trin, der strækker sig nede fra urskovens primitive mennesker: buskmænd, pygmæer og lignende og op til det i dag moderne intelligente kulturmenneske.” LB7 2428.

Når man nu ved, at jordens mennesker ikke står på det samme udviklingstrin og dermed ikke har de samme forudsætninger for at udvise tolerance og næstekærlighed, så er det klart, at man må bære over med deres (og sine egne) ufærdige sider. Man kan jo ikke, med Martinus’ ord, bebrejde en tidsel, at den ikke er en rose. Vi er alle gudekvanter, men vi har ikke alle påbegyndt vores rejse på det fysiske plan på samme tid.

Derfor skal vi betragte dem, der er mindre udviklede, som yngre brødre, der engang med tiden vil blive næstekærlige, men som endnu ikke har høstet nok erfaring til at være det. Der findes ikke nogen form for adfærd, som vi ikke skal vise tolerance over for, og der findes ikke nogen handling, som vi ikke skal tilgive. Alle levende væsner bærer en gnist af Guddommen i sig, og den gnist skal vi alle respektere hos alle.

”Men de er jo onde” siger du måske nu, og det er jo forfærdeligt, at vi skal dele jorden med dem. Nej, nej... det er det ikke. Her er plads til alle og i det omfang at vi selv har rensset ud i vores egen ”urtehave” og fjernet de sidste rester af ukrudt i form af intolerance, selvfedme, bedreven og fordømmelse af andre, er vi selv uden for det ondes rækkevidde. Så står vi på en helle, og kan observere det onde fra dette fristed, men det onde kan ikke ramme os. Men inden vi når så vidt skal der som sagt luges ud i den mentale urtegård.

”Ligesom gartneren må luge sine frugtarealer for at træerne på disse ikke skal kvæles af ukrudt, således må et menneske også luge sin bevidsthed, sit tankedyknings- og viljeføringsterræn for det kvælende ukrudt, der her kan florere og virke svækkende eller lammende på dets livskraft og normalitet og dermed ødelæggende dets livslust eller glæde ved at være til. Denne mentale lugning består i at fjerne sortsyn, al bitterhed imod væsener, man mener er skyld i ens lidelser eller besværligheder, samt al anden bitterhed, hvilket bliver lettere, alt eftersom man fjerner al martyrforømmelse og selvmedlidenhed og al beklagelse over sin tilstand for andre væsener og forstår,

at livet er retfærdigt og fuldkomment, kosmisk set, og at man selv er skyld i sin skæbne ” Martinus: Svar på brev fra en syg. Sidst bragt i Kosmos 2007, nr. 5.

Når vi ikke mere sår en sæd, hvis frugter vi slet ikke ønsker at høste, og hele tiden holder os for øje, om den handling, vi står i begreb med at udføre, vil føre til en god eller en slet høst, så har vi sat en proces i gang, der utvivlsomt vil føre os bort fra de ulykkelige skæbner. Når vi kun sår en god sæd, så ændrer vibrationen i vores aura sig, og vi vil ikke længere kunne tiltrække de samme energier som før. Så bliver vores gamle, mørke karma afvist ”ved hoveddøren” og kan ikke komme ind, for auraen lukker kun de energier ind, som den selv er på bølgelængde med. Det sørger loven for tiltrækning for. Da kan vi ”se frit op” og vi er beskyttede af vores egen karma. For ingen kan rammes af en skæbne, som de ikke selv er i stand til at udvirke imod deres næste. Den, der bærer kærlighedens lys i sit hjerte, kan ikke rammes af noget ondt.

”Før menneskene lærer at forstå, at der umuligt kan ramme dem noget som helst i deres skæbne, som de ikke selv er det absolutte ophav til, og som de derfor ene og alene selv har sat i gang, og at ingen som helst andre væsener derfor kan have nogen skyld i denne, vil de ikke blive i stand til at indse, hvorledes hele menneskeheden i dag lever på en hundrede procents falsk moralopfattelse der, hvor den hævner, straffer og fører krig. Denne væremåde udgør et eneste stort ocean af skabelsen af nye årsager til mørk skæbne, til krig, lidelser og ulykke. Hvis menneskene var nået frem til at kunne tilgive sin næste – ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange dagligt, hvilket altså vil sige, opfyldelsen af livets største bud: Du skal elske din Gud over alle ting

og din næste som dig selv, ville al krig, hævn og straf, alt fjendskab, al uærlighed eller bedrageri og enhver form for at leve højt på sin næstes bekostning være en umulighed på jorden. Dette at tilgive sin næste et hvilket som helst onde, han så end måtte have påført en, er således den korrekte hundrede procents opfyldelse af loven for livet. Denne tilgivelse udgør altså vejen til lyset, til lykken og saligheden.” LB7 2449

Et helt magisk træk ved livet er, at vi aldrig behøver at hævne noget som helst. Det er nemlig slet ikke nødvendigt, for den, der engang har gjort os ondt, får jo sin onde handling retur i form af mørk skæbne. Det sørger karmaloven for. Vi behøver ikke at løfte en finger - ”hævner eder ikke selv I elskelige, jeg vil betale, siger den Herre Zebaoth” og det betyder, at vi bare kan læne os tilbage og tilgive vel vidende, at misdæderen vil blive indhentet af sin skæbne.

Så når vi står midt i mørket og ser terrorhandlinger og intolerance omkring os, er det en god ide at bruge vores evne til at fokusere. Den har vi alle sammen, men vi er nok ikke alle lige gode til at bruge den. Vi kan fokusere på skønheden i stedet for på elendigheden. Vi kan fokusere på rosen i stedet for på tidslen, vi kan fokusere på de gladelige sider i stedet for de mørke. Ja, vi kan blive fokuserings eksperter og hele tiden se de mange ting, vi har at være taknemmelige for. At leve i taknemmelighed er den sikreste vej til lykken. Der findes ingen kortere vej til et lykkeligt liv end hele tiden at fokusere på ting, vi kan være taknemmelige for. Og det behøver ikke at være store forkromede hændelser, det kan ”bare” være en dejlig kop varm kaffe, et smil fra en forbipasserende, en lun seng, en dejlig portion suppe, en blomst i sneen osv. Se skønheden i stedet for uskønheden. Det er så let og så effektivt.

Vejene til lyset og livets magi fører altså hen over taknemmelighed, tolerance, tilgivelse og alkærlighed.

Og når man høster som man sår, så vil man med tiden lære kun at så den sæd, man gerne selv vil høste. Og så smiler livet imod én og man oplever karmisk medvind, hvorend man går. Og jo bedre det er, jo bedre bliver det, for loven for tiltrækning sørger for, at man med fred og kærlighed i hjertet tiltrækker endnu mere fred og kærlighed. Og så lyser livets magi én i møde og en uendelig glæde ved at være til griber hjertet.

Om stemmer fra det usynlige

Af Ruth Olsen

Det at høre stemmer, dvs stemmer som kun høres i ens eget hoved, er i mange år blevet betragtet som en slags psykisk sygdom og forsøgt kureret med medicin. Nu er der dog nogle, nemlig hollænderne Romme og Escher, som er begyndt at betragte problemet på en anden måde. De har forsket i emnet og udgivet en bog, der er oversat til dansk og hedder "Giv stemmerne mening" (forlaget Academia 2007). Den vil jeg her fortælle om og bagefter gøre rede for, hvordan fænomenet kan forklares ud fra åndsvidenskaben.

Historisk set har der altid været mennesker, der har hørt "mystiske" røster, som vi bl.a. kan læse om det i Bibelen, og mon ikke det var det, Muhammed oplevede, da han fik sine Koran-budskaber? Det som imidlertid for mennesker i vor tid kan opleves så ubehageligt er, at stemmerne ofte kan være hadefulde og truende.

Ud af de ca. 4% af befolkningen, der hører stemmer, siger en tredjedel dog, at de er glade for dem og gerne vil beholde dem, fordi de er positive og velmenende. En anden tredjedel mener ikke, de er noget stort problem, fordi de nemt kan ignoreres. Men en tredjedel oplever det meget pinefuldt og angstskabende, nogle også skamfuldt, fordi stemmerne hidtil af behandlingssystemet er blevet anset for at være noget, vedkommende selv skaber med sine tanker. Den medicin de tilbydes har sjældent hjulpet ret meget, for "sygdommen" er som regel diagnosticeret som schizofreni eller psykose, hvad stemmehørerne ofte ikke selv oplever det som.

De, der ikke har noget større problem med deres "stemmer", havner sjældent i det psykiatriske system. Mange af disse mener, det er afdøde familiemedlemmer, de hører, og det kunne jo modbevise, at stemmerne er noget, de selv skaber med deres tanker, men måske nok at de hidkalder dem med deres tanker.

Romme og Escher forklarer, at forudsætningen for at hjælpe de, der plages af de ubehagelige stemmer, er, at man begynder med at forstå deres livshistorie og får klarlagt, hvornår og hvorfor stemmerne begyndte. Det viser sig, at de næsten alle har haft en traumatisk barndom, ofte med seksuelle overgreb og vold, hvilket har bevirket at de

har udviklet en dyb afmagtsfølelse generelt med meget ringe selvtillid. Stemmerne begynder som regel på et tidspunkt, hvor de er mest psykisk sårbare.

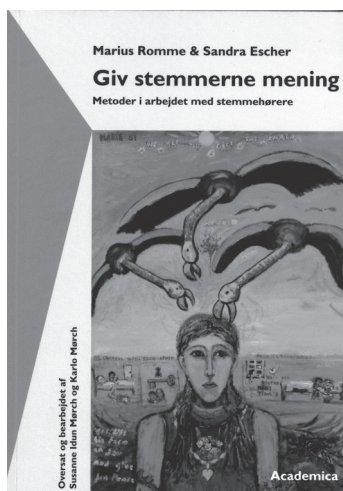
Deres forslag til behandling går derfor ud på at arbejde for at give dem større selvtillid og opnå disrespekt for "stemmerne", så de kan komme af med den livsødelæggende angst. Det sker bl.a. ved at analysere, hvad stemmerne rent faktisk siger og gå i dialog med dem, spørge dem hvad deres motiv og hensigt er og afsløre deres identitet som ynkelige magtsøgende væsner. Når deres magt over hende (ofrene er som regel kvinder) er brudt, kan hun begynde gradvist at tage magten i sit eget liv.

Det fremgår ikke helt klart af bogen, som nærmest fremstår som en videnskabelig rapport, hvor man tror stemmerne kommer fra. Et sted står der, at stemmen repræsenterer hendes undertrykte vrede, og at den således er en slags forsvarsmekanisme. Til sidst i bogen er der et kapitel om alternative behandlingsformer, der inkluderer regressionsterapi for evt. at opspore, om problemet handler om noget fra et tidligere liv. Man udelukker altså ikke helt, at der eksisterer en åndelig verden.

Men der mangler den indsigt, vi har fra åndsvidenskaben, nemlig at vi er åndelige væsener der færdes i en åndelig verden. Herfra ved vi også, at vi er omgivet af diskarnerede væsener, der i deres underudviklede tilstand er strandet i en mellemtilstand og stadig ønsker at kunne opnå magt og indflydelse på mennesker i den fysiske verden. De søger nogen, der er åben for det, f.eks. ved at udstråle magtesløshed, og som de nogenlunde er på bølgelængde med.

Som Martinus forklarer det i artiklen "Besættelse", må man for at være beskyttet mod indtrængen af diskarnerede "ånder" være "herre i eget hus". Ud fra de eksempler (cases) bogen beskriver, handler det som regel om personer, der pga deres selvudslettende afmagt netop ikke er "herre i eget hus", personer hvis livshistorie viser, at det altid har været andre, der havde magt over dem.

Når man er pivåben for andres magt og manipulation, udsender man en vibration, som risikerer at tiltrække just den type magtmennesker, der her fornemmer at kunne få frit spil. Det gælder hvad enten det handler om diskarnerede eller inkarnerede væsener. Det erfarede jeg

i øvrigt dengang, jeg arbejdede i ”Grevinde Danner” med voldsramte kvinder, som ikke forstod, hvorfor de gang på gang tiltrak den samme type voldelige mænd. Derfor var strategien i Dannerhuset da også at styrke kvindernes selvtillid, så de kunne blive mere selvbestemmende.

Det der heller ikke fremgår af Rommes og Eschers bog er, hvordan det rent praktisk lader sig gøre at påvirke høresansen, så det opfattes som tydelig tale uden den lydpåvirkning, der normalt udløser vibrationer i det dertilhørende center i hjernen, hvorfra det overføres til dagsbevidstheden. Det handler jo ikke om telepati. Kan ens egne tanker udløse en sådan vibration, hvad nogen jo tror? Det der i øvrigt er særligt angstskabende for en del stemmehørere er, at ”stemmen” ved så meget om hende, ting hun ellers altid har hemmeligholdt.

Vi ved, at tanker er en form for elektricitet. Men hvis tanker skal kunne påvirke et andet menneskes hjerne, sådan at de videreføres til dennes bevidsthed, skal det være nok så koncentrerede tanker, end hvad vi normalt for tiden er i stand til at præstere. Heldigvis må vi vel sige, for ellers kunne vi jo blive ”oversvømmet”. Hvordan skulle så diskarnerede væsener være i stand til det? Men som vi så i TV-serien ”Åndernes magt”, var de faktisk i stand til at manipulere med elektriske apparater, ja endda splintre et glasbord.

Men hvordan er det med forbindelsen mellem tankeenergi og hjerne? Herom siger Martinus i artiklen ”Fortolkning Livets Bog: Fortalen” følgende:

”Tankeenergi udgør en højere form for – ”elektricitet”. Her må man forstå, at hjerne- og nervesystemet hos de levende væsener udgør et højere elektrisk anlæg for modtagelse og afsendelse af energibølger, med andre ord, et højere system for radiofoni. Ethvert levende væsens tankefunktion eller åndsliv er i realiteten en højere form for afsendelse og modtagelse af ”radiobølger”. Men

”radiobølger” fremtræder i forskellig længde. Og viden-skaben er endnu kun nået frem til de lange bølgelængder, der kan afsendes og modtages med et almindeligt teknisk ”radioapparat”. Den er endnu ikke, selv om den nok har noget, den kalder ”kortbølger”, nået frem til de mikroskopiske ”bølgelængder”, der kan afsendes og modtages af – hjernen.” (citater slut)

Man ved, at lyde udefra er vibrationer, der via vore høreorganer når frem til et center i hjernen, hvor bevidstheden så kan tolke vibrationsmønstret til de ord, vi har lært betydningen af. Men det vibrationsmønster kan måske fremkaldes på anden måde, f.eks. af tankeenergier fra væsener i den åndelige verden. Martinus siger, hjernen er ligesom et radioapparat, og almindelige radioapparater ved vi jo omsætter vibrationer til lyde.

Jeg er overbevist om, at det at høre uønskede stemmer er en form for besættelse af vort ”modtagerapparat”, og at det gælder om at finde ud af, hvor ”sluk-knappen” sidder eller finde sig en anden ”frekvens-kanal”. Det er dog altid lettere sagt end gjort, men arbejdet med at få øget sin selvtillid, måske ved at ændre sine livsvaner, er et stort skridt fremad mod at være mindre modtagelig. Martinus anbefalinger er, dels gennem kærlige tanker at opbygge sig en beskyttende aura af kærlighedsenergi, dels bede Guddommen om beskyttelse.

Besættelse

”Besættelse eller hypnose er ikke blot noget, der udfoldes af enkelte væsener, som derved får en vis magt over et andet væsen, det er et princip, som er temmelig udbredt og dominerende blandt jordmenneskene i det hele taget. De fleste er på en eller anden måde ude for en ”besættelse”, som de ikke tænker på under dette navn. Men den er kendt under et andet navn: løgn eller usandhed.

Hvor som helst og når som helst et menneske fortæller et andet menneske en usandhed, vil det sige, at vedkommende bliver suggereret til at tro, at det er sandheden, han får at vide. Han er altså i nogen grad ”besat” af den andens tankeverden, og det er han lige så længe, han tror på, hvad den anden har sagt. Når det går op for ham, at det ikke var sandt, er han fri af denne ”besættelse”.

(Fra foredraget ”Besættelse” d. 4/12-1949) Apropos situationen i Rusland pt!

Den Intellektualiserede Kristendom

-er den udgivne bog tro mod sit manuskript?

”0X”, ”0.1” og ”X - X”

Af Søren Ingemann Larsen

Som det vil være de fleste læsere af dette tidsskrift bekendt, er bogen *Den Intellektualiserede Kristendom* (DIK) en bog udgivet af Martinusinstituttet (2004) efter Martinus' død. Den er udgivet i *Martinus' navn* og fremstår som en del af Martinus' samlede værk - *Det Tredie Testamente*. Mange interesserede, herunder mange der har været tæt på Martinus i mange år, har i kraftige vendinger kritiseret, at dette værk overhovedet er blevet udgivet, idet Martinus kan citeres for flere gange at have sagt og stærkt understreget, at han ikke ønskede, at de ufærdige manuskripter skulle udgives efter hans død.

Mischa Lim talte med Martinus på hans dødsleje, og Mischa refererer Martinus for at sige: “Der skal ikke udgives mere, det er færdigt, som det er” (citeret efter hukommelsen).

På et Rådsmøde 22. januar 1974 udtalte Martinus følgende:

”Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form.”

Bl.a. baseret på, hvad der lige er nævnt, er min egen personlige holdning, at der her er grund til at skelne mellem at UDGIVE og at give ADGANG til.

Et grundlæggende element i Martinus' analyser er, at ingen er særligt begunstiget af forsynet. Derfor skal ingen personer heller ikke have særlige privilegier med hensyn til adgang til materiale, som er relevant for Martinus' værk. For mit vedkommende ser jeg ikke noget uoverkommeligt dilemma her. Man kan efter min mening udmærket give adgang til ufærdigt materiale, uden at dette gøres i form af en egentlig udgivelse.

Med andre ord skal der gives adgang til disse manuskripter, eftersom nogen - MI - allerede HAR denne adgang. Men på den anden side mener jeg, bl.a. baseret på Martinus' egne udtalelser, at det er aldeles forkert at give denne adgang i form af en egentlig UDGIVELSE og da slet ikke en udgivelse I MARTINUS' NAVN, og endnu mindre som en del af DET TREDIE TESTAMENTE.

Ovennævnte rådsmødeudtalelse indikerer jo i hvert fald,

at ingen må FÆRDIGGØRE eller REDIGERE i de ufærdige manuskripter. Dette harmonerer jo også med talrige udtalelser fra Martinus om, at absolut INTET må ændres i værket. “End ikke et komma må ændres eller rettes”.

I tilfældet DIK er vi mange, som har efterspurgt adgang til manuskripterne til denne bog, men disse manuskripter nægter Martinusinstituttet fortsat adgang til. I tiden umiddelbart efter udgivelsen af DIK var det muligt at få Martinusinstituttet til udlevere kopier af enkelte sider af disse manuskripter, men denne “service” yder Martinusinstituttet ikke længere.

Forklaringen på ophøret af denne service - som Martinusinstituttet ellers burde yde med glæde, for hvad er der at skjule? - skal nok til dels søges i det faktum, at undertegnede i artikler (martinus-webcenter.dk/debat/0x/2.html) viste, at det kun var via inspektion i selve manuskriptet, at det kom frem, at begrebet 0X, som blev introduceret i DIK, ikke stod i selve den maskinskrevne del af manuskriptet, men VAR TILFØJET I HÅNDEN. Denne kritik var åbenbart for meget for Martinusinstituttet, så siden den tid har MI pure nægtet at udlevere kopier af disse manuskripter.

Men på det tidspunkt, hvor Martinusinstituttet udleverede de manuskriptsider, hvor 0X bliver nævnt, lykkedes det at få nogle flere kopier. Jeg har ikke tidligere brugt ressourcer på nøjere at gennemgå andre af disse sider end dem vedrørende 0X, idet de jo taler for sig selv i retning af, at enhver må kunne sige sig selv, ved at kigge på dem, at DIK er et GENNEMREDIGERET VÆRK, SOM ALDRIG BURDE VÆRE UDGIVET I MARTINUS' NAVN SOM DEL AF HANS VÆRK. Der er tale om en forfalskning af en verdensgenløseres ufærdige manuskripter, eller rettere kladder. På grund af den verserende retssag har disse manuskriptsider af letforståelige grunde fået fornyet aktualitet, idet Martinusinstituttet jo om deres nyudgivelser indstændigt påstår, at INTET ER ÆNDRET. (Eller som MI ynder at formulere det: Vi ændrer i FORMEN men ikke i INDHOLDET, hvilket jo er logisk volapyk. En ændring i formen vil ALTID ændre i indholdet. Mere eller mindre, nogen gange så lidt, at man fristes til at tro, at ændringen ikke ændrer, fordi den kan være svær at definere isoleret).

Jeg har nu gennemgået de enkelte manuskriptsider (16 i alt). Detaljerne i gennemgangen kan findes på martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2015-03-18-dik.html. Man finder disse detaljer ved at gå ned i bunden af websiden og klikke på de enkelte manuskriptsider og min gennemgang af dem.

Jeg mener, at jeg er gået rimelig grundigt til værks, men jeg kan have taget fejl i nogle af mine observationer, hvilket jeg i så fald vil beklage.

Som det vil ses, er der eksempler på hele afsnit, som er STREGET UD i manuskriptet, men alligevel er kommet med i DIK.

Endvidere er der tilføjet sætninger, som absolut intet belæg har i manuskriptet. Og der er ord, som tydeligt står i manuskriptet, men som ikke er kommet med i DIK.

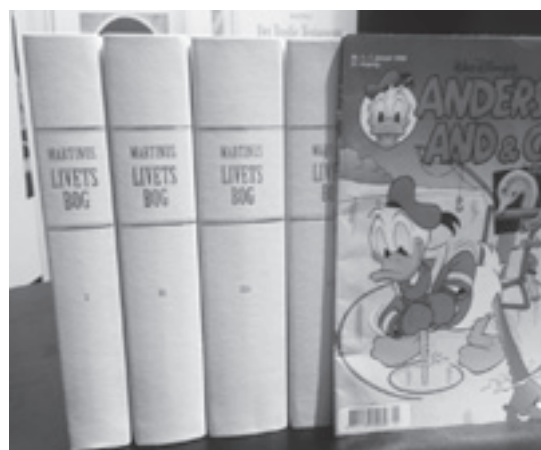
Desuden er der flere steder, hvor udstregninger og tilføjelser i hånden er så forvirrende, at det ikke er forsvareligt at beslutte en endelig version. I sådanne situationer ville en videnskabelig og over for både læser og forfatter loyal løsning være, at der blev indført en note, hvori vanskeligheden blev beskrevet. Men når man ser disse sider – hvoraf nogle er nærmest oversmurt med overstregninger og tilføjelser i hånden – må man forstå, at det sikkert er forekommet uoverkommeligt at lave noter hver gang en vanskelighed gjorde dette relevant. Og så har man blot valgt at lade være.

I nogle tilfælde har der været tilføjelser i hånden, som udgiveren af DIK åbenbart slet ikke har kunnet se hvordan kunne inkorporeres i teksten. Og så har man blot undladt at tage dette med. Man har ikke engang gjort sig den skyldighed at oplyse læseren om, at man ”blot” havde sprunget det over, fordi man ikke forstod det.

Et sådant eksempel er det sted, hvor Martinus i hånden skriver ”Det immaterielle Noget vil vi herefter udtrykke som ”X-X”. Som bekendt har man valgt at medtage 0X, som på tilsvarende måde var tilføjet i hånden, men hvorfor så ikke X-X?

Som sagt forstår man godt, hvorfor Martinusinstituttet er så tilbageholdende med at udlevere kopier af disse manuskripter, for disse afslører jo, i hvilken grad MI redigerer og ændrer i Martinus’ originalværk, helt i strid med hvad Martinus selv klart og umisforståeligt har udtalt, der skulle ske med hans værk.

Hvis man sammenligner med manuskriptet til Livets Bog, som Martinusinstituttet i øvrigt heller ikke ville give adgang til frivilligt, må man konstatere, at manuskriptet til Livets Bog tydeligvis er en renskrift, foreta-

get af Martinus, af nogle kladder. Disse manuskriptsider var derefter klar til overdragelse til trykkeren. I tilfældet med manuskripterne til DIK er der tydeligvis tale om FORELØBIGE KLADDER, hvilket sikkert kan forklare forekomsten af fx 0X og X-X.

Baseret på en analyse af de 16 sider, er det tydeligt, at DIK er resultatet af en kraftig redigering af et kladde-materiale, som slet ikke var færdigt fra Martinus’ hånd. Det er skandaløst, at Martinusinstituttet har ment, at man har kunnet tillade sig at ”færdiggøre” disse kladder og tillægge dem Martinus som forfatter. Og dette bliver endnu værre af, at Martinusinstituttet samtidig pure nægter at udlevere kopier af det manuskriptmateriale, det er baseret på, så ingen har mulighed for at selv at tage stilling til denne ”færdiggørelse”.

Der er al mulig grund til at formode, at tilblivelsen af DIK kan anses for normen for, hvordan Martinusinstituttet tillader ændringer og redigeringer i Martinus’ værk, og på den baggrund bør enhver kunne se nødvendigheden i den fulde og uhindrede adgang til ethvert uændret kildedokument til Martinus værk.

BOGANMELDELSER

ET MED ALT

Af Larry Dossey

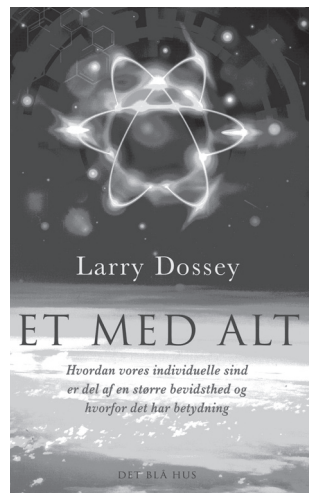
Det Blå Hus 2014
350 sider – kr. 300

Forfatteren, der er læge, er gået på opdagelse i al den naturvidenskabelige forskning, der viser, at vi alle er del af det, han kalder Den Ene Bevidsthed, en intelligensdimension han mener ligger bag alt i universet. Han fremdrager alle de fænomener som med forskningen i de senere år underbygger hans konklusion, nemlig at alt står i forbindelse med alt. Det er ikke nyt for alle de spirituelle vismænd, der har talt om dette i flere hundrede år, men det er ret nyt for videnskaben, og de fleste har da heller ikke endnu indset det.

Denne bog er altså endnu et eksempel på, hvordan det spirituelle og det videnskabelige nærmer sig hinanden. At der findes en dimension, hvor al information er ”lagret” – nogle kalder det visdomsoceanet – virker ikke længere så fantastisk på det moderne menneske, som arbejder med ”cloud-computing”, dvs dette at uendelige mængder information kan gemmes ”i skyen” i stedet for på egen harddisk.

Når først man har erkendt, at der findes denne overordnede dimension, vi alle er del af, er der ikke længere noget mystisk i fænomener som clairvoyance, telepati, ”tilfældige sammentræf”, fjernhealing osv. Problemet er, hvordan vi får adgang til den uendelige information, som findes i dette universelle netværk. Selv om vi endnu ikke har det forløsende ”password”, er der dog nogle, som har fået delvis adgang, f.eks. i nær-dødsoplevelser eller andre særlige bevidsthedstilstande.

Leonardo da Vinci må have haft en vis adgang, for han sagde: ”Det sande mirakel er, at alle former, alle farver, alle billeder af hver eneste del af universet er koncentreret i et enkelt punkt”. Da man opdagede hologrammet, kom man på sporet af det universelle netværks forunderlighed. Fuld kosmisk bevidsthed er det dog kun de få verdensgenløbere forundt at have, og de kan jo styre deres informationssøgning ved hjælp af tanken.

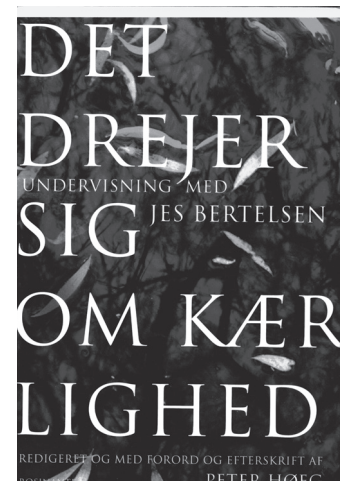
I bogen fortælles overbevisende om alle de fænomener, der påviser eksistensen af Den Ene Bevidsthed, og forklarer bl.a. logikken i, at vi er udødelige væsener med en bevidsthed uafhængig af den fysiske organisme. Forfatteren er meget optimistisk med hensyn til, hvad alle de nye indsigter kan medføre for vor fælles fremtid. Han tror på et globalt bevidsthedsmæssigt skift, der vil skabe kærlige fællesskaber og dermed gøre jordkloden til et bedre sted at leve.

Det drejer sig om kærlighed

Af Peter Høeg

Rosinante 2013
310 sider

Den kendte forfatter Peter Høeg har fundet sig en guru, nemlig Jes Bertelsen. Denne bog består af den bunke ”guldorn”, sagt i en række undervisningstimer, som han har fået af sin læremester. De bygger hovedsageligt på den form for buddhisme, der hedder dzogchen, men den handler også en del om Jung.

Fokus er på at træne bevidstheden, så man får en dybere kontakt med sig selv og andre og i sidste ende nå frem til oplyst enhedsbevidsthed. Dertil mener Jes Bertelsen, at man behøver en lærer og ikke mindst megen træning med de foreskrevne meditative øvelser. Det er åbenbart ikke godt nok, som Martinus synes at mene, at vor udvikling kommer af livets erfaringer, sådan som det er den guddommelige plan med os ved at være inkarneret her på jorden.

Det handler altså om at øge sin bevidsthed både indad og udad, også kaldet dobbeltrettet bevidsthed. Når jeg læser andres spirituelle teorier med min baggrund i åndsvidenskaben, er det ofte svært at finde nogen sammenhæng. Når der f.eks. står (s.37): ”Den empatiske dimension, som har med hjertet at gøre, skal være i en eller anden form for balance med den bevidsthedsmæssige dimension” – betyder det så det samme, som balance mellem følelse og intelligens?

Nok peger vor tids spirituelle budskaber nogenlunde i samme retning, men de ord, der bruges er så forskellige, at det bliver mere forvirrende end oplysende – for mig at se. Jo, i sidste ende drejer det sig om kærlighed, som bogen hedder, men det har man jo vidst siden Jesu tid. Der er ingen tvivl om, at Peter Høeg har haft stor glæde af den indsigt, han har hentet hos sin ”guru”. Så nu prøver han at give noget af den videre til nogle skoleelever, hørte jeg i en radioudsendelse. Han tror på, det vil skabe en bedre social atmosfære i klasserne.

Buddhismen har bragt mange udmærkede tanker til vesten – f.eks. af Dalai Lama – men når jeg hører om kvinders forhold og hele kastesystemet i Indien, kan jeg ikke lade være med at undres over, hvorfor buddhismen ikke har haft større indflydelse i den region, hvor den udgik fra. Men som Martinus har lært os, humanisme udvikles ikke af teorier eller religioner, men af livets konkrete lidelseserfaringer.

Dansk astrologis historie

Af Claus Houlberg

Forlag ”Museum astrologicum” 2014
210 sider

Claus Houlberg har her givet et grundigt overblik over astrologiens historie i Danmark sammen med Det astrologiske museum, som er oprettet i Astrologihuset i Teglværks-gade på Østerbro. Astrologien kom til Danmark med reformationen i 1500-tallet. Dengang var det et fag på mange europæiske universiteter men ikke i Danmark.

Den kom med Ditlev Reventlow, men det blev især adelsmanden Tycho Brahe, som satte den i system og brugte den i praksis. Men i 1633 forbød Christian d. IV al astrologisk forudsigelse, så i de efterfølgende 300 år blev der stille om den. Men her i denne bog kan vi læse interessante historier om de første astrologer og deres liv, om astrologiens rødder og personer i dens europæiske udvikling.

De første som i nyere tid i Danmark skrev om astrologi var Alfred Lehmann, nemlig i værket ”Overtro og trolddom fra de ældste tider og til vore dage” der udkom i 1893. Han var Danmarks første psykologi-professor og med til at stifte ”Selskabet for psykisk forskning”. Efter

da kom flere med interesse for astrologi og der opstod tidsskrifter, hvor det blev en del af andet åndeligt stof.

De mest fremtrædende personer i den nye interesse for astrologi skildres i bogen, så vi får et ganske godt indblik i, hvordan den breder sig op gennem 1900-tallet, ja får endda indpas på de offentlige aftenskoler.

Med den nye teknologi og internettet er den kommet ind i en ny æra, der gør den endnu mere udbredt.

Det er slet ikke nogen kedelig historie, selv om den går meget seriøst til værks med en masse historiske fakta.

Mama Heidi

Afrikas Moder Teresa

Af Henri Nissen

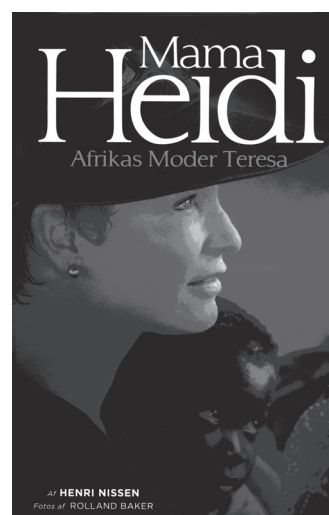
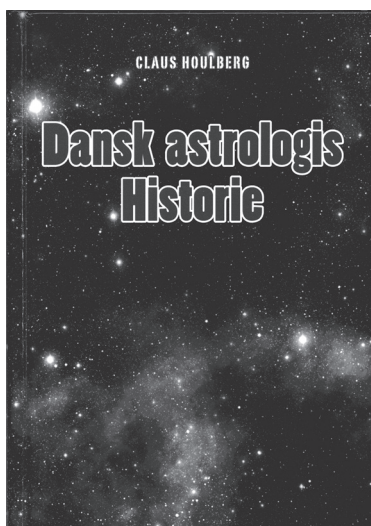
Forlag Scandinavia 2014
150 sider med mange farvefotos

Det siges, at Afrika er det kontinent, hvor kristendommen har størst fremgang for tiden, måske især på grund af missionærer fra USA. Man har hørt forfærdelige historier om, hvad nogle af disse missionærer bilder afrikanere ind, f.eks. i Nigeria. Men denne bog handler om en beundringsværdig indsats af en amerikansk kvinde i Mozambique.

Hun er ikke vokset op i et særligt kristent miljø, faktisk var hendes far ateist, men på et tidspunkt levede hun i et indianerreservat og fik en form for åbenbaring, hvor Jesus fik den helt centrale rolle i hendes liv derefter. Trods mange genvordigheder prøvede hun altid ”at gå i Jesu fodspor”. Det blev et kald at hjælpe nødlidende overalt, hvor hun kunne, og udbrede det kristne budskab uden fanatisme.

Ifølge bogen skulle hun i visse situationer have helbre-dende kræfter, ved hjælp af Jesus og bøn. Det som bogen ikke rigtigt fortæller noget om er, hvor alle de penge kommer fra, som hun, hendes mand og deres hjælpere har haft brug for til at opbygge det ”imperium”, der i dag står i det fattige land, der stadig bærer præg af en langvarig men nu overstået borgerkrig. Bogen fortæller, at der er opført ca. 10.000 små og store kirker i hele Mozambique udover et meget stort base-anlæg (Iris Global) ved byen Pemba i den nordlige del af landet.

Heidis liv har været fyldt med mirakler, så noget kunne

tyde på, at det har været forsynets plan, at hendes projekter skulle lykkes. Sammenligningen med Mother Teresa holder ikke helt, for Heidi er meget mere udadventt og handlekraftig, har en høj uddannelse, er gift og har to børn. Hun har i øvrigt fået skabt et godt og harmonisk samarbejde med landets muslimer (ca. 17%).

Hun har opbygget en ret stor organisation og har kontakter over hele verden. Se www.irisglobal.org.

Bevidsthedens evolution

Af Alex Riel

Forlag1.dk
430 sider

Alex Riel har skrevet en dybtgående og lærerig bog om, hvordan menneskets bevidsthed er under stærk udvikling i disse år. Han øser af mangfoldige kilder, også Martinus (som han kalder en intuitionsfilosof), og giver virkelig de forskere, der studerer fænomenet "bevidsthed", noget at tænke over. Der er samlet så megen viden i denne bog, at den ikke er til "at flyve" igennem. Vi får også et historisk tilbageblik på tidligere stadier i bevidsthedens udvikling.

Selv om forfatteren har gjort sig umage med at gøre alle teorierne overskuelige, opleves den "tung", fordi den indeholder så megen koncentreret information. Men det er en opløftende konklusion, den når frem til, nemlig påvisningen af, at vi nærmer os det, han kalder "den integrale kultur". Den beskrives med følgende kendetegn (s. 366):

"Etablerede velfærdssamfund, hvor flere og flere søger efter en livsmening, ud over materiel tilfredsstillelse. Etiske debatter omkring dyrevelfærd og naturbeskyttelse, der viser, at empatien begynder at omfatte dyr og naturen i sin helhed.

Globale problematikker angående menneskers multikulturelle sameksistens, samt miljø og klimaproblematikker. Nye videnskabelige opdagelser, som viser, at bevidstheden spiller en mere fremtrædende rolle i kosmos, end man hidtil har antaget.

Eksistentielle filosofiske emner begynder at fylde mere i mediedebatterne, hvor de kobles til nye videnskabelige opdagelser og spirituelle overvejelser.

Flere og flere mennesker begynder at opleve spontane transpersonlige oplevelser, såsom clairvoyance, telepati,

møde med afdøde og kosmiske glimt, som de har behov for at forstå."

På bogens bagside står: "Med denne nye bevidsthed formår menneskeheden at etablere en global sammenhængskraft, hvormed det bliver muligt at løse menneskehedens globale udfordringer".

Den er et storstilet forsøg på at forene naturvidenskaben med det spirituelle verdensbillede. Det er denne forening, der skal føre os frem til en bedre og fredelig verden, regner vi med.

Spiritismen i sine grundtræk

Af Christian Brinch

Forlaget Boghl og Bonne
2014
80 sider

Da jeg første gang hørte om spiritismen, fik jeg den opfattelse, at det var noget hokus-pokus, som man fortalte vittigheder om, fordi alt det med "ånder" bare var primitiv overtro. Naturvidenskaben var blevet min nye "tro", og den er jo kun en tro på den fysiske materie.

Senere er jeg blevet klogere. Derfor var det lidt interessant at læse dette nye genoptryk af en gammel bog om den historiske udvikling af spiritismen. Den var jo i virkeligheden en forløber for åndsvidenskaben, altså var den med til at gøde jorden for den nye verdensgenløser. For den indeholder faktisk mange af de sandheder, som senere er givet os med en nok så logisk forklaring.

Se hvad en forfatterinde Anna Nording sagde i et foredrag ved spiritismens verdenskongres i 1913: "Spiritismens store opgave vil være en stræben henimod en universal religion, grundet på de store, evige sandheder, som alle jordens folk har tilegnet sig, samt at give bevis for den åndelige verdens eksistens og forbindelsen mellem de to verdener."

Jeg mødte Jesus

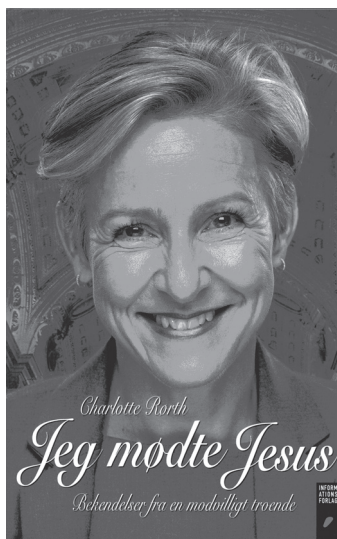
Af Charlotte Rørth

Informations forlag 2015
190 sider – 250 kr

I sidste blad nævnte jeg denne bog, nu har jeg fået læst den. Det var en god oplevelse, for den er ret så velskrevet.

Jesus sagde, han ville være med os alle dage, og for denne bogs forfatter blev det til mere end ord. I en gammel kirke i Spanien, hvor hun som dansk 46-årig ikke-troende journalist var på reportagetur, mødte hun ham i et syn så virkelighedsnært, at hun kunne give bl.a. følgende beskrivelse: (s.24) ”Mellemrummene mellem hans tæer er snavsede af rødlig jord og ikke lysegult som vejen. Sært, tænker jeg, og finder det hjemligt og fint, at hårene på oversiden af fødderne er helt afblegede ligesom hårene på de solbrune ben.”

Han talte til hende, men selv om det var uden lyd, mente hun at kunne opfatte det som aramæisk, for det har hun bagefter kunnet høre via internettet. Mødet var først og fremmest et kærlighedsmøde. Hun skriver om det: ”Det er, som om jeg elsker hele verden, som har han lagt en kærlighed til andre ind i mig, som er så stor, at der er rigeligt til alle. .. Han var der bare og elskede mig så meget, at jeg også bare kan elske andre uden nødvendigvis at skulle føle mig som noget særligt.”

Efter det møde er hendes liv helt ændret, verden opleves anderledes, mere intenst. Hun havde aldrig før interesseret sig for det spirituelle, men nu gik hun på opdagelse for at finde ud af, hvad det egentlig var, hun havde oplevet, og om andre har haft lignende oplevelser. Hun læser bl.a. om kundalini og opsøger folk, der ved noget om det. Hun er ude i en rivende åndelig udvikling, kan pludselig se aura, har elektriske stråler ud fra sine hænder m.m. Men hun bryder sig ikke om at have særlige evner, og vil bare så gerne forstå det intellektuelt.

Af hendes beskrivelser af sit liv generelt kan man se, at hun altid har været ret så sensitiv, men også harmonisk og med humor. Nu kan humøret imidlertid svinge en del – fra jublende glæde til tristhed over ikke at kunne få passet sin oplevelse naturligt ind i hverdagen, hvor mand og børn nok accepterer hendes historie men ikke forstår.

Et år efter det første møde sidder hun en dag atter på den samme bænk – og genser ham. Han siger: ”Jeg stoler på dig”, og forsvinder. De ord tolker hun sådan: (s.160) med de ord ”fortæller han mig, hvorfor fanatisme og fundamentalisme ikke kan forsvares i hans navn. Hvis ikke vi selv tager ansvar og søger svar, der passer til den plads og den tid, vi lever i, ville vi ikke kunne forvalte den gave, det er at være menneske.”

Men det kunne jo også betyde, at hun som journalist skulle gå ud og fortælle om sit møde, fortælle at Jesus stadig er med os, sådan som han lovede. Selv om forfatteren er en klog og vidende kvinde, og vi bliver ført vidt omkring i troens verden og dens personer, mangler der den dimension, hun kunne have fået ved at læse Det Tredie Testamente. Det værk mangler i den lange liste over bøger, hun har læst.

Hvorfor findes Gud?

Af Kurt Christiansen

Dette er egentligt et overraskende spørgsmål. Marja Silverfall, Martinusportal i Sverige har fået dette spørgsmål fra en bekendt, og har sendt det ud til en række personer, i forventning om at få et relevant svar tilbage. Hvis jeg skal forholde mig til spørgsmålet kræver det lidt omtanke.

For det første må vi konstatere, at Gud aldrig er blevet skabt. Gud har været der evigt, repræsenteret ved hans/hendes jeg, X1, skabeevnen, X2 og guddommens legeme, universet/Altet, X3. Guddommens legeme er universet. Der er ikke noget uden for universet. Dette univers udgør Altet.

Hvis guddommen ikke var det eneste væsen af sin art, men var et væsen sammen med andre lignende medvæsener, der tilhører en "gudeloge", hvor han kan diskutere og kommunikere med andre ligestillede væsener, med hver deres X1, X2 og legemer, der hver repræsenterer et univers, forskellige fra vores univers (Der må i sådan et tænkt tilfælde eksisterede flere universer). Hvis det var sådan, ville der være et grundlag for at spørge: **Hvorfor findes vores Gud?**

Jeg kan selvfølgelig ikke garantere for, at der ikke findes en sådan "gudeloge" med flere guder som medlemmer. Reelt vil vi aldrig have nogen mulighed for at undersøge det. Det betyder så, at selv ud fra sådanne præmisser, ville vi ikke kunne give noget fornuftigt svar.

Hvis vi accepterer Livets Bogs tekster, så findes der (for os) kun een eneste gud, som er den gud, hvor vi hver især er en lille celle i guddommens legeme, X3, universet. Samtidig er vi guddommen selv, som gudesøn, fordi vi har guddommens jeg til rådighed. Vi er jo kun en gudesøn fordi, guddommens jeg, hos os, og hos ethvert andet levende væsen i guddommens legeme, har fået farvede briller på, og ledes af spiralkredsløbet via "guddommens skabepincip". Kun selve guddommen der oplever gennem alle levende væsener på en gang, har det fulde overblik.

Hvis man accepterer de ovenfor beskrevne betragtninger, at der kun er een eneste Gud, og denne guddom altid har været der, aldrig er blevet skabt, er det ikke helt relevant eller logisk, at stille ovennævnte spørgsmål: **Hvorfor findes Gud?**

I så tilfælde er der nemlig kun et alternativ til: "at Gud findes".

Dette alternativ er, at der ikke findes noget overhovedet! Der ville ikke findes noget univers med alle levende væsener indeni. Universet ville være et intet, hvor der ikke var noget "indeni". Det var et absolut intet. Der ville ikke findes noget som der ville kunne kaldes for universet. Det ville være pist væk. Der ville heller ikke kunne opstå noget i dette intet, hvis man vil fastholde, at et sådan intet ville stå tilbage. Det intet der rent teoretisk kunne tænkes at ville stå tilbage. Der kan jo ikke skabes noget af intet! Derfor er det også uinteressant om man forestiller sig at der står et "intet" tilbage.

Hvis spørgsmålet skulle besvares ud fra det jeg har gjort rede for, kan svaret på spørgsmålet: **Hvorfor findes Gud?** kun være dette: **Gud findes fordi, hvis han ikke fandtes, var der kun et intet, hvor der nu er liv overalt.**

Hvis man skal kunne forholde sig logisk til det ovenfor stillede spørgsmål, uden at svaret er totalt "destruktivt", må spørgsmålet omformuleres, og derefter lyde: **Hvorfor findes Jeg** (mig selv, og alle andre "mig selv"). Det være sig alt hvad man kan få øje på i universet så vel som i naturen)?

Her vil enhver, med hver sin stemme, kunne svare for sig selv alene.

Man vil også her kunne få lejlighed til at trække alle de relationer frem, som hvert levende væsen har til alle andre levende væsener, og til guddommen, som vi jo repræsenterer. På denne måde ville vi kunne komme med uendelig mange relevante begrundelser for hvorfor Gud findes.

Om skoler i skytsengletjeneste

Af Per Bruus-Jensen

Indledning...

Som det vil være dette blads læsere bekendt, omtaler Martinus jævnligt i sine værker og foredrag fænomenet *skytsengle*, og under vore mange dejlige traveture i Dyrehaven nævnede han tilmed ved flere lejligheder spontant, at specielt Eremitagesletten ved sin beliggenhed og hele atmosfære tydeligt var overskygget af udstrålingen fra en skole i skytsengletjeneste, beliggende på det åndelige plan.

Ved begrebet skytsengle forstår Martinus som bekendt væsener på det åndelige plan, der som standard har til opgave at overvåge og beskytte medvæsener på det fysiske plan på en sådan måde, at ingen her i den tunge, fysiske materieverden kan rammes af traumatisk skæbne, der afviger fra den enkeltes karmakonto eller karmaprofil.

Første gang, jeg hørte Martinus omtale denne skole i skytsengletjeneste, spurgte jeg spontant, om der fandtes flere af den slags skoler, og ikke mindst hvad de egentlig skulle gøre godt for. Og svaret lød fra Martinus' side, at der fandtes mange af de pågældende skoler, samt at de som enhver anden skole havde til opgave at indvie kommende nye skytsengle i det kompleks af regler og metoder, som skytsenglevirksomhed generelt var betinget af, idet det jo måtte tages i betragtning, at den pågældende virksomhed iflg. sagens natur blev varetaget af væsener, der hørte hjemme på det åndelige plan og herfra bl.a. skulle være i stand til at øve indflydelse på den tunge, fysiske materieverden, hvor den fysiske kategori af 'klienter' havde deres tilværelse. Og hvordan lod dette sig mon gøre...? Hvortil kom den nødvendige indvielse i det kompleks af aktionsregler, som al skytsenglevirksomhed var underlagt, og som også omfattede beherskelse af et sæt muligheder for *kooperative* indsatser, der ligeledes stod til rådighed for den enkelte skytsengel.

Om samspillet mellem den fysiske hjerne og det parafysiske koblingslegeme...

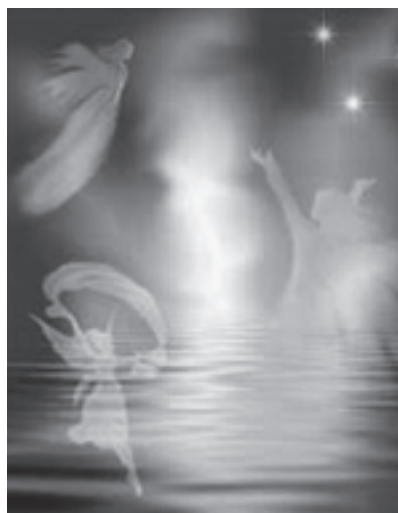
Af de videre samtaler med Martinus vedr. denne skolevirksomhed fremgik det som noget afgørende, at den enkelte skytsengels evne til overhovedet at øve indflydelse på det fysiske materieplan grundlæggende knyttede sig til en semifysiske organisk struktur, som vedkommende skytsengel havde med sig fra sin tidligere inkarnation på det fysiske plan. Nemlig en struktur, der på daværende tidspunkt havde haft til opgave at bygge 'bro' mellem

Jeget plus dets rent åndelige, syv-foldige legemskultur på den ene side, og den personlige fysiske hjernestruktur på den anden side, således at et hensigtsmæssigt samspil mellem disse to vidt forskellige organområder kunne finde sted. Martinus omtalte selv denne semifysiske organstruktur som "*den fysiske vanebevidsthed*", men indvilligede senere skriftligt i, at jeg i mit korrespondancekursus og øvrige udgivelser omtalte den som *koblingslegemet*.

Koblingslegemet og "den første sfære"...

Når Martinus for sit eget vedkommende omtalte koblingslegemet som "*den fysiske vanebevidsthed*", skyldes det at han så det pågældende legeme som et stabilt kompleks af semifysiske* adfærdsprogrammer, som individet gennem årmillioners overlevelseskamp møjsommeligt havde opbygget i forbindelse med sin evolution i den tunge, fysiske materiesfære, og som i samspil med udviklingen af en fysisk hjernestruktur dannede grundlag for dets evne til at manøvrere og overleve her, idet det pågældende kompleks af programmer takket være sin semifysiske natur og identitet formår at spille en rolle som forbindelsesled (*interface*) mellem først og fremmest den fysiske hjerne på den ene side, og individets rent åndelige struktur på den anden.

En vigtig pointe er også, at koblingslegemet ved individets fysiske død ikke går til grunde, således som det er tilfældet med den fysiske organisme som sådan, men tværtimod overlever døden og fortsat forbliver knyttet til individets rent åndelige struktur, hvor det i samspil med denne nu i kortere eller længere tid bærer og præger det aktuelle bevidsthedsliv.

At koblingslegemet for den afdøde *præger* det aktuelle bevidsthedsliv viser sig typisk på den måde, at individet til at begynde med opfører sig som om det stadige levede i en fysisk tid-rum- og tyngdepræget verden (*går fx omstændeligt fra sted til sted i stedet for at tænke sig derhen*). Og vel at mærke en verden, som det vanemæssigt selv skaber, præger og omgiver sig med, og som Martinus af netop denne grund har omtalt som "*den første sfære*" (Se Martinus symbol nr. 37 i symbolværket "*Det Evige Verdensbillede*" bind 4, side 72). Og allerede her er der brug for skytsenglenes viden og indsats, nemlig via rollen som adfærdsguider, der hjælper de nyligt afdøde til at blive fortrolige med den første sfæres sande udfoldelsesmuligheder.

Men også gennem et virke som sjæleterapeuter, der tager sig af de traumer og neuroser, som mange nyligt afdøde bringer med sig ind i den åndelige verden. Hvortil endelig kommer en indsats, der har til formål på et tidspunkt helt at frigøre 'klienterne' fra den første sfæres semifysiske natur og vilkår og i stedet indføre dem i den sande, åndelige verden med alle dens lysende muligheder for individuel oplevelse og skabelse. Et sceneskifte, der som en fast regel bl.a. omfatter individets totale frigørelse fra sit koblingslegeme, således at det herefter 100% oplever og skaber gennem sin rent åndelige struktur (Vedr. denne: Se Martinus symbol nr. 6 i symbolværket "*Det Evige Verdensbillede*", bind 1, side 30).

*) Ved *semifysisk* forstås her halvvejs fysisk og halvvejs parafysisk identitet. Det er i den forbindelse forfatterens gæt, at den semifysiske kvalitet har sit udspring i det såkaldte kvantevakuumfelt eller nulpunktfelt. Hvis dette 'gæt' holder stik, vil det indebære, at videnskaben under sin fortsatte udforskning af nulpunktfeltet før eller senere vil få direkte kontakt med skytsenglenes eksistenssfære...

Hvad skytsengleskolerne som standard underviser i...

Allerede af det her oplyste fremgår det, at hvervet som skytsengel ikke kun er et spørgsmål om god vilje, men også kræver uddannelse og viden. Til yderligere understregning og belysning af dette skal følgende nævnes:

1.

Om skytsengletjeneste i relation til den fysiske materieverden...

Idet skytsengletjenesten her adresserer sig til væsener, der har deres tilværelse på det fysiske materieplan, gælder der den generalregel, at kun skytsengle på det åndelige plan, der stadig råder over deres koblingslegeme, i praksis kan varetage en sådan tjeneste, idet samme tjeneste på afgørende vis står og falder med evnen til direkte og relevant at påvirke klientens fysiske hjerne. Enten ved at

inducere impulser, der umiddelbart virker mentalt belivende og problemløsende, eller ved at fremkalde ideer, tilskyndelser og nye synsvinkler, der ligeledes opleves som problemløsende.

Til denne kategori af skytsengletjeneste hører også buketten af eksempler på, at mennesker har undgået livstruende ulykker og katastrofer, fordi noget uventet kom i vejen for deres aktuelle planer og tvang dem til ændret adfærd og/eller planer: af uventede grunde kommer man fx for sent til sit fly, skib eller tog, der under vejs forulykker, og man reddes herved fra den mere eller mindre fatale skæbne, der bliver de øvrige passagerer til del.

Et træffende og samtidigt ekstraordinært eksempel på denne form for skæbnehjælp og beskyttelse kunne Martinus berette om for sit eget vedkommende, idet han under krigen på sin vej gennem Blågårdsgade i København pludseligt blev kontaktet af en person, der dukkede ud af det rene intet og advarede ham imod at fortsætte sin kurs, idet der kunne forventes et heftigt skyderi for enden af gaden (hvilket kom til at passe), hvorefter den pågældende 'person' igen forsvandt og blev til det rene intet.

2.

Om skytsengletjeneste og læsning af skæbneaura...

En vigtig side af uddannelsen i skytsengletjeneste kommer iflg. Martinus til udtryk som undervisning i auralæsning, idet der her er tale om afkodning af det system af signaler, der konstant optræder i ethvert levende væsens mentale udstråling – dets såkaldte *aura* – og som bl.a. afspejler dets totale skæbnesituation. Hvilken det er vigtigt for den enkelte skytsengel at kunne afkode korrekt, så der kun sættes hjælp ind dér, hvor det 100% er til velsignelse for 'klienten' og ikke samtidigt fører til kortslutning og anden uhensigtsmæssig påvirkning af skæbnescenariet. Og det hvad enten 'klienten' befinder sig i den fysiske materieverden eller ved døden er indtrådt i den åndelige verdens første sfære med alt, hvad derefter følger.

3.

Om skytsenglevirksomhed på kooperativ basis...

Tages det i betragtning, at korpset af skytsengle kosmisk set på Guds vegne har til opgave at bønføre og hjælpe alle og enhver på såvel det fysiske plan som i den åndelige verden, der har hjælp behov, ligger det i kortene, at der for selv den bedst uddannede og mest motiverede skytsengel kan opstå situationer og problemer, som overstiger vedkommendes egen formåen.

I sådanne tilfælde løses problemerne imidlertid helt selvfølgelig gennem kooperativ indsats. Altså gennem samarbejde mellem flere skytsengle tilhørende den første sfære samt – om fornødent – med yderligere assistance fra væsener tilhørende højere planer i den åndelige verden.

Dette har Martinus givet nogle interessante eksempler på gennem sit symbol nr. 21 i symbolværket ”Det Evige Verdensbillede”, bind 1, side 160 nederst til venstre.

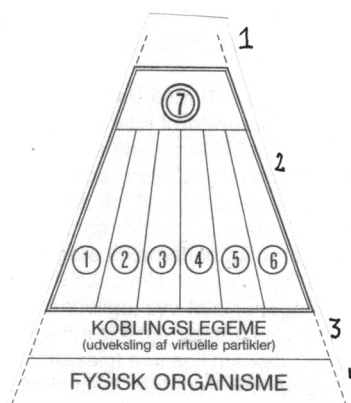
Afsluttende bemærkning...

Det skal til sidst for en ordens skyld nævnes, at hele skytsengleinstitutionen i virkeligheden er en manifestation eller udslag af ét af den række kosmiske skabeprincipper, som den såkaldte *moderenergi* er eksponent for, og som

her tjener som et guddommeligt forældreprincip i den forstand, at guddommen via skytsenglevirkningen på hensigtsmæssig måde viser omsorg for samtlige livsenheder i verdensaltet – og dermed i sidste instans for sig selv, idet guddommen i Martinus fremstilling jo er lig summen af netop livsenheder, der alle uden undtagelse har status som evige gudekvanter...

Diagram over det levende væsens totale kosmiske struktur:

1. Jeget eller det evige subjekt/X1.
2. Den totale rent åndelige struktur med dens syv åndelige legemer.
3. Koblingslegemet.
4. Den fysiske organisme med dens hjerneorgan.

SÆGENS KULTUR

Af Jens Lindsby

Når man sidder lidt på sidelinien og læser om hvad der er sket gennem årene, så kunne man måske argumentere for, at det ikke er så mærkeligt, at det er gået galt. Jeg er godt klar over, at der er mange ting jeg sikkert ikke har hørt om, men så kan andre evt. supplere.

Vi har det oprindelige råd (og jeg ved godt Rolf var et helt oprindeligt medlem), som i hvert fald et stykke hen i 80'erne begynder at se positivt på at ændre i værket. Rådsmedlem Tage Edeling sidder hjemme og retter i Bisættelse og småbøgerne. Dette er ikke noget man tager så alvorligt, for man kan overhovedet ikke se i bogen at en anden har været på spil, andet end man oplyser, at det er en ny udgave.

Og man sælger i øvrigt stadig denne udgave. Et andet rådsmedlem Ib laver informationsmateriale, hvor han putter ordet kosmologi ind i et Martinus citat. Rådsmedlem Aage synes ikke Martinus værk kan stå alene, så han finder gode citater han tilføjer bagerst.

Rådets formand Willy er meget imod det religiøse aspekt og vil for enhver pris undertrykke DTT, hvilket der er bred enighed om. Så en vigtig strategi hos det oprinde-

lige råd har været at tillade ændringer i værket. Og når rådet så skulle supplere sig selv eller besætte andre poster, så har det været vigtigt, at de personer der kom ind i MI, var enige i disse ting. Det har nærmest været adgangsbilletten, og på den måde har man undgået, at der er sket nogle markante holdningsændringer.

Så er der en anden gruppe, der udspringer af de personer, der var tæt på Martinus. Det drejer sig om Rolf Elving, Tage Buch, Gerard Oude Groen, Mischa Lim, Vera Cavling, Kirsten Thurø og Ingrid Okkels. Der er ikke nogen der har været tæt på Martinus, der har hørt ham udtale sig positivt om, at andre skulle ændre i hans værk. Tværtimod oplyses det, at Martinus var bekymret for at rådet ville ændre i hans værk. De citerer Martinus for de klassiske citater «der må ikke ændres et komma», «at så måtte man lære sig gammeldansk». Denne gruppe har selvfølgelig lidt svært ved at man prøver at skubbe Martinus sidste store beslutning ind under gulvtæppet. Altså at man negligerer DTT, kristendommen og det religiøse aspekt.

Så det har vel ikke kunnet undgås, at der på et tidspunkt skulle komme et opgør mellem disse to grupper, og selvom det foregår mellem andre personer er indholdet i konflikten lig den oprindelige uoverensstemmelse.

Bevidsthedens evolution

v/Mischa Lim

1. Martinus (1890 - 1981) og Det Evige Verdensbillede

Teosoffer og antroposoffer har forlængst forsøgt, om de kunne lave det evige verdensbillede, men det fik vi først med Martinus. Martinus forklarer, at det evige verdensbillede altid har eksisteret, fordi det bygger på evigtgyldige love og principper. Det har han skrevet om i sit værk 'Det Tredie Testamente', der er givet menneskene som en guddommelig vejledning i evolutionsprocessens vanskeligste periode. Det var hans mission.

Nogen vil måske spørge: Hvem tør dog skrive et værk med en så prætentios titel? Ja, for hvem er Martinus? Dette spørgsmål stillede også en af Sagens allertidligste venner, Lars Nibelvang, til Martinus selv, og hans svar til ham lød:

"Jeg er essensen af alt, hvad jeg hidtil har været. Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som vedkommende selv kan se, og jeg ønsker kun at blive bedømt efter mine manifestationer. Desuden er jeg ingen ynder af de mange rangklasser; der er kun én klasse for mig, og det er 'Sønner af Guden'. Jeg er den lærer, Gud har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og for så vidt det er dig muligt følge mit eksempel. For øvrigt er jeg alles ven og tjener for den mindste."

Udover at Martinus i sine værker giver en logisk forklaring på selve livet, giver han også en logisk forklaring på de udtalelser, som Jesus er citeret for, ligesom han forklarer Bibelens hændelser.

Men hvilken forudsætning havde Martinus for at komme med disse forklaringer?

På grund af reinkarnationens realitet har Martinus været både i de allerdybeste mørke kløfter og på de allerhøjeste lyse tinder af livet. Dermed har han oplevet alle livets faser, og de ligger fast forankret i hans bevidsthed. Han kender livet helt og holdent og kan derfor nøje beskrive hele sandheden. På den måde har han løst livets mysterium og har vist os, hvordan livets love og principper virker.

2. Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955)

Inden jeg rejste fra Holland til Danmark for rigtigt at fordybe mig i Martinus' værker, læste jeg i midten af 1960'erne i det hollandske magasin Bres Planète bl.a. Sir Julian Huxleys artikel om Chardin: 'Teilhard de Chardins seks fænomener'. Chardin var en fransk palæontolog, filosof og jesuiterpræst, der underviste og forelæste på mange universiteter verden over, ligesom han hele sit liv

beskæftigede sig med både verdens og menneskets fortid og fremtid. Han var meget visionær i sine meninger, hvilket gjorde, at den katolske kirke betragtede ham som en farlig revolutionær. Derfor tillod kirken ikke, at han offentliggjorde sine arbejder. Dette skete så først efter hans død påskesøndag 1955.

Bl.a. Huxleys artikel havde fascineret mig utroligt meget, og i alle de år, der er gået, har jeg ikke kunnet slippe den. Den faldt så fint i tråd med det, jeg havde hørt, at Martinus' åndsvidenskab drejede sig om. Inden min afrejse til Danmark havde jeg foræret alle mine Bres-numre væk, men flere af Bres-artiklerne (forfulgte) mig, så glad var jeg, da jeg for nogle år siden arvede et eksemplar, hvori man havde samlet tidligere udgivne artikler, og deriblandt var flere af de artikler, som jeg havde fundet så inspirerende.

Efter en spændende genlæsning og netop fordi Chardin i sine udtalelser lå så tæt på Martinus syntes jeg, at det kunne være interessant at prøve at forbinde Chardin med Martinus, hvilket jeg har gjort i det efterfølgende. Som en fælles baggrund for dem begge har inddraget det velkendte symbol yin & yang.

3. Yin & yang, Chardin og Martinus

Med udgangspunkt i taoismens yin & yang symbol som repræsentant for *troen*, Chardin, som repræsentant for *den fysiske videnskab*, og Martinus, som repræsentant for åndsvidenskab, vil jeg forsøge at forene disse tre.

ad) Yin & yang

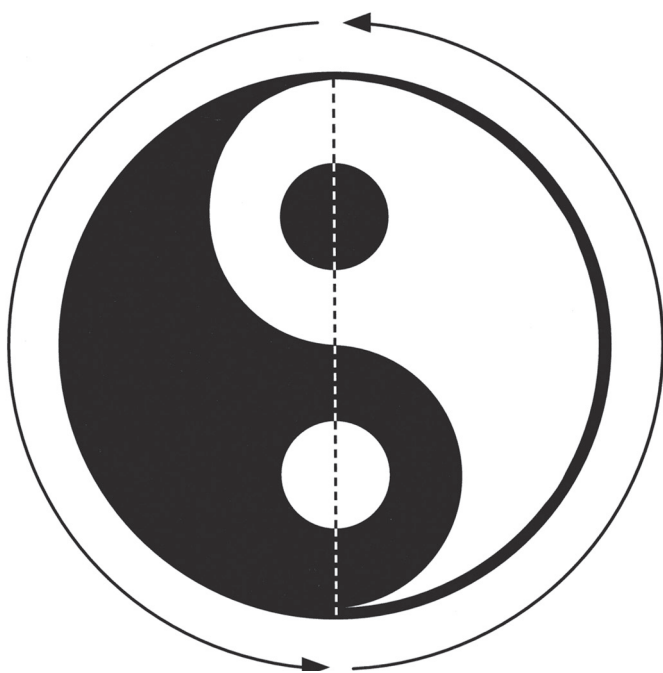
Yin & yang symbolet (se nedenfor fig. 1a), som står for troen, er i Kina og resten af verden kendt som et gammelt symbol for altings iboende dualitet. Men derudover har dette symbol også en dynamisk side, som kommer frem, når vi også tillægger det evolutionens betydning. På sin vej gennem evolutionen vikler mennesket sig dybere og dybere ind i den fysiske materie. Når materien når sit kulminationspunkt, kobles drivkraften fra og inertien indtræder.

I fig. 1b nedenfor angiver den sorte eller mørke halvdel menneskets evolution igennem den materielle verden, mens den hvide symboliserer den åndelige verden. De to pile markerer evolutionens retning, og den stiplede linje viser henholdsvis mørkets og lysets kulminationspunkter. De mange store problemer, den megen forvirring og splitelse, som vi ser i verden i dag, bliver større og større og

må på et tidspunkt ende i en 'eksplosion' (ragnarok), så dette kan kun bekræfte, at mennesket står ved overgangen til en ny æra.

1 a

1b

ad) Chardin

I sin artikel om Chardin, skriver Sir Huxley, at Chardin i et af sine fænomener omtaler, at verden har kendt to kritiske eller afgørende øjeblikke, nemlig *'da det første liv opstod'* og *'da den første tanke opstod'*, og dette vil jeg prøve at sammenholde med Martinus' åndsvidenskabelige forklaring på menneskets evolution. Chardin giver endvidere

sit syn på, hvordan han mener, at denne fysiske evolution vil forløbe, idet han siger, at *universets substans får nye egenskaber, nye transformationsmekanismer begynder at optræde, og nye former for organisationer opstår. I løbet af den organiske evolution bliver evolutionskraften udtømt hos de opståede grupper, og man når et loft, som hele tiden tillader mindre ændringer.*"

ad) Martinus

Mens Chardin hovedsageligt beskriver den fysiske side af evolutionen, beskriver Martinus *derudover* også den åndelige. Disse to tilsammen udgør hele den menneskelige evolution. Mennesket er kommet så langt i sin udvikling, at det nu befinder sig ved mørkets kulmination. Martinus forklarer, at mennesket først kan forlade mørkets skygger, når det til fulde kender og forstår mørket, for det er først med kendskabet hertil, at det kan skabe sig 'en ny himmel'. Ligesom en plante har behov for et godt fysisk rodnet for at kunne danne en smuk blomst, på samme måde er det nødvendigt for mennesket til fulde at lære materien eller mørket at kende. Først når det er sket, kan det udvikle sig til fuldkommenhed og blive til det, som er den menneskelige evolutions endemål, nemlig at blive et menneske i Guds billede.

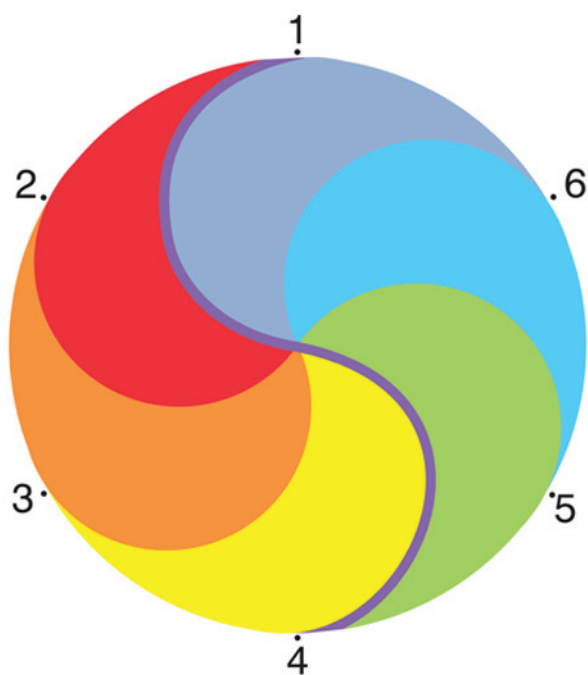
4. Evolutionens gang i seks tilværelsesplaner

Jeg vil i det efterfølgende forsøge at illustrere den fysiske og åndelige evolution ved at tilføje Martinus' farver og deres betydning i yin & yang symbolet (se fig. 2a).

2a

Når Martinus beskriver menneskets udvikling, inddeler han den i seks tilværelsesplaner, tre fysiske (mørke) og

2b

tre åndelige (lyse). Disse passer fint ind i yin & yang symbolet (fig. 2b). Farverne rød, orange og gul repræsenterer det mørke i symbolet, og farverne grøn, blå og den lyse indigo repræsenterer det lyse. Chardins to førnævnte kritiske eller afgørende øjeblikke falder således fint sammen med Martinus' to første fysiske tilværelsesplaner, henholdsvis planteriget og dyreriget, hvilket fremgår af følgende oversigt:

- **Det første tilværelsesplan:** Planteriget, den røde farve (fig. 2b punkt 1).

Her vil jeg placere Chardins første afgørende øjeblik *«da det første liv opstod»*, selvom det første liv ikke umiddelbart ligner en plante.

- **Det andet tilværelsesplan:** Dyreriget, den orange farve (fig. 2b punkt 2).

Her vil jeg placere Chardins andet afgørende øjeblik *«da den første tanke opstod»*. Den første tanke opstår først senere i dyreriget, men netop evnen til at tænke er den markante forskel mellem en plante og et dyr, for her lægges spiren til hjernens dannelse, og det er et afgørende øjeblik. Vi finder altså her den første spæde begyndelse til udformningen af hjernen.

- **Det tredje tilværelsesplan:** Menneskeriget, den gule farve (fig. 2b punkt 3).

Fra og med dette plan hos Martinus kommer Chardin ikke med et forslag til andre afgørende øjeblikke på menneskets vej gennem evolutionen. Man kan så spørge, om der skulle være andre afgørende øjeblikke, der naturligt ville falde sammen med Martinus' øvrige fire tilværelsesplaner?

Nu bruger Martinus udtryk som f.eks. afgørende momenter, men hvis man skulle give en betegnelse for dette tredje tilværelsesplan, så kunne det være *'dommedag'*, *'ragnarok'* eller *'tidernes ende'*. Disse er alle betegnelser for det samme, og man kan møde dem i flere trosretninger, bl.a. i kristendommen, og de har nu også for første gang fundet adgang til videnskaben!

Som vi har set, har Chardin allerede konstateret, at der ikke mere sker mange ændringer inden for det fysiske. Men med hensyn til evolutionen må *'ragnarok'* eller *'tidernes ende'* være at betragte som et afgørende øjeblik, for herefter er vi på vej bort fra den fysiske timelige tilværelse og over til den åndelige. Netop ved begyndelsen til menneskeriget befinder mennesket sig allerdybest nede i mørket og længst borte fra lyset. Her ved mørkets kulmination står vi ved tidernes ende. Mennesket ligger på knæ. Det længes efter fred og harmoni og beder om at blive udfriet af mørket. Mennesket ved ikke, hvor det kommer fra, eller hvor det går hen. Faktisk handler det nærmest i blinde.

Hverken troen eller videnskaben har en løsning på denne situation. Troen taler om, at verden går under, mens den fysiske videnskab har svært med at acceptere denne udlægning, men derudover også sætter et stort spørgsmålstegn ved, hvad fremtiden indebærer, ligesom den heller ikke ved, hvilken tidsalder der vil komme til at afløse den nuværende atomalder. Men den åndelige videnskab viser til gengæld, at mennesket står ved begyndelsen til noget ganske nyt. Det står foran en ny lys tidsalder, hvor evolutionen afslutter sin fysiske del og står ved tærsklen til den åndelige (fig. 2b punkt 3).

- **Det fjerde tilværelsesplan:** Visdomsriget, den grønne farve (fig. 2b punkt 4).

Fra og med dette plan kan menneskene opleve den *første* store fødsel og opnår her at blive det fuldkomne menneske skabt i Guds billede efter hans lignelse. På dette stadie kan menneskene stadig reinkarnere på det fysiske plan.

- **Det femte tilværelsesplan:** Den guddommelige verden, den blå farve (fig. 2b punkt 5).

Her vil mennesket opleve den *anden* store fødsel og reinkarnerer eller fødes ikke mere på det fysiske plan. Dermed har mennesket gjort sig helt fri af den grove materie.

Der er måske læsere, der vil undre sig over, at jeg for den store fødsel har brugt udtrykkene den *første* og den *anden* store fødsel, men det er en opsplittning, som jeg ved flere lejligheder har hørt Martinus bruge, og som i øvrigt også fremgår af hans symbol nr. 33.

- **Det sjette tilværelsesplan:** Salighedsriget, den lyse indigo farve (fig. 2b punkt 6).

Mennesket er her permanent uden for alle former for materie. I denne tilstand er det alene - al(le)ene - med Gud

og er et organ i Guds primære bevidsthed. Den sidste del af salighedsriget kalder Martinus for mineralriget.

Det levende væsens tilstand i salighedsriget har Martinus kaldt for det *'immaterielle noget 0X'*, og her står 0 for 'det immaterielle' og X for 'noget'. Betegnelsen *'0X'* finder vi kun i et ufærdigt Martinus-manuskript, som posthumt er udgivet af Martinus Institut i bogen *'Den intellektualiserede Kristendom'* (afsnit 134).

Martinus siger om denne 0X-tilstand: *"Hvordan er de levende væsener og Guddommen forbundet med hinanden? For at forstå dette må vi tilbage til det område i Guddommen, der fremtræder som et immaterielt noget, og som i virkeligheden udgør Guds 'jeg'. Dette immaterielle noget vil vi herefter udtrykke som '0X'. Dette 'jeg' besjæler hele verdensaltet, både den fysiske og den åndelige side af det. Det udgør det evigt levende noget."*

En kort sammenfatning: Når mennesket har gennemløbet de seks tilværelsesplaner, har det fuldstændt et kredsløb og har opnået den fuldkomne viden, og herefter begynder det på et nyt kredsløb.

Når man ser på, hvordan Martinus og Chardin beskriver menneskets evolution, så fremgår det tydeligt, at Chardin igennem den fysiske videnskab har været begrænset til kun at kunne se eller udforske videnskaben 'nedefra', mens Martinus med sin kosmiske bevidsthed har kunnet se og beskrive den 'oppefra'.

5. Menneskets nuværende situation

Som det fremgår under gennemgangen af Martinus' seks tilværelsesplaner, så er mennesket endnu ikke kommet ud af dyreriget, men er delvis dyr/delvis menneske eller et 'dyremenneske' (sfinx). Det står i sin udvikling foran et nyt afgørende øjeblik, det tredje (fig. 2b punkt 3) - for at blive i Chardins udtryksmåde. De første to, som Chardin har beskrevet, har mennesket ikke oplevet bevidst, men det kommende tredje afgørende øjeblik vil ikke gå stille af sig og vil blive en chokerende oplevelse. Mennesket står foran selveste 'dommedag', 'ragnarok' eller 'tidernes ende', og her vil det gå op for mennesket, at evigheden er en realitet, og at det levende væsen er hævet over døden. Det vil herefter forstå, at selve døden kun er en illusion - en tænkt kontrast eller modsætning til livet.

Disse erkendelser vil efterlade kæmpe erfaringer og sætte sig dybe spor og med en total forandring af selve samfundet til følge. Mange ting, som mennesket tidligere har kunnet gøre, kan det nu ikke længere nænne at gøre, og dét vil føre til en helt anden opfattelse af livet og moralen. «Dommedag» eller «ragnarok» vil herefter føre mennesket ind i evolutionens psykiske eller åndelige verden, sådan som det også fremgår af yin & yang symbolet. Man kan sige, at menneskets længsel og bøn om en varig fred er blevet hørt, for det har på dette tidspunkt

i udviklingen fået Det Tredie Testamente, som er Guds svar på menneskets bøn, og som viser den korteste vej ud af mørket.

I forbindelse med menneskets overgang fra mørket til lyset, bliver dets moral sat på den endelige prøve. De, der udgør bukkene, og som er inkarneret her på Jorden for at skabe det fuldkomne eller kulminerende mørke, bliver nu skilt fra fårene, for på dette tidspunkt er fårene mætte af mørket. Efter 'ragnarok' vil bukkene ikke mere inkarnere på Jorden, fordi verden er blevet for lys til dem. De vil i stedet reinkarnere på andre kloder, som passer til deres mentalitet, og hvor de har mulighed for at udfolde sig, indtil de selv bliver mætte af mørket. På dette tidspunkt vil de så begynde at længes efter lyset, og dét bliver så deres vej ud af mørket.

6. Hvordan kommer det levende væsen videre fra salighedsriget?

Det verdenskendte yin & yang symbols to små mystiske cirkler eller øjne kan nu forklares. De to cirkler *udgør det levende væsens endnu ikke udløste karma*. Den sorte eller mørke cirkel symboliserer den mørke karma, og den hvide eller lyse symboliserer den lyse karma. Det er cirklernes indhold af karma, som sørger for, at livet fortsætter i et evigt kredsløb.

Den mørke karma er tilgivet karma i form af 'syndernes forladelse', som på et tidspunkt er sat i bero, men som udgør selve nøglen til indgangsporten til det nye spiralkredsløb. Hvis der ikke eksisterede nogen 'syndernes forladelse', så ville det levende væsen ikke kunne komme ind i et nyt spiralkredsløb, for uden den mørke karma ville det ikke kunne tilføre andre lidelser og ville heller ikke selv kunne blive udsat for nogen form for lidelser. Og hvad tjener den fysiske krop så til? Den fysiske krop er jo netop det instrument, hvorved væsenet danner sin bevidsthed. Derfor er det vigtigt, at det forstår, at en årsag *altid* har en virkning ('loven for årsag og virkning'). Den er menneskets læreproces.

Når mennesket igen føler længsel efter den fysiske verden, vil den lille sorte cirkel åbne sig, idet Gud siger: *"Der blive lys"*. Den mørke karma bliver aktiveret, og væsenet er tilbage i den fysiske verden og bliver atter synligt. Dermed kan læreprocessen begynde forfra igen, omend nu på et højere plan.

Det samme gør sig gældende for den lille, lyse cirkel, som udgør menneskets *lyse karma*. Mennesket har megen lys karma tilgode fra tidligere spiralkredsløb, som endnu ikke er indløst. Når det er mæt af mørket og længes og beder om fred og harmoni, bliver den lyse cirkel aktiveret og åbner sig. Den lyse cirkel er Det Tredie Testamente, som udgør menneskenes nøgle ind til de åndelige planer.

7. Evolutionens kredsløb

Evolutionsprocessen kan i princippet kort sammenfattes sådan, at man i løbet af et enkelt spiralkredsløb udvikler sig

Fra den **totale ubevidste** énhed

via dualiteten/kontrasterne, (dvs. den fysiske verden)

til den **totale bevidste** énhed.

Når evolutionen har nået sin fuldkommenhed, har mennesket nået denne **totale bevidste** énhed, som er evolutionens endemål, og denne énhed vil udgøre: én hjord og

én hyrde. Dermed har mennesket fået, hvad vi kan kalde en verdensopdragelse, dvs. *en kosmisk opdragelse*.

Men situationen lige nu er den, at mennesket står ved indgangen til den nye og sidste tidsalder, som Martinus kalder:

Den intellektualiserede kristendom

Og med dén går vi en lys fremtid i møde.

Om fejl i de nye udgaver

Af Søren Ingemann Larsen

I Martinusinstituttets nyudgivelser af Livets Bog fra 2004 kan det konstateres, at der er mindst to tilfælde, hvor der er faldet halve sætninger ud. De to tilfælde kan ses via følgende link: martinus-webcenter.dk/retssag/files/2015.04.15-fejl-i-lb-4.pdf

Vi får ellers gang på gang af Martinusinstituttet at vide, at en af hovedgrundene til, at Livets Bog skal udgives i nye udgaver, er, at de tidligere udgaver er fyldt med fejl. Men som de fleste ved, er de ”fejl”, der er tale om i de oprindelige udgaver, i langt de fleste tilfælde ”småfejl” som slet ikke forstyrrer læsningen. Der er tale om småfejl i forbindelse med trykningen, så fx ”kosmisk bevidsthed” er blevet til ”komisk bevidsthed”.

Sådanne fejl er i 2004-udgaven rettet, men som vi kan se, er der i denne proces opstået endnu værre fejl, idet der i mindst to tilfælde er faldet halve sætninger ud, hvilket i allerhøjeste grad forstyrrer læsningen.

Disse graverende fejl er mig bekendt ikke på nogen måde meldt ud af Martinusinstituttet, så de uheldige ejere af disse udgaver sidder og studerer Martinus’ værk efter udgaver, som har fejl, som Martinusinstituttet udmærket er bekendt med, men som ikke bliver meldt ud.

Der er al mulig grund til at formode, at disse to fejl ikke er enlige svaler, så det vil naturligvis være rart for de uheldige købere af disse nye udgaver, hvis Martinusinstituttet meldte disse fejl ud. At MI ikke allerede har gjort det, som noget helt naturligt, kan undre. Er det mon fordi, man har det svært med at indrømme, at så graverende fejl har indsneget sig i de nye udgaver, som ellers skulle være fejlfri? - Under alle omstændigheder er det da katastrofalt pinligt, at de nye udgaver er mere fejlbehæftede end dem, de afløser under henvisning til, at de eksisterende er fejlbehæftede.

Og i den forbindelse er det værd at bemærke, at hvis man skal forvisse sig om disse fejls eksistens, er man nødt til at have adgang til førsteudgaverne og manuskriptet til Livets Bog. Og det er præcis den adgang, Martinusinstituttet har nægtet at give og som MI nu retsforfølger det såkaldte firkløver for at tilvejebringe. Dette gør MI for penge, som MI har modtaget af de samme gavegivere, som skal bruge denne adgang for at checke disse fejl.

Mineraler til alle sandhedssøgere

Af: Robin W Petersen

Der er gennem de sidste par år, samt ifm. den nylige retssag, blevet sagt og skrevet en del om ”mineralier” og ”mineraler”. Ganske meget faktisk. De to ords anvendelse er blevet et kerneargument i DNV for påstanden om instituttets i bedste fald amatøragtige og i værste fald dissiderede fusk med den autentiske tekst og dennes mening. Ja, selv min computer deltager i debatten, idet den straks anfører en rød understregning, når jeg skriver «mineralier». Jeg besluttede mig derfor for at finde ud af, hvad der er op og ned i hele dette emne. Sagen handler primært om, hvorvidt der er forskel på de to ord og i fald da hvilken? Denne artikel har sit udgangspunkt i, via pragmatisk undersøgelse, at afsøge fakta om de 2 ord i LIVETS BOG OFFICIELLE ANTAGELSER

Når man går ind på: ordnet.dk/ods, ser vi, at ordstammen og entals-formen er ”et mineral” samt, at ”mineraler” og i sjældnere tilfælde (nu udgået) ”mineralier” begge er flertalsformer af ordstammen ”mineral”. Det er således selv i gammel retskrivning forkert at skrive: ”et mineralie”, idet ordstammen og entalsformen er og var: ”et mineral”. I ordbogen er der ingen antydninger af, at der er en betydnings-forskel på de to ord, ”mineraler” og ”mineralier”, kun en forskel i stavning. Der er altså ifølge ordbogen blot tale om to forskellige bøjningsformer, af hvilke formen ”mineralier” er udgået.

Når man taler om «mineraler», taler man om både uorganiske og organiske «mineraler». Udredningen af de to typer af «mineraler» er straks mere uklar, idet der ikke lader til at være enighed om, hvorved forskellen på de to typer «mineraler» kan eller skal forklares. De uorganiske «mineraler» siges at udgøres af små korn af forskellige salte og metaller, kemiske forbindelser samt bjerg-/stenarter/krystaller i naturen. Mens organiske «mineraler» opfattes som biologiske og dermed mikro-liv.

Hos Martinus er alt jo i virkeligheden udtryk for liv, lig med et Jeps tilstedeværelse og dets tilkendegivelse. Livet beskrives dog hos Martinus som fremtrædende i henholdsvis en nat- og dagsbevidsthed ifm. de forskellige vibrations-former (de 6 grundenergiers kombinationer). Dette medfører, at flere af disse former, fx dyret, ikke dagsbevidst kan opfatte livet i de øvrige vibrations-former, fx «mineralerne», før det levende væsen i dyret ved sin udvikling til menneske har opnået kosmisk bevidsthed. «Mineralet» har altså, modsat jordmennesket, sin natbevidsthed på det fysiske plan.

ORGANISK OG MINERALSK HOS MARTINUS

Vi har to begreber hos Martinus: organisk og mineralsk, som vi sikkert er mange der ikke lige umiddelbart er kyndige i at definere. I ”BISÆTTELSE” stk. 68 definerer Martinus organiske levende væsener som værende væsener, der kommer ind under begreberne ”planter” og ”dyr”. Mens begrebet «mineraler» omfatter metaller, stene, krystaller o.l. Organisk materie: blod, kød, muskler, slim etc., er materie med en så lav vibration, hvilket vil sige overvejende tyngde- og følelses-energi, at denne materie KAN bære en bevidsthed på det fysiske plan. Mineralsk materie derimod, er af en så høj vibration, primært intuitions- saligheds- og tyngde-energi, at denne materie IKKE KAN bære en bevidsthed på det fysiske plan. Men da der indgår tyngde-energi i ”mineralsk” materie, er denne materie dog synlig på det fysiske plan. Det levende Jeg ”bag” den ”mineralske” materie er altså ikke dagsbevidst på det fysiske plan, hvorfor ”mineralet” således ikke kan opleve på et fysisk plan. Ligesom vi mennesker ikke kan opleve «mineralernes» liv, da de ligger på et, for vor bevidsthed, for højt plan: ”Mineralerne er ikke dagsbevidste på det fysiske plan, derfor henregnes de ikke til det, vi med vor begrænsede menneskelige bevidsthed forstår ved liv” (resume fra LB 2, stk. 350). Martinus kunne jo, grundet sin kosmiske bevidsthed, tune ind på «mineralernes» salighedsenergi og helt ”falde i staver” ind i deres univers, når han kom forbi en juveler-forretning. For Martinus (den kosmisk bevidste) er det, vi almindeligvis kalder uorganisk «mineralsk» stof, altså ikke livløst. Dets for vor oplevelse tilsyneladende livløshed skyldes altså, at «mineralet» har sin natbevidsthed på det fysiske plan, og derfor ikke har fysiske nerveceller eller rummer organisk materie. LB 2, stk. 594: ”Forskellen mellem ”mineralmaterie” og ”organisk” materie er i virkeligheden kun denne, at jeget er ”dagsbevidst” i den sidste, mens det ikke er i stand til at få nogen som helst ”dagsbevidsthedsoplevelse” i den første materie”. Eller sagt på anden vis, den organiske materie er overskygget af den stråleformige energi (bevidsthed). Det er den ”mineralske” materie ikke.

MINERALIER OG MINERALER I DTT/LB

Lad os nu gå over til at se, om der kan uddrages en systematik ved Martinus’ anvendelse af ordene: ”mineralier” og ”mineraler” ud fra 1. udgaven af Livets Bog 1-7 (fra 1932 – 1960).

Her fordeler Martinus’ anvendelse af ordene ”mineralier” og ”mineral” samt deres bøjnings-former sig således: LB 1: Mineralier = 6 gange. Mineralierne = 1 gang.

LB 2: Mineralier = 2 gange. Mineral = 5 gange. Mineraler = 1 gang. Mineralerne 1.

LB 3: Mineral = 2 gange. Mineralerne = 1 gang.

LB 4: Mineralier = 3 gange. Mineral = 2 gange.

LB 5: Mineral = 2 gange. Mineraler = 1 gang.

LB 6: Mineral = 2 gange. Mineraler = 5 gange.

Mineralerne = 1 gang.

Mineralierne = 1 gang.

LB 7: Mineralier = 1 gang.

Mineralerne = 1 gang.

Desuden optræder ord som fx "mineralriget" og "mineralmaterie" adskillige gange værket igennem. Men vi ser ikke ordene "mineralieriget" eller "mineraliematerie". Det er således værd at bemærke, at Martinus altid taler om "mineralriget" samt "mineralmaterie" og altså aldrig om "mineralieriget" eller "mineraliematerie". Om der var en betydnings-forskel på "mineraler" og "mineralier", er det således påfaldende at Martinus kun taler om "mineralriget", men på intet tidspunkt taler om et "mineralierige". Dette sandsynliggør opfattelsen af, at hans brug af bøjningsformen "mineralier" udelukkende skal henføre til ordets anvendelse som flertalsform, og ikke som en betydningsform for noget, der refererer til eller kræver kosmisk bevidsthed for at kunne opleves (se senere).

SAMMENSATTE ORD

Hvis man på instituttets hjemmeside skroller ned gennem forekomsten af ordene "mineral" og "mineralier" i værket, og sammenligner med 1.-udgaven, falder det som nævnt i øjnene, at ordet "mineralier" på intet tidspunkt kombineres med et andet ord, mens ordet "mineral" forbindes med ord som: -stof, -organisme, -materie, -lejer, -rige, -foreteelser, -manifestationer etc. og udgør mindst 20 sammensatte ord. Det er således bemærkelsesværdigt, at ordene "mineralie" og "mineralier" ikke forbindes med bare ét af de mange ord, som ordet "mineral" forbindes med. Dette hænger formentlig igen sammen med, at ordet "mineralie" ikke er et godkendt ord samt, at "mineralier" blot er en flertalsform af grundstammen "mineral", hvorfor det er ordet "mineral" Martinus anvender som første led i alle sine sammensatte eller to-lede ord. Dette bekræfter formodningen om, at "mineralier" blot er en flertals-form af ordet "mineral", idet en eventuel entals-form "mineralie" som nævnt ikke eksisterer, hvorfor Martinus ikke kan anvende ord som «mineralie-livsener» og «mineralie-væsen», idet dette ville stride mod korrekt retskrivning. Det er også påfaldende, at ordene "mineralier" og "mineraler" forekommer ligeligt i 1.-udgaven af værket, mens at sammensatte ord med ordet "mineralie" som 1.-led altså slet ikke forekommer.

Vi kan desuden i skemaet ovenfor se, at flertals-formen "mineralier" især anvendes i starten af værket, mens flertalsformen "mineraler" især anvendes i slutningen af værket. Dette kunne bekræfte opfattelsen af, at brugen af ordet "mineralier" er en ældre flertals-form, som senere erstattes af flertals-formen "mineraler". Og at Martinus langsomt har tilpasset sig denne stavemåde. Men dette udgør selvfølgelig ikke en absolut dokumentation.

Dertil kan vi føje, at om der ikke er forskel på de to ords betydning, har det måske ikke ligget Martinus så stærkt på sinde, hvilket af disse han anvendte og derfor "per instinkt" primært

valgte det af de to ord, han i øjeblikket og under indtryk af den sproglige udvikling fandt naturligt. For sandsynliggørelse af ovennævnte tæller, at vi jo alle kender til hvordan implementeringen af nye tiltag kræver tilvænning på det mentale og fysiske plan. Hvilke planer Martinus jo også agerede i.

Om Martinus' anvendelse af bøjningsformen "mineralier" i sin betydning afviger fra den nugældende form (mineraler), virker det tillige højest besynderligt, at Martinus på intet tidspunkt omtaler eller forklarer et sådan forhold i værket, da Martinus jo vanligtvis var omhyggelig med mange og ofte gentagne forklaringer, for at vi jordboere kunne forstå budskabet. Det virker derfor meget underligt, om Martinus lige netop på dette område, har glemt/undladt at redegøre for, hvordan vi skal forstå teksten. Ikke mindst da de to ord jo til forveksling ligner hinanden. Om brugen af bøjningsformen "mineralier" således grundlæggende adskiller sig fra formen "mineraler" ved at henvise til noget levende, eller benyttes til at angive hans kosmiske synsvinkel, er det altså påfaldende, at Martinus på intet tidspunkt gør læseren opmærksom på en sådan skelnen; bl.a. som tilføjende kommentar ved sine mange opremsninger (se nedenfor), i fald disse skal forstås forskelligt, alt efter om ordet "mineraler" eller "mineralier" indgår i opremsningen.

5 SLAGS OPREMSNINGER

1) Martinus anvender værket igennem en bestemt form for opremsning, hvor han omtaler: "Mennesker, dyr, planter" og derpå 6 gange ordet "mineralier" i stk.: 1 – 21 -117 – 273 – 452 – 1075.

2) Tilsvarende anvender han ordet "mineraler" i samme type opremsning 5 gange i stk.: 1942 – 2025 – 2028 – 2052 – 2081.

3) I stk. 310 – 385 – 388 – 547 – 1068 anvendes ordet "mineral".

4) I stk. 799 og 2037 anvendes ordet "mineralerne" i opremsningen.

5) Og endelig anvendes ordet "mineralierne" i stk. 2252.

Jeg har ikke fundet et forhold som godtgør, at disse sætningers indhold af ordene "mineralier" eller "mineraler" på systematisk vis henviser til noget forskelligt. Igen må det nævnes, at om Martinus henviser til noget forskelligt med de to ord, er det besynderligt, at hans mange opremsninger blot inkluderer det ene ord i opremsningen og på intet tidspunkt samtidig det andet for at udtrykke deres forskellighed. Dette antyder også, med mindre der forekommer forhold jeg ikke har bemærket, at Martinus ikke skelner i betydning mellem de to ord, men at de blot angiver bøjningsformer af den samme ordstamme og har samme betydning.

Når man fx læser stk. 385, kan vi desuden få den tanke, at Martinus anvender ordet «mineralier», når han omtaler «mineralet» i sin flydende og dermed mere levende tilstand, i modsætning til at han eventuelt anvender ordet «mineral» for den mere krystaliserede tilstand. Men dette synspunkt falder idet Martinus i stk. 1179 på samme vis som i stk. 385 taler om en flydende mineralforeteelse. Stk. 385: "*Hundreder af andre Verdenner med Ild- og Flammeter-ræner, med kogende Mineralier og en Atmosfære af Metaldampe,*" Stk. 1179: "*... En Solmasse, der fra en større Solmasse slynges ud i Rummet og derefter i sig rummer alle Betingelser for at danne en selvstændig Klode med levende tænkende Væsener, maa dog nødvendigvis i sit Princip erkendes som noget mere end et slet og ret Skaar fra en ituslaaet glødende og flammende Mineralforeteelse*",

Vi kan således indtil videre konkludere, at intet peger på, at

der skal skelnes mellem de to ord, uden at dette forhold dog endeligt kan bekræftes.

2 INDLÆG

Ud over de mange øvrige indlæg som primært blot er kritiske kommentarer til instituttets generelle ændring af ordet ”mineralier” til ”minerale”, er Kirsten Thurø og Kurt Christiansen to, der har haft mere grundige, forklarende og for Kurts vedkommende tillige undersøgende indlæg her i bladet vedrørende forståelsen af de to ord. Begges indlæg argumenterer for anvendelsen af ordet ”mineralier”.

Det er, som jeg forstår de 2 indlægs-holdere, på kosmiske oplevelsesplaner man finder det i overensstemmelse med Martinus at tale om ”mineralier” frem for ”minerale”; hvorfor både Kurt og Kirsten tilsvarende mener, at der er en differentiering hos Martinus mellem ”minerale” og ”mineralier”, der hermed er forsvundet ud af værket, når instituttet opdaterer stavemåden af formen ”mineralier”. En relevant indsigelse at fremføre. Spørgsmålet er så om påstanden holder.

Kirsten skriver dertil i DNV 2-14, s. 34, at alt, hvad hun forholder sig til, er hvad Martinus har oplyst hende om. Mens Kurts indlæg DNV 4-14, ifølge Kurt selv, udspringer af intuition og efterfølgende dybdeundersøgelse af måden, Martinus anvender de 2 ord.

Hvis jeg har forstået de 2 indlægs-holdere korrekt, så taler Kurt om, at Martinus anvender ordet ”mineralier”, når han ser med sin højere bevidsthed, og ordet «minerale», når Martinus ser ud fra vort lavere jordiske perspektiv. Kurt skriver i DNV 4-14, s. 13: ”Minerale er altså udtryk for opfattelsen fra det menneskelige ståsted, og Mineralier er udtryk for opfattelsen fra det ståsted hvor man har kosmisk bevidsthed”.

Kirsten refererer til de to ord henholdsvis i DNV 2-14 samt i december nummeret (5) ved en fejl betegnet 1-14. For den almindelige læser er Kirstens omtale af emnet lettest at forstå i dec.-nummeret-14, s. 24-25. Kort sagt opfatter Kirsten forskellen ved, at Martinus anvender ordet ”mineralier”, når han refererer til sit eget/det kosmiske udsigtspunkt, i hvilket alt opfattes som levende. Mens Martinus ifølge Kirsten anvender ordet ”minerale”, når han refererer til det almene jordmenneskes udsigtspunkt, i hvilket «minerale» netop opfattes som livløst uorganisk stof.

Kurt og Kirsten er altså enige om, at Martinus benytter ordet ”minerale”, når han refererer til det jordmenneskelige syn. Ligesom de begge mener, at Martinus anvender ordet ”mineralier” ifm. den kosmiske bevidstheds syn. Dog, de argumenterer forskelligt for deres dokumentation iht. teksten (LB). Kirsten relaterer således Martinus’ anvendelse af ordet ”vi” til, når Martinus taler fra jord-menneskets ståsted, DNV 2-14, s. 34. Mens Kurt lige modsat i DNV 4-14, s. 14 mener, at Martinus i citat af LB stk. 578 skriver ”vi ser”, fordi han der taler fra sit eget højere ståsted.

Der er således en divergens hos de to, ved den måde de opfatter anvendelsen af ordet ”vi” på hos Martinus. Påstandene fra begge indlægs-holdere analyseres i det følgende. De anvendte citater er fra 1. udgaven af LB.

ANALYSE AF KIRSTENS TEORI

I LB stk. 251, skriver Martinus. ”Men disse sidste Væsener [saligheds-væsener] befinder sig så langt ude i den fysiske Sansehorisont, at de ikke opleves eller kendes af Jordmenneskene som ”levende væsener”, i Særdeleshed fordi Salighedsvæsenernes fysiske Manifestation for det jordiske syn kun kan ses som ”Mineralier”, ”Stof” eller ”Energi” og ikke som Udløsninger fra levende Væsener, Således som tilfældet er med Manifestationerne fra Plante- og Dyrevæsenerne. Men dette forandrer ikke den kendsgerning, at de Energier vi kalder ”stof” eller ”Materie”, i ligeså høj Grad eksisterer med levende Væsener til ophav. Som de Realiteter vi udtrykker som Organismer eller Legemer for de organiske væsener”.

I ovennævnte citat er det centralt at bemærke, at Martinus nævner, at saligheds-væsenerne for det jordiske syn kun kan ses som mineralier, stof eller energi, og ikke som udløsninger fra levende væsener. Hvor der, som jeg forstår Kirsten, ud fra den logik hun tillægger Martinus, skulle være anvendt ordet minerale, når Martinus taler ud fra det jordmenneskelige niveau, hvor noget blot opleves som stof.

Vi finder en tilsvarende uoverensstemmelse en række andre steder, hvor Martinus ligeledes anvender ordet mineralier, fx stk.: 110 – 247 – 1240 – 1382.

110. ”Intet Jordmenneske har derfor nogen som helst kosmisk Ret til at tage Betaling for Mineralierne eller Stoffet”.

247. ”Den jordiske Videnskabsmand kan derfor kun iagttage Medvæsener af sin egen Art, hvilket vil sige andre Jordmennesker. Dernæst kan han iagttage Dyrene, Planterne og de mest fremtrædende grove Mineralier og Stofmaterier, Straaler og Bølger”.

1382. ”Tror man, at Jorden er saa fattig paa Materialer for den tekniske og kemiske Udvikling, at denne Udviklings Vidundere kun er for en særlig lille Klike Mennesker? – Forekommer der ikke Bjerge af Raastoffer, Metaller eller Mineralier?”

Det ser således ud til at Kirstens antagelse ”ikke holder vand”.

ANALYSE AF KURTS TEORI

Det fremgår jo egentlig allerede af indledningen på min artikel, at både Kirstens og Kurts teorier falder uden for de officielle antagelser. Hvorfor disse teoriers rigtighed er betinget af, at Martinus har anvendt ordet ”mineralier” i en anden betydning end den officielle. At verificere denne mulige skelnen hos Martinus kan blive noget abstrakt, fordi man mange steder kan pege på, at der indgår både et jordmenneskeligt og et kosmisk syn i Martinus’ sæt-

ninger og afsnit. Hvorfor man flere steder subjektivt kan vælge hvilket slags syn, man finder ordene ”mineralier” eller ”mineraler” relaterer sig til. Her mener Kurt så, at han evner at foretage denne skelnen og dermed forstå Martinus.

Hvis man åbner sig for Kurts argumentation i DNV 4-14 med de der anførte eksempler, er der således et vist belæg for påstanden. Men når vi går videre og søger i de teksteksempler, der ikke indgår i Kurts artikel, bliver det tydeligt at denne teori også ”går på grund”, fx når vi genlæser de ovenfor nævnte stk.: 110 – 247 – 251 – 1382.

Af ovennævnte stk. 251 fremgår det helt klart, at der er tale om synet ”nedefra”, det jordiske syn, som Martinus her taler om, når han anvender ordet «mineralier».

Citatet stk. 251 er tillige velegnet, fordi det klargør, at selv om jordmennesket kun kan sanse «mineralierne» som stof eller energi, ændrer det ikke ved det faktum, at der i et kosmisk perspektiv er et levende væsen ”bag” de tilsyneladende livløse ”mineralier”, der tales om i citatet. Dertil kan vi bemærke, at der er en række steder, hvor Martinus anvender ordet ”mineraler” som refererende til noget levende og dermed også i strid med Kurts teori. Det er fx stk.: 316 – 682 – 1977 – 2025.

316. ”Med Hensyn til Erkendelsen af Mineral som Udtryk for Liv vil det endnu være ganske haabløst at finde hos saadanne Væsener”.

2025. ”Alle levende Væsener er saaledes underkastet et Forsyns Beskyttelsesprincip. Jordens Mennesker, Dyr, Planter og Mineraler er organiske Dele af det store Legeme, vi kalder Jordkloden. Jordkloden er saaledes et levende Væsen og udgør vort Makrovæsen og er underkastet et saadant Væsens Livsbetingelse: Beskyttelsen af Mikrovæsenerne i dets egen Organisme”.

Der kan også fremdrages eksempler som isoleret set 100 % understøtter både Kurt og Kirstens teorier, fx stk.: 21 – 385 – 1075. Det, der er interessant for os her, er selvfølgelig alle de mange eksempler, der modsiger de to teorier. Reelt behøver vi kun ét eksempel, der modsiger teorien, før den falder. Så begge teorier falder i og med stk. 251.

KURTS KOMMENTAR TIL SØREN

I sin kommentar til et indlæg af Søren Olsen forsvarer Kurt C i DNV 1-15, s. 34-37, sin teori om betydningen af ordet ”mineralier” og bemærker s. 34, at han mener Martinus anvender ordet ”mineralier” for det kosmisk bevidste menneskes oplevelse af livsytringer fra væsener i salighedsriget. Der skal virkelig ”drejes på menings-knapperne”, hvis man seriøst mener, at Martinus i stk. 2658, punkt 36, anvender ordet ”mineralier” i egenskaben af at henvise til den kosmiske bevidstheds syn og ikke det jordiske syn af stoffer. Nuvel, man vil ofte finde, at Martinus i sit udtryk inkluderer sin kosmiske bevidsthed. Ja, i princippet ligger den jo ”bag”, indlejrer sig i alt, hvad han skriver. Og således bestemt også i stk. 2658. Men, der står jo netop i stk. 2658, punkt 36: ”..... Jordens Indhold af Olier

og Mineralier og øvrige Stoffer”. ”Mineralier” bliver således i citatet sat i direkte sammenhæng med ”jordens indhold” samt ”øvrige stoffer” og ikke med fx ”øvrige levende væsener”, eller ”den kosmiske bevidsthed”. At hele tekststykke 2658 adskillige sider længere tilbage indledes med: ”De Kosmiske Analyser har vist os”, ændrer ikke på det forhold, at Martinus i den citerede sætning refererer til det, som for både det nuværende og det kommende i fysisk materie inkarnerede jord-menneske fremstår som stof. ”De kosmiske analyser” inkluderer nemlig også stoffet, selv om dette, oplevelsen af det ”døde” stof, kan siges at udgøre et lavere niveau, end der hvor alt opleves som levende. Den fysiske materie forbliver som sådan også for den kosmisk bevidste, indtil denne ikke inkarnerer mere. De kosmiske analyser udgøres således af hver eneste sætning i LB, fordi de kosmiske analyser er en analyse af livet, hele livet (X1-X2-X3)! I stk. 2658 foretager Martinus så en slags opsummering af analyserne ind i en række specifikke punkter. I mange af disse punkter refererer Martinus til almene jordiske og dermed fysiske forhold. Selvfølgelig med den bagvedliggende kosmiske indsigt, at alt er levende. Der er således intet belæg i teksten for den tolkning, at Martinus i stk. 2658 specifikt taler om menneskeheden situation, når det er nået frem til kosmisk bevidsthed. Om ”mineralier” i citatet falder helt uden for konteksten ved ikke at relatere til ”jordens indhold” og ”øvrige stoffer”, men derimod til levende væsener eller den kosmiske bevidsthed, skulle Martinus virkelig være meget ringe til at formidle en forståelighed i sin tekst. – Og dette besynderligt nok, lige præcis hver gang han anvender ordene ”mineralier” og ”mineraler”. Men nej! Den holder bare ikke!

”LEVENDE” OG ”DØDE” «MINERALER»

Hvordan anskueliggør Martinus for læseren, hvornår han omtaler «mineraler» i deres egenskab af henholdsvis levende væsener versus uorganisk materie, også kaldet dødt stof? Den forskel fremgår almindeligvis af tekstens kontekst og altså ikke ved en specifik stavemåde! I LB 4, stk. 1382, skriver Martinus: ”Forekommer der ikke bjerger af råstoffer, metaller eller mineralier”? Her taler Martinus tydeligvis i sin opremsning om oplevelsen af ”mineralsk” materie, eller ”død” materie, hvilket er lig materie, der har sin nat-bevidsthed på det fysiske plan. I LB 6, stk. 2025 skriver Martinus: ”Alle levende væsener er saaledes underkastet et forsyns beskyttelsesprincip. Jordens mennesker, dyr, planter og mineraler er organiske dele af det store legeme, vi kalder jordkloden”. Citatet refererer til ”alle levende væsener” og ”organiske dele”, hvorpå disse opremses: mennesker, dyr, planter og mineralerne. I det første citat omhandler konteksten ”mineralsk” materie. Mens konteksten i det andet citat omhandler orga-

nisk materie. Bemærk tillige, at ordene ”mineralier” og ”minerale” i de to citater indgår på modsat vis, af hvilke Kurts og Kirstens teorier bygger på.

UDVIKLINGS-SYN, EN ”3”. KATEGORI.

LIVETS BOG er for mig ikke en bog om enten et jord-menneskeligt versus et kosmisk perspektiv. Det er i allerhøjeste grad en bog om udvikling af den enkeltes perspektiv. Et eksempel på dette kan være, når Martinus i LB 1 stk. 117 skriver: *”12. Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener, til mennesker og dyr, til planter og mineralier”*. Denne udvikling af kærlighed, tolerance etc. til alle levende væsener indebærer, at vi gradvist flytter vort syn på de nævnte væsener fra et lavere til et højere syn, som er mere i overensstemmelse med det kosmiske syn. Og ved at udvikle evnen til at flytte vort syn, flytter vi samtidig gradvist os selv ind i den tilstand, dette syn er forbundet med. Vi bevæger vor egen bevidsthed fra primært at udgøre oplevelsen af adskilthed fra andet (selvopholdelses-drift) til forbundethed med andet (alkærlighed). Set i et udviklings-perspektiv er selvopholdelsesdriften udtryk for en struktur, hvor vi er fastlåst i en bestemt bevidsthedsfunktion og tilstand. Det er frisættelsen fra denne tilstand, der udvikler alkærligheden og den kosmiske bevidsthed/Kristus-bevidsthed. Så længe ”magten er retten” er vi styret af primitive ekskluderende impulser såsom bedrøvelighed, dominans og intolerance; ”Jeg har ret, det har du ikke”. ”Æv bævl!” princippet. Idet ”retten bliver magten”, lader vi os lede af uselviske og inkluderende impulser som tolerance og næste-kærlighed i en sådan grad, at disse bliver til automat-funktioner. Grundlæggende er synsvinklen hos Martinus kosmisk. Vi ser dertil, at Martinus ofte bevæger sig på flere planer samtidig i sin tekst, hvilket i mine øjne gør det for firkantet, om vi begynder at forsøge definere, hvorvidt han anlægger et jordisk eller kosmisk perspektiv i teksten via anvendelse af en bestemt stavemåde. Det centrale er at forsøge forbinde sig med ånden, meningen i værket, ved at lade værket leve og berøre vor bevidsthed. Selvfølgelig vil de af os, der holder af analyse og systematik, ikke at forveksle med at vi så også er rationelle, have en tilbøjelighed til at lede efter sådanne facetter, hvormed vi kan dokumentere diverse forhold for os selv og andre. Men dette er sekundært i forhold til den primære attitude, som er via åben modtagelighed at lade sig berøre af ånden i værket. Via dette at lade os berøre, skal livet nok ”læse korrektur på”, hvorvidt vi ”er på sporet” eller ”kørt af sporet”.

AT FORSTÅ TEKSTEN

Jeg betragter det hermed som dokumenteret, at både Kurt og Kirsten fejltolker Martinus’ brug af stavemåderne ”minerale/mineralier”. Fred med det. Hvem har forstået alt, hvad Martinus har skrevet? Men at dokumentere

at de to teorier er uholdbare, giver os jo ikke endelig dokumentation for, hvordan Martinus anvender de to ord; selv om vor undersøgelse igen og igen peger mod samme tendens: at der ikke er belæg for at mene, at der i de to ords anvendelse er tale om en betydnings-forskel. Jeg tror tillige ikke, Martinus har lagt noget ind i værket, ud over det han direkte forsøger at forklare. Han kaldte jo selv sine analyser for logiske og ikke for kryptiske. Derfor tror jeg ikke, der ligger informationer i værket af uforklaret ordteknisk karakter, som det fx hævdes i teorierne om ”minerale/mineralier”. Selvfølgelig er der ting i værket vi ikke forstår, men det skyldes, at vi ikke har bevidstheden til at forstå Martinus. Det skyldes sjældent, at han undlader at omtale og forklare et forhold i teksten for os direkte. Eller, at Martinus, som både Kurt og Kirsten hævder, anvender ordet ”vi” i en bestemt sammenhæng og så efterlader læseren uden at forklare denne. Nej, vanskeligheden ved at forstå Martinus og hans udsagn om, at der står meget mellem linjerne, vi endnu ikke er parate til at forstå, skal ikke søges i uforklarede ordtekniske forhold, men i selve den bevidsthedskontakt/-tilstand, teksten udspringer af. Det er, som jeg forstår Martinus, dette forhold der henvises til, når han siger, at der står meget mellem linjerne, vi endnu ikke forstår; hvormed Martinus vel mener: mellem de fysiske ordrækker og den begrænsning, hvormed en begrænset bevidsthed opfatter disses betydningsindhold. Min påstand er, at ordene er direkte og uden sprogtekniske subtiliteter. Subtiliteten ligger i den bevidsthedsindstilling, vi evner at læse Livets Bog med. I den forstand vil LB åbne nye dimensioner og indsigter for læseren, i takt med at denne udvikler sin bevidsthed.

AT VÆRNE OM BETYDNINGSIHOLDET

Dette gør ”faksimile-gruppens” og andres frygt for, at vigtig information i LB kan gå tabt ved ændring af teksten til en relevant frygt. Men vi må ikke lade denne frygt blive irrationel, således at enhver ændring opfattes som synonym med en omformning af betydningsindholdet. Betydningsindholdet er selvfølgelig forbundet med tekstens fysiske udformning. Men betydningsindholdet (det kosmiske budskab) bliver ikke ændret af, at man fx ændrer alle navneords forbogstav fra stort til småt, eller skriver å i stedet for aa. Det ville jo svare til at mene, at ny retskrivning er lig et tab af betydningsindhold. Og det er det selvfølgelig ikke. Vi ved også, at Martinus skrev LB med gammel retskrivning, men DEV med ny retskrivning. For mig er det fuldstændig samme grundlæggende betydningsindhold og dermed bevidsthedsfelt, der åbner sig ved læsning med de to forskellige retskrivningsformer.

RETTELSESLISTER

Et af de kritikpunkter jeg også selv har haft ift. instituttet er, at det burde fremgå af de såkaldte rettelserlister, hvorfor man har ændret fra «mineralier» til «minerale». Ved

fremførelse af min kritik fik jeg dog et tilfredsstillende svar, idet man gjorde opmærksom på, at ændringen fra mineralier til mineraler var en del af ændringerne ifm. overgangen til ny retskrivning, og at man ikke anførte en sådan ændring specifikt, så længe ordets betydning blev den samme. Samt, at det ville blive nogle meget lange rettelleslister, i fald alle de mange tusinde rettelser ifm. ny retskrivning skulle anføres, hver gang de forekommer. Centralt for os her er, at rettelsen fra «mineralier» til «mineraler» altså blot er en generel ændring af en udgået bøjnings-form.

I «Online-biblioteket» på instituttets hjemmeside kan man under punktet »rettellesslister og retningslinjer» finde retningslinjerne for udgivelse af Det Tredje Testamente. I dette dokument er alle ændringer vedr. gammel retskrivning anført på en bilagsliste. Se fx under bøjningsformer for ændringen fra «mineralier» til «mineraler»; hvilket jeg finder er en tilfredsstillende og praktisk løsning.

DET ENDELIGE BEVIS

I min optagethed og omtale af emnet, blev jeg gjort opmærksom på, at Martinus i 1978, ifm. en ny udgave af BISÆTTELSE, SELV har godkendt ændringen fra mineralier til mineraler!

(Rettellesslisten var sådan formateret, at jeg ikke kunne sætte den i bladet, men der stod *intet* om mineraler! Ruth) På ovenstående rettellesblad fremgår ændringen fra »mineralier» til »mineraler» ikke specifikt, men den er inkluderet i bemærkningen om at: »Korrekturfejl der ikke har forandret ordenes betydning er ikke medtaget». Faktum er, at der i »BISÆTTELSE» i 1978 udgaven altså blev ændret på stavemåden af ordet »mineralier» med Martinus' godkendelse, og med den tilføjelse at ordets betydning derved ikke ændredes.

Alene dette må fjerne enhver tvivl hos den uhildede forsker, således at vi altså ikke skal indtolke en betydningsforskel i ordene »mineralier» og »mineraler», men at ændringen udelukkende skal ses som et udtryk for den sproglige bevægelse, der også på mange andre måder fandt sted i de år, Martinus skrev sit værk. En bevægelse, som Martinus jo fulgte og forholdt sig til, selvfølgelig uden at denne på nogen som helst måde skulle bevirke en ændring af betydningsindholdet i værket. Det siger sig selv!

Mener jeg så, at DTT skal følge ny retskrivning? Ja! Og det var jo også, hvad Martinus gjorde da han skrev DEV. Og selvfølgelig skrev han LB færdig med den retskrivning, han havde påbegyndt LB-værket med. Ingen mystik i det. Men jeg mener også, at original-manuskripterne er den vigtigste kilde og altid må opfattes sådan. De originale manuskripter er tilgængelige på instituttets hjemmeside, men burde på sigt også kunne downloades, for de som måtte have et sådan behov. Men jeg er helt uenig med de som mener, at 1.-udgaven er noget særligt. Denne er med sine mange fejl i processen fra manuskript

til bog ikke egnet til at blive opfattet som noget særligt. 1.-udgaven er blot én ud af flere følgende udgaver. Vel er det en særlig begivenhed, når noget som DTT publiceres for 1. gang og selvfølgelig har formen betydning; men formen må ikke stå over ånden. Det er ånden i værket, der via optimering af formen, især de mange trykfejl, skal blive endnu mere forståelig og præcis end den var i 1. udgaven (som jo ikke må forveksles med det originale manuskript). Dette er en samvittigheds-fuld opgave at påtage sig. Det må alle gode kræfter samles om og arbejde for.

Det er selvfølgelig ingen katastrofe, om man lod ordet »mineralier» forblive i værket. Men fordi det er en udgået bøjnings-form, vil kommende generationer, ligesom mange her i bladet er blevet det, kunne forvirres af den fra «mineraler» afvigende bøjnings-form og måske tro, at den afvigende bøjnings-form også indeholder en afvigende betydnings-form. Derfor er det helt korrekt, at Martinus selv har foretaget denne korrektur i «Bisættelse», og at instituttet gør det samme i LB.

REDELIGHED OG ANALYSE

Jan Langekær har, som andre har haft det, et indlæg i DNV 3-14 hvori han stiller sig meget kritisk over for instituttet. Jan nævner bl.a. på side 24, at Kirsten Thurø i tidligere artikler meget præcist har forklaret, hvorfor Martinus anvender ordene »mineralier» og »mineraler». Men Kirstens forklaringer er, ud fra hvad vi nu ved om fakta, ikke i overensstemmelse med Martinus' anvendelse af de to ord. Med mindre vi går ud fra, at Martinus sagde noget mundtligt til Kirsten Thurø, som afveg fra det, han skrev i sit værk. Så; hvorfra ved Jan 1), at Kirstens viden er meget præcis? Længere fremme i samme artikel »tales» der om, at instituttet har skjult for læseren, hvordan Martinus skelnede mellem de to ord. Problemet med påstanden er her 2), at denne heller ikke er i overensstemmelse med fakta. Intet er skjult omkring de to ord, men altså ændret med Martinus' deltagelse! Og ingen har vel dengang haft fantasi til at forestille sig, at noget, der for samtiden blot var en simpel ændring, nogle årtier længere fremme ville forårsage mentale eksplosioner. At detaljer omkring de pågældende rettelser i værket desuden kræver lidt indsats at finde frem til på instituttets hjemmeside, er jo ikke det samme som, at de er skjulte. Det skal i parentes bemærkes, at instituttet gør opmærksom på, at når ordet »mineralier» ikke er rettet i de efterfølgende udgaver af LB, mens Martinus levede, skyldes dette, at man ikke uden videre kunne opdatere teksten til ny retskrivning, uden at ændre hele bogens sats, hvilket på daværende tidspunkt ville have været meget dyrt og tidskrævende.

Som et 3. eksempel på en tvivlsom påstand, kan nævnes Jans påstand om, at Martinus nogle gange anvender både ordet »mineralier» og »mineraler» i samme sætning». Ordene »nogle gange», må vel henvise til, at begge ord

forekommer i samme sætning mindst 2-3 gange i værket. Via min egen undersøgelse af Martinus' anvendelse af de to ord, kan jeg bemærke, at det af Jan nævnte forhold mig bekendt ikke forekommer i 1. udgaven af LB, bind 1-7. Det nærmeste eksempel jeg har fundet taler om "mineralriget" og "mineralier" i samme sætning, stk. 385. Hvorfor jeg som læser gerne ser, at Jan dokumenterer de steder i værket, der refereres til, så læserne får mulighed for selv at se nærmere på de i artiklen nævnte forhold, frem for som nu, hvor det jo er Jan, der så at sige holder disse forhold skjult for læseren.

EN KRIGSERKLÆRING

Samme Jan Langekær kalder i en overskrift i DNV 2-13 s. 24 den af instituttet anlagte rets-sag for en krigserklæring. Men er det ikke sandt:

- 1) At Søren I. Larsen uden tilladelse fjernede en fil med de originale tekster fra instituttet ?
- 2) At samme fil blev kopieret til Jan L. ?
- 3) Som derpå, også uden tilladelse, lagde indholdet ud på nettet ?
- 4) At Kurt Christiansen, uden tilladelse, kopierer og efterfølgende udgiver stort set alle bøgerne fra DTT ?
- 5) Samt, at undervejs og efterfølgende forsøger instituttet forgæves i flere omgange at tale de nævnte til fornuft ?

Nu kender jeg ikke hele det forudgående sagsforløb i alle detaljer. Men selv om instituttet i nogen grad måtte have udvist manglende vilje til at lytte til fremført kritik, kan det aldrig retfærdiggøre ovenstående handlinger. Og i fald "faksimile-gruppen", eller dele af denne, har kommunikeret med instituttet på samme vis som instituttet omtales her i bladet, er der endnu meget at lære om samtalens kunst.

LOGIK

De, der har kendskab til Martinus og har forstået ånden i hans virke ved at:

- 1) Martinus ville aldrig nogensinde fjerne noget, som ikke tilkommer ham fra et sted.
- 2) Martinus ville aldrig give noget, der ikke tilkommer ham, til en anden person.
- 3) Martinus ville aldrig kopiere noget, der ikke tilkommer ham, og dele det ud til alle.
- 4) Martinus ville aldrig kopiere et værk, han ikke har rettigheder til og udgive dette.

At mene, at man trods ovenstående handlinger stadig har moralen på sin side og er bedre egnet til at formidle Martinus end instituttet, kan aldrig blive en del af mit virkelighedsbillede.

Nogle forsøger så at "tørre" ovennævnte handlinger af på forsynet ved at mene, at når handlingerne ikke blev bremset, har de forsynets accept. Men om forsynet skulle gribe ind i alle de tilfælde, hvor vor adfærd ledes at umodne og amoralske tilbøjeligheder, ville vi jo aldrig udvikle os og

lære at skelne og tage ansvar. Vi har således frihed også til at begå "fejl". Det er derfor, Martinus ser vor moralske udvikling som noget centralt.

De af os, som endnu ikke har kosmisk bevidsthed, lider i en eller anden udstrækning af manglende evne til at efterleve de kosmiske love, hvorfor det ikke tilkommer os at hævde sig over andre pga. disse andres mulige eller specifikke mangler og derved misbruge sine medmennesker til at ignorere egne mangler. Det er jo netop nævnte misforhold, verden i så udstrakt grad lider under. Alle har travlt med at kritisere andre og overser i denne kritik fuldstændig egne ufuldkommenheder. Hvor realiteten er, at det er evnen og viljen til at analysere sig selv, uden ligefrem at blive masochistisk, verden har brug for. Men dette skal selvfølgelig ikke afholde mennesker, der kan skelne, og dermed agere upartisk og ikke-dømmende, fra at være opmærksomme på, når misforhold optræder i sin omverden. Vort problem kan her være, at netop den partiske grundet sin dermed forbundne selvhævdelse vil tro sig værende objektiv.

Over for den intolerance hele denne strid mellem instituttet og nogle uden for dette har bragt for dagen, samt det eventuelle intolerante velbehag det måtte medføre at forestille sig, at man har mere ret end andre, må de, som evner det, forsøge at bringe lys, accept og tolerance. Fordi, dette bibringer en frihed til striden som muliggør, at vi kan se på den uden at dømme på forhånd eller på anden vis agere reaktivt. Hver gang vi forarget og indigneret lader os opsluge af fx andres manipulation og intolerance, er vi jo selv ved vor reaktion blevet en del af spillet, og har dermed ved vor egen reaktive intolerance skabt en distance og dermed uvenskab. Og dette ikke blot udadtil, men absolut også i vort indre sjæleliv. En konflikt mellem sagens interesserede er således ikke blot en ydre konflikt om et eller andet objektivt ydre forhold. Men er i allerhøjeste grad en konflikt, som afslører, hvor hver enkelt befinder sig i sin udvikling. Over for graden af den mentale umodenhed, vi derved ufrivilligt har dokumenteret for vor omverden, vil det være i Martinus' ånd at huske på følgende: LB 1, stk. 167: *"Og det er netop derfor en så meget desto større nødvendighed, at de væsener, der ønsker at være med til at føre verden fremad mod lysere tilstande, de væsener, der skal repræsentere den ny verdensimpuls, netop i en meget fremragende målerstok kan praktisere tolerance og forståelse"*.

ET HÅB OM FRED I ALLE

Denne kamp for at vinde retten til at føle sig nærmere Martinus end "de andre", har på samme tid et meget krigerisk og trist anstrøg. Det triste ligger i, at denne kamp jo udtrykker præcis det modsatte af det, Martinus repræsenterer og ønskede, hvorfor man aldrig kan "vinde" Martinus over på sin side ved via argumentation at dokumentere, hvor forkerte "de andre" er. Om man så kan "nedlægge" enhver med sin indignation og argumenters

styrke, bringer dette os kun endnu længere bort fra det ideal, vi tror vor kamp gælder. Nej, kun vor væremåde kan være vort sandheds-vidne. Og ingen, der fordømmer andre, det være sig med irrationelle eller nok så raffinerede argumenter, kan skjule sin intolerance bag argumenter. Det er således ingen kunst at blive uvenner. Men det er en kunst at være venner, selv om man er uenige i forskellige forhold. En dag vil alle forstå, at der kun er os. Dybest set afslører vor intolerance, at vi stadig lever i den opfattelse, at Gud og kærlighed er noget uden for os.

Nu har vi så fået et endeligt svar på problemstillingen omkring et ords stavemåde. Der er altså fra Martinus' side ikke tiltænkt en indholdsmæssig forskel på stavemåderne. Der er blot tale om to forskellige bøjningsformer: "mineraler/mineralier", hvoraf sidstnævnte er udgået.

Der vil nok være enkelte som grundet personlige særinteresser vil benægte og bestride fakta under henvisning til et eller andet, der skal så tvivl om fakta, fordi de vil have Martinus på netop deres egen måde. Dem må vi trygt overdrage til tidens langsomme omformning. Men for alle uhildede forskere og åbne rationelle mennesker kan der altså ikke længere være tvivl. Det er dertil mit håb, at de, der i stærke, ja til tider uforsonlige og latterliggørende vendinger, har kritiseret instituttet i «mineral-/mineralie-debatten», lige vender tankerne indover og spørger sig selv, hvordan man kunne lade sig rive følelsesmæssigt med og være så skråsikker

i sin forargelse. Hvorfor på forhånd mistænkeliggøre og dømme, frem for åbent at forske og undersøge for derved at forsøge bringe saglig information til torvs i et fælles ønske om indsigt?

HVORDAN KOMME VIDERE

Jeg erklærer mig enig i Ruths artikel DNV 1-15: "Tanker omkring en retssag", hvor Ruth under afsnittet: "Hvad med fremtiden"? udtrykker nogle konstruktive tanker om, hvordan vi kan komme videre i samlet flok. Det er helt afgørende med sådanne tanker, der ikke blot peger bagud men fremad. Det er den proces, vi har brug for at give mest energi. Fordi det er den, der kan bringe en løsning. Men alle parter må så også forstå, at man ikke kan gå ind i en sådan proces og samtidig holde fast i, hvad man mener den anden part har gjort forkert. Er der evner, vilje og modenhed til en sådan forsoning og tilgivelse? Det vil være godt, om instituttet kan finde en eller anden måde at række hånden frem mod de, som føler sig udenfor instituttet, således at disse derved får en mulighed for at føle sig inkluderet, hørt og velkomne. Ved et sådan muligt initiativ må alle institut-kritikere tillige forstå, at man må lægge ethvert krav bag sig, og deltage på lige fod med alle os andre. Ellers er den nuværende opsplitning af blivende karakter. Det er den konfrontation sagen står over for. Er vi på samme vej mod menneske-riget?

kommentar

Af Kurt Christiansen

Jeg udtaler mig her, kun om Robins vurdering af mine tekster vedrørende ordene "Mineralier" og "Mineraler" i LB m.fl. Jeg kender ikke Kirsten Thurø, og ved ikke hvilke forudsætninger hun har for at udtale sig om emnet. Jeg mener, i det store hele, at Robin gør et ret grundigt arbejde med sit forsøg på at forstå de to ords betydning i Martinus tekster. Det er ganske prisværdigt.

Imidlertid starter han med en alvorlig fejl, idet han skriver:

"Sagen handler primært om, hvorvidt der er forskel på de to ord og i fald da hvilken?"

Det drejer sig nemlig ikke om hvorvidt der etymologisk er forskel på ordene, men om Martinus bruger to, af ham valgte ord, i sin tekst, for at tilkendegive to forskellige synsvinkler på et emne som han omtaler. Disse synsvinkler er, efter min analyse af brugen af ordene, om Martinus ser mineralerne fra det almindelige uvidende menneskes udsigtpunkt, så bruger han "mineraler", eller han ser mi-

neralerne fra sit kosmiske udsigtpunkt, med sin kosmiske bevidsthed, så bruger han ordet "mineralier".

Inden Robins studie af Thurø's og min vurdering af ordenes betydning bemærker han:

"Det er, som jeg forstår de 2 indlægs-holdere, på kosmiske oplevelsesplaner man finder det i overensstemmelse med Martinus at tale om "mineralier" frem for "mineraler"."

- Det er helt forkert. - Det er ikke sådan, at de to ord, som ord betragtet, dækker over noget mere eller mindre åndeligt. Det er alene Martinus valg af brugen af de to ord. Sprogligt står ordene nærmest for det samme i videnskabelig forståelse, selv om de stavemæssigt er forskellige. På grund af ordenes stavemæssige forskellighed kan Martinus imidlertid benytte disse to ord således, at en skelnen kan foretages, for at han dermed kan vise læseren de to forskellige udsigtpunkter, hvorfra man/han kan se på mineralerne.

Når jeg skriver man/han, er det sådan, at Martinus har helt styr på dette forhold, medens ”man”, det vil sige læseren, endnu, kun i meget sjældne tilfælde, er i stand til at forstå denne skelnen. Dette ses helt tydeligt af alt det vrøvl som der, specielt på facebook, siges om dette emne.

Det er også helt tydeligt, at Robin heller ikke har fattet dette rigtigt. Enten fordi han ikke er tilstrækkeligt åndeligt udviklet, hvilket vil sige, at hans intuitionsenergi og intelligensenergi ikke er tilstrækkeligt udviklet til at han kan forstå teksten i dybden, eller også har han endnu ikke tilstrækkeligt dybdestuderet Martinus tekster.

Robins undersøgelse af teksten svarer helt til den situation som Martinus beskriver som videnskabsmanden, der analyserer ord og sætninger i en bog, men ikke forstår hvad disse ord og sætninger fortæller læseren.

Dette har Robin tilfælles med næsten alle der udtaler sig om emnet. Denne mangel kan man ikke laste nogen for. Man kan jo ikke være et andet sted, end det man er nået til i sin udvikling.

Det er blot sådan, at hvis mennesker der forholder sig til, og ændrer på Martinus tekster, netop ikke er mere udviklet end at de ikke forstår situationen i dybden, vil de med deres manglende udvikling ødelægge vigtige dele af Martinus tekster. Det er dette der er humlen i hele debatten, og firkløverets håndtering af Martinus tekster, som en bevarende foranstaltning.

At Robin ikke er udviklet nok til at kunne forstå teksten på et højt åndsvidenskabeligt plan, ligesom de fleste andre læsere (det ses af facebook), fremgår umiddelbart af hans måde at analysere teksten på. Han analyserer ord og enkeltsætninger, og får helt intetsigende resultater. Først når man er klar over, at man skal forstå hele afsnit i dybden, **og evner dette**, kan man finde det rigtige forståelsesgrundlag for en analyse af teksten i dybden. En forståelse, med alle dens nuancer, som Martinus har nedlagt i denne tekst.

Jeg vil ikke gå dybere ind i diskussionen om dette emne. Det vil være ”spildte ord på Balle-Lars”, for at sige det venligt. Jeg har seriøst sagt hvad der skal siges i denne sag, i mine tidligere skrivelser herom.

I sit afsnit om at forstå teksten skriver Robin:

”Jeg betragter det hermed som dokumenteret, at både Kurt og Kirsten fejltolker Martinus’ brug af staveformerne ”mineraler/mineralier”. Fred med det. Hvem har forstået alt, hvad Martinus har skrevet? Men at dokumentere at de to teorier er uholdbare, giver os jo ikke endelig dokumentation for, hvordan Martinus anvender de to ord; selv om vor undersøgelse igen og igen peger mod samme tendens: at der ikke er belæg for at mene, at der i de to ords anvendelse er tale om en betydnings-forskel”.

Her har vi Robins konklusion. Fred være med den. Ingen kan jo være længere fremme end de er udviklet til. Dette er ikke nogen fejlforståelse af situationen, fra min side, men et faktum. Det er blot en fordel hvis alle mennesker var klar over dette, og herudfra kendte deres begrænsninger, men det er de ikke i stand til. Det fremgår tydeligt af alt hvad der skrives.

Robin afslører i afslutningen af sin artikel, at han er ude i et specielt ærinde, selv om han har været så seriøs som han har kunnet være, på hans forståelsesniveau. Han vil nemlig gerne påpege, at MI ikke har gjort noget forkert ved at ændre i Martinus tekster.

Herved falder han øjeblikkelig i det helt sorte hul, ved at fremføre, som betydningsfuldt, at listen over Martinus accepterede rettelser til Bisættelse, *som ikke indeholder noget om at ordet mineralier skal rettes*, men er underskrevet af Martinus og Bertil, og suppleret med den MI-kommentar, at ganske vist har Martinus ikke godkendt at ordet ”mineralier” må rettes til ”mineraler” i listen, men det har han gjort mundtligt på grund af tidsnød.

Et sådan argument er kun ønsketænkning fra MI’s side, og underholdning for tosser. Det er totalt uanvendelig i en seriøs argumentation i sagen, og viser hvor langt MI vil gå ud, for at søge at retfærdiggøre deres forfærdelige forfalskninger af Martinus tekster.

Det er ikke så mærkeligt at slige argumenter, og andre udokumenterede påstande, fremkommer i Robins artikel. Robin er nemlig MI’s forlængede arm. Robin har nemlig glemt at slette sit spørgsmål der sammen med artiklen har været sendt til Torben Hedegård. Det lyder:

”Torben: Bør alle 4 ex citeres nedenunder?” (Det var endda markeret med gul farve).

Denne lille forglemmelse viser, at Robin blot er MI’s/v Torben Hedegårds, forlængede arm, i MI’s forsøg på at imødegå mine redegørelser for brugen af de to ord i Martinus tekster.

At Torben Hedegård har stået bag artiklen beviser jo blot, at Torben Hedegård heller ikke er i besiddelse af den åndelige udvikling der skal til for at forstå Martinus tekster i dybden.

De to brødre Torben og Henrik Hedegård er meget aktive i MI. Torbens broder Henrik var også aktiv i retssagen i forbindelse med ændringer i Martinus tekster. Han fortalte, at han havde siddet og rettet i Martinus tekster, og senere konstateret, at disse rettelser var forkerte, og derefter rettet dem tilbage, for derefter at lave nye rettelser, og rette tilbage, og så fremdeles. Man ser således, at de to brødre er på samme niveau, og ikke forstår den dybere mening i Martinus tekster.

Jeg vil dog slutte med det positive i, at Robin har lagt et stor arbejde i sin artikel og argumentation. Man kan ikke

laste ham for ikke at have haft den fulde indsigt i stoffet. Det niveau er Robin endnu ikke nået til.

Nu vil alle kritikerne så sige, ja men Kurt skal ikke tro at han er noget, vi forholder os til janteloven, fører den frem, og vi svinger med fanen, så vi ikke får mindre-værdskomplekser.

Hertil er kun at sige. Hvad søger flokken (af åndsvidenskabeligt interesserede mennesker)? Vil den ledes af den mindste fællesnævner, det vil sige, ledes af en person eller gruppe af mennesker der befinder sig i underkanten af flokkens udviklingsniveau, eller vil den ledes af dem der har en indsigt der ligger over flokkens forståelse af teksten, så flokken kan blive klogere. Altså af mennesker der har den dybeste indsigt i åndsvidenskaben, som flokken endnu ikke forstår.

Man kan jo sige, at ved at acceptere Martinus som verdensgenløser, har denne flok allerede her valgt at følge den højeste indsigt, og ikke den laveste fællesnævner, selv om de endnu ikke fatter hvad den højeste indsigt fortæller flokken.

Hvorfor skulle de samme mennesker så efterfølgende vælge den laveste fællesnævner, når der reelt er nogen mennesker der har en langt større indsigt end en sådan fællesnævner, og dermed langt større indsigt end flokgenemsnittet? ”Enhver svarer selv for sig” som det hedder i et specielt frimurerudsagn, hvor man leder recipienten til eftertanke.

Det med flokken, og flokkens dilemma har Martinus også klart beskrevet i LB. Denne beskrivelse er godt nok i relation til de gamle religioners dyrkere.

Denne problemstilling er imidlertid lige så aktuell med hensyn til flokdannelsen omkring åndsvidenskaben, og dermed MI, som den ikke selvstændigt tænkende del af flokken opfatter som denne, flokkens, centrum. Jeg viser efterfølgende et lille udsnit fra LB 4, stk. 1256, side 1523. Jeg forventer ikke at de mennesker der er i flokken, forstår det som Martinus her skriver om det karakteristiske vedrørende flokmentalitet, men det skal dog fremføres alligevel. Teksten viser nemlig også problemet omkring retssagen anlagt af MI mod firkløveret, i en nøddeskal.

1256. Ja, at tilhøre dem, der er i forreste Linie i Vandrigen ud af „Flokken”s, Almenhedens eller Samfundets gamle overtroiske, men autoriserede Traditioner og vedtagne Love om „Skik og Brug”, om hvad man bør tro og tænke, om hvad man bør sige og gøre i den og den Situation, er ikke altid smertefrit. Men det er ikke saa mærkeligt. Det er udelukkende Pionererne, der maa anlægge „Flokken»s fremtidige mentale Vej. Det er dem, der maa fjerne Overtroens stærke Forsteninger og Klippeblokke og bane Vej igennem Aartusinders hævdvundne Traditioner, Skik og Brug. Det er dem, der maa være Genstand for den uvidende „Flok»s Snæversyn og den heraf affødte Indignation og onde eller ukærlige Kritik, Had og Forfølgelse. Men takket være de ypperste af disse Væseners Væren eet med den guddommelige Villie eller Fremtidsplan, med Hensyn til „Flokken» eller Almenheden, og den heraf affødte totale Uafhængighed af andre Væseners Snæversyn og Forfølgelse, fører de „Flokken»s Vej støt og sikkert ud over alle Hindringer, fremad og opad mod de sollyse Tinder, hvorfra man, „eet med Faderen», har den fulde Udsigt over Livets Panorama, Himmeriges Rige, er eet med Evigheden, Uendeligheden og Almagten.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Hvad en seer fortalte

Inge Stoltenberg samlede i en lille bog i 1984 ("Vor verdens fremtid") nogle af de forudsigelser, seere har fortalt om fremtiden. Den for os nok mest kendte er svenskeren Anton Johansson (1858-1926). De fleste af hans forudsigelser kom til at passe ret så præcist. Han var sikker på, der ville komme en tredje verdenskrig, hvad Martinus også på et tidspunkt mente, men som han senere ændrede til, at der ville komme mange lokale krige verden over.

Nu hvor russerne er begyndt at rasle med en atomtrussel, gav jeg mig til at genlæse, hvad Anton havde sagt om en russisk trussel: "Umidledbart før 3. verdenskrig vil der være megen tale om fred, og falske fredsmanøvrer vil finde sted. Det er forklaringen på, at det kommer bag på alle, at russiske tropper pludselig en dag vælter ind gennem Tyskland imod Rhinen og Frankrig, hvor heftige kampe finder sted. De amerikanske våbendepoter i Tyskland falder i russernes hænder. Jeg hørte og så, at der til den tid findes frygtelige våben, som ikke kendes i dag."

Han har forudsigelser om orkaner og oversvømmelser, som synes at passe ret godt, men det med russisk invasion i EU lyder i dag for usandsynligt. Mon ikke udviklingen trods alt har bevirket så megen ændring, at det der syntes oplagt for over 100 år siden, nu vil udfolde sig på

en helt anden måde. I dag føres der verbal krig mellem EU og Rusland, og der udføres nogle magtdemonstrationer med fly i luften, men fremtiden er aldrig lagt i så faste rammer på forhånd, at der ikke ske ændringer i detaljerne.

Ny forskning

Nu mener forskerne, at de ved at analysere mønsteret af kemiske stoffer i blodet, kan sige noget om risikoen for at få kræft i løbet af de kommende 2-5 år. Også andre sygdomme mener man på den måde at kunne forudsige, også psykiske sygdomme.

En så overmodig opfattelse kan man vel kun smile ad. For hvad er det, der afgør blodets kemiske sammensætning? Ifølge Martinus er det først og fremmest vor tankevirksomhed, selv om maden og vor livsstil i øvrigt også kan have betydning, ligesom der hele tiden sker stofændringer i kroppen.

I bogen "Bisættelse" siger Martinus: "Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse

og velbefindende, bliver tænknin-
gen således selve livets allerhøjeste
manifestationsfaktor. Det et væsen
tænker, det bliver det.”

Videnskaben har endnu svært ved
at forstå, at vi hovedsageligt er
åndelige væsener, og at vi skaber
vor organisme ved hjælp af åndelige
energier.

Psykisk sygdom

I radioavisen d. 7/3 blev det fortalt,
at psykisk sygdom var ”klodens
største problem”. Nu kan det undre,
hvordan dette kan opgøres og re-
gistreres for alle jordens folk, men
kan det være rigtigt – og i så fald
hvorfor?

Jeg har før skrevet om, at den ånde-
lige udvikling – især udviklingen af
følelsesenergien – gør menneskene
mere og mere sensitive. Hvis man
sætte lighedstegn mellem sensitivi-
tet og psykisk sygdom, kan der nok
være noget om, at det er et fæno-
men, der breder sig, efterhånden
som lidelseserfaringerne øges.

Men så er udviklingen jo dybt
meningsfuld som led i den guddom-
melige plan for mennesket her på
jorden. Problemet er dog, at men-
eskene ikke ved, hvordan de skal
forholde sig til de dertilhørende
psykiske smerter. Mange forsøger at
dulme dem med forskellige former
for ”doping”, enten med medicin,
narkotiske stoffer eller alkohol.

De fleste prøver dog at acceptere, at
livet kan være svært. Ville en større
indsigt i åndsvidenskaben og der-
med i meningen med livet i fysisk
inkarnation, være en hjælp? Ja, for
en hel del, især for de, der kan finde
ud af gennem bøn at bede om styrke
til at klare det.

Men der er ingen lette løsninger,
selv om det dog er en trøst, at det
hele kun er en ”overgang”, der er
lys forude. Som Martinus skriver
til symbol 44 ”Elsker hverandre”:
Trods nuværende og tilstundende
lidelsestilstande er vi dog ”himmel-
ske rejsende”, udødelige ”passage-
rer” på en stjerne i en stjerneverden,
med kurs mod livets, lysets og
lykkens tinder.”

Hvor kom vandet fra?

Der spekuleres meget blandt for-
skere over, hvor jordens kolossale
mængder af vand er kommet fra.
De fleste tror, det er kommet ude fra
universet, ude fra det de også mener
er lutter tomrum. Deres problem
er, at de ikke ved, at alt er skabt af
bevidsthedsenergi, at der står be-
vidsthed bag alle skabte stoffer. Det
vil vare meget længe, før de finder
ud af, at Jordkloden selv har skabt
sit vand.

Alle fysiske stoffer er ifølge den i
tidligere blade så omtalte Walter
Russell skabt af to slags bevægelser,
den indadgående kompressive og
den udadgående ekspansive. Det er
forholdet mellem disse to bevægel-
ser, der skaber illusionen af forskel-
ligt slags stof. Man kan godt kalde
den ekspansive bevægelse for brint
og den komprimerende for ilt, men
det er jordklode-jeget, som med sin
skabende bevidsthed har kreeret de
to bevægelser til at blive just sådan,
at resultatet er blevet det, vi ople-
ver – og jordkloden vel også – som
vand.

Martinus har sagt, at vand er for
jordkloden, hvad blodet er for os,

og at også vi har skabt vort blod,
dog som automatfunktion. Man vil
uden tvivl lede forgæves efter vand
på Mars, for det er en døende klode,
som er uden de bevidsthedskræf-
ter, den engang havde til en sådan
skabelse. Men man har fundet spor
efter det vand, den engang havde.

Hvorfor uddøde dinosaurerne?

Der fremsættes mange forskel-
lige teorier om, hvorfor fortidens
store dyr uddøde. Nogle mener, det
skyldtes klimaforandringer og der-
med knaphed på føde. Den teori er
der andre, som tilbageviser. Kunne
det skyldes sygdom spørger nogle,
men de fundne fossiler tyder ikke
på det.

Ifølge åndsvidenskaben ved vi, at
de dyr, som ikke længere hører med
i planen for udviklingen på jor-
den, vil automatisk høre op med at
inkarnere her og flyttes til en anden
klode. Men hvordan uddør de helt
konkret? Bliver de bare ufrugtbare
og slutter med at få unger? Eller
inkarnerer der en særlig virus, der
gør det af med dem? Nogle dyr er
uddøde, ved vi, fordi der kom en
anden art, som udryddede dem, som
vi ved menneskene f.eks. har gjort.

Forsynet har mange måder at gøre
det på, men da menneskene ikke
kender dets planer, kæmper nogle
mennesker ihærdigt med store om-
kostninger for at bevare arter, som
det måske slet ikke er meningen
skal være her. Det havde ellers væ-
ret rart at vide, hvilke der kun er på
”tålt ophold”. Ifølge Martinus ved
vi dog, det gælder rovdirene, som
ikke skal være her, når vi når frem
mod det rigtige menneskerige. Men

vi såkaldte mennesker vil blive her længe – vi har ”indfødsret”.

Polforvandlings-konsekvenser?

Vi hører, at der er færre og færre kvinder, som ønsker at sætte børn i verden. I Danmark er det nu hver 7. kvinde, som slet ikke får eller ønsker sig børn, og stadig flere børn bliver til ved kunstig indgriben. Politikere bekymrer

sig, for det betyder, at der bliver færre arbejdsduelige til at sørge for økonomien til en relativt voksende ældre-gruppe. Det vil en større indvandring kunne afhjælpe, og måske er det netop meningen, at jordens befolkning skal fordeles på andre måder end hidtil og derved medvirke til at nedbryde nationalismen.

Ifølge åndsvidenskaben betyder den stigende åndelige udvikling med dertil hørende polforvandling, at pardannelsen bliver mere og mere ustabil, som vi jo også ser i dag med de mange skilsmisser. Dette er altså en ganske naturlig del af den planmæssige udvikling. Men hører det også med til den planmæssige udvikling, at så mange børn skal opleve den sorg, der så ofte følger med kernefamiliens opløsning?

Martinus lagde vægt på forældreansvaret overfor børnene, men noget mere konkret om konsekvensen for børnene af ”de ulykkelige ægteskaber” og de mange ægtefælledskiftninger, hører vi ikke så meget. Det hørte nok ikke med til hans opgave at give råd og vejledning om den slags.

Tillid

I serien ”Tænkepause” fra Århus Universitet har Gert T. Svendsen skrevet en lille men tankevækkende bog om fænomenet ”tillid”. Han påviser, hvordan det faktisk har været det vigtigste grundlag for Danmarks, ja Skandinaviens, fremgang og udvikling. Hvis flertallet ikke havde tillid til de styrende institutioner og f.eks. til, at skattebetalingerne går til det, de er beregnet til, ville samfundet ikke kunne fungere og gå i stå. Det er hvad man ser i de samfund, hvor der hersker mistillid til landets ledelse, bl.a. i de arabiske lande med deres enevældige herskere.

Tillid giver godt samarbejde og forebygger misforståelser – og sparer advokatsalærer, skriver han. Mistillid ødelægger motivationen til at yde sit bedste for helheden. Hvorimod demokrati med dets gennemsigtighed og lydhørhed for forskellige meninger, giver grobund for fremgang og vækst. De klogeste private virksomheder er ved at indse, hvor meget tillid betyder for at medarbejderne og dermed virksomheden trives.

Er et nyt kollaps på vej?

Vi hører, at aktiekurserne bare stiger og stiger, langt ud over hvad der er produktion bag, dvs. de konkrete værdier stiger slet ikke tilsvarende. Enhver med lidt sund fornuft kan forstå, at det betyder, vi kan være på vej mod en ny finansiell krise. Den slags udløses jo, når der flyder alt for mange spekulationspenge rundt i systemet.

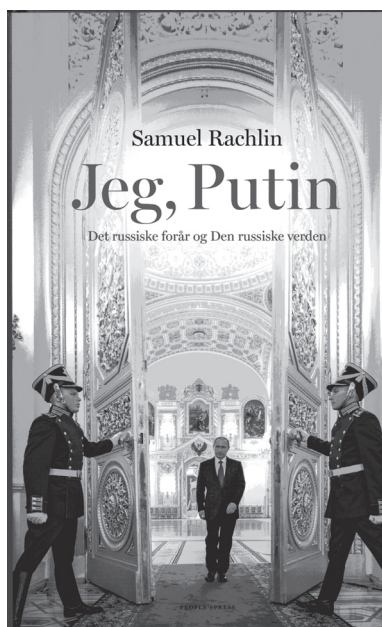
Økonomer tror, at jo flere penge folk ”tjener” på bare det at have penge, jo flere vil der investeres i produktion. Men det sker sjældent, i stedet ser vi f.eks. stigende boligpriser i de efterspurgte områder, hvis de da ikke bare havner i skattely. Vort syge økonomiske system skaber stadig større ulighed, men det helt store kollaps vil nok vente på sig, for regeringerne vil redde det en tid endnu, uanset hvad det koster flertallet socialt, som vi nu ser det i bl.a. Sydeuropa.

Der er advarende røster her i 70-året for 2.verdenskrig om, hvad forarmelsen af befolkningen betyder for en udvikling i fascistisk retning med intolerance overfor bl.a. flygtninge og etniske mindretal. Vi er heldige her i Norden, hvor demokratiet efterhånden er blevet ret rodfæstet, men når det igen ”brænder på” rundt om i Europa, vil vi ikke kunne forblive upåvirket. For som Martinus sagde, vil Norden blive en slags lazaret for andre landes nødlidende.

Putin

Vi ved nok, at forsynet har udset ham til den rolle, han har fået, på grund af de karakteregenskaber, han har. Men hvor er det tankevækkende – og underholdende – at læse Samuel Rachlins bog om ham. Om hvordan han f.eks. åbenlyst fylder verdenssamfundet med løgn, bl.a. om Ruslands aktiviteter i Ukraine, og på et senere tidspunkt griner ad det, da han var nødt til at indrømme sine løgne.

I Rusland har man et særligt ord for det: ”vranjo”. Det er noget ganske naturligt, mener man, ja giver heltestatus for den, der slipper godt fra det.

Forfatteren har boet mange år i Moskva og kender det russiske samfund godt, så det undrer ham ikke, at folket er så let at forføre med propaganda, især når der stilles i udsigt, at landet igen kan opnå storhed, ære og magt. Har man hørt en politisk leder udstede den slags løfter før? Han taler endda om hvor meget bedre russerne er i forhold til de dekadente folk i vesten!

Vi kan undre os over, at der i Dostovjetski's fædreland er så lidt humanisme og kritisk sans, at

flertallet åbenbart godkender forfølgelse af homoseksuelle, snigmord på journalister og oppositionsfolk. Det tager tid at udvikle et levedygtigt demokrati med respekt for FN's menneskerettigheder og ytringsfrihed. Mange har stadig behov for en ”stærk” autoritær leder. Ikke mærkeligt at korruptionen og andet humbug trives, når uærligheden er i højsædet på toppen.

Lady-boys

I Thailand er der et udbredt og accepteret fænomen, der kaldes ”lady-boys”, dvs unge mænd der fremstår og klæder sig som kvinder. Man kalder dem også ”det tredje køn”, og de er endda blevet inkluderet i Thailands forfatning.

Nu undres jeg over, om homoseksualitet skulle være mere udbredt i det land end i de andre lande i den del af verden. Jeg kunne godt få den mistanke, at fordi Thailand har så stor en sex-industri, som landet økonomisk lever højt på, er det en fordel også at kunne tilbyde den form for ”homosex”. Eftersom så mange lande, især de arabiske, under trussel om hårde straffe har forbudt homoseksualitet, har Thailand måske her skabt sig et profitabelt trækplaster. Da thaierne er små og spinkle, kan de måske også være attraktive for pædofile.

Thailand er buddhistisk. Er det måske baggrunden for den ret så liberale holdning til homoseksualitet?

Verdensbilledet skriftligt nedfældet

Eks-rådsmedlem Aage Hvolby skrev i Kosmos 10/1980: ”Som et overmåde vigtigt led i sin mission har Martinus skullet sikre sig, at verdensbilledet ikke alene blev gengivet højintellektuelt, men at det også blev gengivet originalt, og at det yderligere blev modtaget og viderebragt i uforfalsket form. Denne opgave har Martinus løst ved personligt at nedskrive verdensbilledet samt ved derefter at bestemme, at det af ham nedskrevne aldrig må ændres.”

Og senere: ”I og med, at Martinus personligt har formuleret og nedskrevet hvert eneste ord, har vi fået adgang til, lige så tit og længe vi måtte ønske det, at opleve og nyde det, som i en tale ved Martinus 85årsdag er blevet betegnet som ”den kosmiske dialekt”. Denne ”dialekt” er den kosmisk bevidstes måde at formulere og udtrykke sig på i et jordisk sprog. Det er et malerisk sprog, rigt på nuancer og med sin egen rytme. Det er et sprog præget af renhed, klarhed, logik og omhu.”

KOSMOLOGI FOR DUMMIES

I Martinus Center, Klint, er der, [fredag 17. – søndag 19. april 2015],

iflg. programmet et weekendkursus med titlen:

Martinus Kosmologi for dummies. Ved Ole Therkelsen.

Søren Hahn skrev på facebook:

KRISTENDOM – EN PARENTES I ÅNDSVIDENSKABEN?

Martinus var suveræn. Han behøvede ikke at støtte sig til hverken videnskab, kunst eller religion, men kunne være sin egen kilde til alt, hvad han skrev og fortalte. Og det kom ofte til at handle om kristendom, for det var noget, Martinus siden sin konfirmation havde god forstand på. Men var han vokset op under andre himmelstrøg, så kunne det vel være blevet så meget andet.

Er kristendommen en parentes i åndvidenskab? – Det mener Ole Therkelsen, og det mener jeg faktisk også. Men hvis nogen mener noget andet, så er det nemt at forstå, når man ser, hvor ofte Martinus bruger fortællinger fra Bibelen til at illustrere og forklare, hvordan livet har udviklet sig fra dyr til jordmenneske, og hvordan det videre vil gå. Men selv om dette tager lang tid, så er det dog kun en brøkdel af den lange, lange passage i spiralkredsløbet. En bette parentes, kunne man måske driste sig til at sige.

Så er det, man må spørge: er bogen ”Den intellektualiserede kristendom” også bare en parentes? Er der noget, Martinus har misforstået?

Scientology

Scientologyen kalder sig selv en religion, men de, der er gået ind i en mere kritisk undersøgelse af organisationen, vil nærmere betegne den som et mafiaagtigt foretagende, bl.a. ved de metoder, de bruger til økonomisk udnyttelse af folk og den måde, de bruger til at forfølge de frafaldne.

Bortset fra det, kalder de deres verdensbillede **kosmologi!**

At hjælpe er at forstå

Af Søren Kierkegaard

Hvis det skal lykkes mig at føre et menneske mod et bestemt mål, må jeg først finde derhen, hvor han befinder sig og begynde lige der.

Den som ikke kan det, snyder sig selv, når han tror, at han kan hjælpe andre.

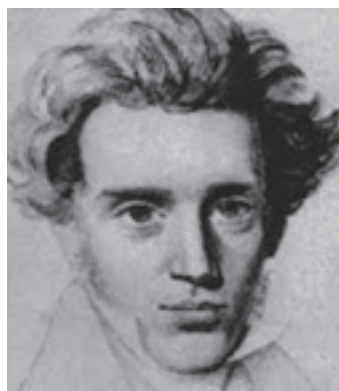
For at hjælpe nogen, må jeg visselig forstå mere, end han gør, men først og fremmest forstå, hvad han forstår.

Hvis jeg ikke kan det, så hjælper det ikke, at jeg kan og ved mere.

Vil jeg alligevel vise, hvor meget jeg kan, så skyldes det, at jeg er forfængelig og hovmodig, og at jeg egentlig gerne vil blive beundret af andre i stedet for at hjælpe.

Al ægte hjælpsomhed begynder med ydmyghed over for den, jeg vil hjælpe, og dermed må jeg forstå at dette med at hjælpe, ikke er at ville herske, men at ville tjene.

Kan jeg ikke dette, så kan jeg heller ikke hjælpe.

Hvorfor valgte Martinus et selvsupplerende råd?

Af Ejnar Hjorth

Er der ikke en svaghed ved et selvsupplerende Råd? Som mennesket er på det nuværende udviklingstrin, vil det så ikke let forfalde til hovmod og indbildskhed og gerne bestemme over andre? Vil Rådet ikke efterhånden bliver en ”indspist” gruppe, fordi man kun indvælger sine personlige venner og fristes til korruption og til at fremme egne interesser? “De vil kun deres eget”.

Hvis man skulle undgå disse svagheder, kræver det at rådsmedlemmerne har en meget høj moral og forstår analyserne.

Martinus kendte fuldt ud menneskenes svagheder og vidste selvfølgelig, at der ville blive problemer ved et selvsupplerende råd. Hvorfor valgte han det så alligevel?

Det er fordi, Martinus skriver for fremtiden. Da vil det være en ideel ordning, fordi man følger analyserne 100 %. – Så vil der jo ikke opstå de problemer, som ufuldkomne jordmennesker nu har og som er opstået hos det nuværende Råd. I virkeligheden gjorde Martinus det let for Rådet og Instituttet. Det skulle være så lille som muligt med kun en lille aktivitet. Så kunne det jo heller ikke gøre så megen skade.

I bogen “Martinus – som vi husker ham” fortæller Ib Schleicher:

INGEN VERDENSORGANISATION

Gennem mange år drøftede vi med mellemrum instituttets fremtidige organisation. - En verdensorganisation blev umiddelbart betragtet som en selvfølgelig forudsætning for at få kosmologien ud i verden til de naturligt interesserede.

Stort set ved hvert møde fremsatte Martinus det synspunkt, at det hele ville blive ganske enkelt og ukompliceret. Vi kom dog ikke til nogen opfattelse af eller beslutning om, hvordan det skulle ske, og efterhånden gik der længere og længere tid imellem, at spørgsmålet blev behandlet.

Til sidst kom det dog til at stå klart, da Martinus sagde: “Det, der bliver en verdensorganisation, er jo tankerne, der skal brede sig til menneskene. Det er ikke os, der skal lave en stor organisation, som man skal ind under. Det er en mentalitet, der skal vokse”.

Sjældent har vi andre i rådet følt en sådan lettelse i forhold til Instituttets arbejde. ... Sammenlignet med de hidtidige forestillinger var denne løsning virkelig enkel og ukompliceret.

UNDGÅ STRIDIGHEDER

Nu skulle Instituttets virksomhed være så lille som muligt. ... Langt den største del af arbejdet vil blive foretaget af frivillige kræfter uden for Instituttet, efterhånden som interessen opstår.”

Rådets arbejde skulle altså være meget begrænset: Det skulle først og fremmest bevare Det Tredie Testamente, som det forelå fra Martinus’ hånd. Man behøvede altså ikke (og måtte faktisk slet ikke) ansætte folk til at “modernisere” det, Martinus havde skrevet.

Rådet skulle støtte dem som, udenfor Instituttet, ville arbejde for at udbrede kendskabet til Det Tredie Testamente. Rådet skulle ikke bestemme over andre, men være “rådgivende”. “Sagen er givet fri” sagde Martinus i et af sine sidste foredrag.

Når dette efterleves, er det ideelt at rådet er selvsupplerende. Så svaret på spørgsmålet, hvorfor Martinus bestemte at Rådet skulle være selvsupplerende, er at Martinus havde tillid til, at Forsynet vil korrigere alle de fejl og problemer som vil opstå i Rådet, så længe man er nødt til at supplere sig med ufuldkomne jordmennesker.

Når det i fremtiden er modne og næstekærlige mennesker, der selv supplerer Rådet med nye medlemmer, vil vi se, at det var en rigtig beslutning Martinus tog, at Rådet skal være selvsupplerende.

Fest i Kulturhuset Kilden for Martinus kosmiske fødsel

Ved Per Holsner

Sådan lød indbydelsen fra Livets Skole til d. 21-03-2015 og planlagt til at finde sted hvert år på en lørdag tæt på d. 23-24 marts, de skelsættende dage hvor Martinus år 1921 blev døbt i Hellig Ånd på Nørrebro i København og oplevede den store fødsel. En kosmisk fødsel der gjorde ham i stand til at skrive det Tredje Testamente, med hvilken han grundlagde åndsvidenskaben til Livets Skole. Det ville man fejre, ligesom hans fødselsdag d. 11-08-1890 i mange år er blevet fejret. Med taler, musik, billeder og lagkage til kaffe. Vel at mærke gratis efter gaveprincippet og det ægte forretningsprincip. Flere end et hundrede mennesker følte sig velkommen. Godt tilrettelagt, festligt med venner fra nær og fjern.

Arrangementet fandt sted i kulturhuset "Kilden", hvor Livets Skole holder til, i Brøndby der har en gul brønd med to gyldne femstjerner på blå baggrund som sit byvåben. Hverken tid eller sted var tilfældigt valgt, men af forsynet disponeret til at markere afgørende begivenheder. Som tidligere beskrevet fejres årets kredsløb nu både med de traditionelle kristne højtider som jul, kyndelmisse, påske, pinse, Sankt Hans, Mikael's dag, allehelgensdag i den hvide fysiske sfære af bevidsthed, og med otte højtider der kan opleves i den moralske åndelige sfæres bevidsthed som f.eks. høstens fest d. 11. august samt livets fest d. 24. marts. Menneskets nedre selv oplever sin tilværelse gennem sit personlige elementarvæsen i den fysiske hvide sfære, dets øvre selv oplever sig bevidst i den rosa kærlighedssfære, hvorfra også samvittigheden udgår.

I år faldt livets festdag ind i et meget specielt sammenhæng. I samme døgn som dette års forårsjævndøgn indtraf, bekræftede en total solformørkelse om formiddagen d. 20. marts over Færøerne til Svalbard, at jordklodevæsenet som Gaia bringes ind i en ny kosmisk bane, hvor alt som ikke er af "renhed", af kærlighed må blive udenfor. Hvorved de stærke vibrationer fra Faderens zone begynder at opløse alle detaljer, som ikke er isoleret i kærlighed. Således markerer dette jævndøgns overgang fra vinter til sommer tillige det åndelige lysets sejr over mørket, ja synligt for det intuitive øje kan man se, hvorledes Gaia nu lysende varm gul udstråler et gyldenhvidt vibrerende lys til alle sider uden ophold.

Det mørke Martinus tidligere har beskrevet og observeret omkring jorden har måttet vige for de rene højere frekvenser af sand kærlighed i Hellig Åndens lys. Dertil skal siges, at solformørkelsens bane faldt på et område omkring Island, der siden atlantisk tid har været hjemsted for et nordligt, åndligt og solens mysteriested, der fysisk

først blev afgørende aktiv i den oldgræske kultur og her blev tilkendt Apollon, som hvert år med sine svaner bragte bud fra det høje nord. Senere kender vi til dets impuls blandt andet gennem drotmysterierne og den irsk-skotske kirke.

Dagen efter d. 21. marts fandt festen for Martinus kosmiske fødsel sted. Til minde om den verdensgenløsning han gennem det Tredje Testamente gav udtryk for. Som den første kunne han i en menneskelig fysisk krop beskrive oplevelsen af en hvid og gylden ilddåb som tegn på, at der, hvis alt gik vel, lå et himmerige på jorden forude som bekræftelse på det kristne budskab om et Nyt Jerusalem. At vi døbt i Hellig Ånden kunne genopstå som et rigtigt helt menneske i overensstemmelse med rosenkreutzernes ordsprog: "Af Gud Fader er du født, gennem Sønnen Jesus Christus vil du dø for gennem Hellig Ånden at genopstå."

Ingen har som Martinus fysisk hidtil kunnet offentliggøre så dybe kundskaber om Guds evige livsprincipper og livssubstanser, der for åndsvidenskaben er uundværlige for at forstå os selv og verdensaltet. Først sent i livet gik det op for Martinus, at han var en inkarnation af ærkeenglen Michael og derigennem forbundet med selve Kristusvæsenet, hvilket som så meget andet i åndsvidenskaben for mange kan være vanskeligt endnu at forstå, men vil falde på plads alt som det lyse menneske udvikler sin højintellektualitet og intuitive evner. Selv oplyser Martinus i sin omtale af jordens hovedtalenterne for det guddommelige skabelsesprincips lyse udstråling faktisk indirekte om sin egen identitet som ærkeengel Michael, der som vi ved, kæmper mod dragen, jordens hovedtalenterne for den mørke udstråling.

D. 23. marts fejrer vi Nordens Dag, denne gang for at bekræfte hvorledes Hellig Ånden gennemstråler det nordiske lys, så vi kan udvikle den "nordiske model". Alene gennem denne model i sin reneste form kan men-

neskeheden finde fred, lighed og næstekærlig broderskab. Fra Sjælland, Danmark over Norden vil Hellig Ånden nu brede sig ud over kloden med sit budskab ”Loven for tilværelse - elsker hverandre”, som titlen lyder på Martinus symbolbillede nr. 44. Lig en morgensol viser det korsformet Hellig Ånden hvidt strålende komme fra nord over Kattegat for at oplyse de mennesker, der på Klint har fundet sammen for at få sindsro og fred i sin sjæl i sin søgen efter løsningen på livets mysterium.

I dette symbolbillede fra år 1934 gengav Martinus en åndelig åbenbaring, der varslede det kommende opgør mellem de mørke og lyse kræfter i og gennem menneskenes sjæle. Feriekolonien i Klint med sit kosmosflag blev oprettet til at være et guddommeligt modtræk til nazismens og de andre diktaturers magt på vej mod anden verdenskrig. I skæret af Hellig Åndens nordiske lys undgik Norden at blive ruineret som resten af Europa, med bevaret evne til sidenhen at opbygge den ”nordiske model” for sine samfund. ”Livsmysteriets løsning bliver en mentalt lysende og varmende solopgang i ethvert ufærdigt menneskes sind og tanke, en inspirerende og livgivende fornemmelse af Guds nærhed. En opstandelse fra dødens og mørkets rige” skrev Martinus i sin tid.

Og med Guds dom til fordel for den lyse menneskehed d. 21-12-2012 og Gaia’s aktuelle fysisk æteriske forløsning - makrokosmisk gennemført d. 24. marts på dagen for ”livets fest”, vil hvert lyst menneske indenfor de næste et hundrede år opleve den hvide ildåb. Lig en mentalt lysende og varm solopgang. I 1980’erne blev H-menneskene født som indigobørn, de havde en indigofarvet aura omkring sig. I 1990’erne blev I-menneskene født som krystalbørn, de havde en hvidt lysende krystalformation i deres hjerter. I 2000’erne fødtes J-menneskene som stjernebørn, deres krystaller strålede kraftigt.

Nu i 2010’erne fødes regnbuebørnene, de aspirerer til gennem den forestående hvide ildåb enten i denne eller næste inkarnation at blive K-mennesker, lig Martinus symbolbillede nr. 23 for så i løbet af de efterfølgende 600 år fra nu af, en efter en at blive helt indviet i den gyldne ildåb. Inden deres inkarnation har disse H-, I-, J- og K-

børn opholdt sig på fire forskellige lyse planeter, kloder som Gaia nu deler fællesskab med omkring en tilsvarende udviklet lys sol i et nyt og lyst univers.

Igen kan det være svært at forstå, hvis udgangspunktet er det gængse lavintellektuelle verdensbillede, men tiden fremover vil fysisk manifestere dette forløb til bekræftelse, hvis ikke en udviklet intuitiv evne desforinden formår mennesket at se det - og det går minsandten meget hurtigt. Den mørke magtstruktur vil falde sammen som et korthus, og for enhver mørk leder som falder, står der et kvalificeret lyst menneske parat til at tage over. Den åndelige verden er klar med de lyse menneskers øvre selv i position til at træde ind i sin livsopgave gennem sit nedre selv på det fysiske plan. Ja, det går forbløffende hurtigt, hvorfor tidligere prognoser har måttet korrigeres, men vel at mærke stadig kan forklares åndsvidenskabeligt. Med Gaia’s forløsning starter skabelsen af den nye himmel og en ny jord, himmeriget på jorden i form af det rigtige menneskerige. Allerede den efterfølgende Palmesøndag kan vi moralsk integreret i vort øvre selv med vort nedre selv i fællesskab drage ind i opbyggelsen af det Ny Jerusalem for sammen med Jesus Kristus og hans brud Jomfru Maria at fejre den gamle kristne påskehøjtid frem til Påskesøndag. Denne gang ikke til korsfæstelse, men udelukkende til genopstandelse indenfor de næste et hundrede år i den hvide ildåb – forberedt gennem kosmiske glimt. Alt sammen i forbindelse med den verdensgenløsning Moder Jord nu føder i sin tilblivelse som Gaia.

Af Jahve fik Abraham opgaven at tage Kanaan vort nuværende Palæstina i besiddelse, og som det beskrives i det Gamle Testamente være stamfader til det jødiske folk. Det skete ved hjælp af ordet, men foruden sin prædiken opstillede han på sine vandringer altre til dyreofring, plantede træer og gravede brønde på dertil egnede steder. Det var handlinger af bevidst mysteriekarakter, så den åndelige verden derved fik åbnet portaler til at virke på det fysiske plan. Det foregik for ca. 4000 år siden og blev fulgt op af Isak og Jakob. Således var f. eks. det at grave brønde på et sted, hvor der blev oplevet en guddommelig inspiration, en mysteriehandling, der også for fremtiden muliggjorde nærværet af denne lokale inspirationskraft. Det var da heller ikke tilfældigt, at den samaritanske kvinde som hentede vand fra Jakobs kildens brønd sjæleligt kunne fornemme Jesus Kristus, som omtalt i Johannes Evangeliet kapitel 4.

Her tilbyder Jesus Kristus kvinden at drikke af hans levende vand. ”Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.” Fortsat siger han: ”Men der kommer en time, ja den er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i sandhed og ånd. For det er sådanne tilbedere, Faderen vil have. Gud er ånd,

og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.” Johannes skrev sit evangelium, da han var 99 år gammel i Efesos, mens hans Johannes Åbenbaring, der handler om kristendommens udvikling tiden derefter, om Hellig Åndens være eller ikke være på jorden, blev skrevet i en alder af 95 år på den græske ø Patmos og er den skrift, som bekendtgør vor tids vanskeligheder i forbindelse med Jesus Christus æteriske genkomst, Guds dom og det Ny Jerusalem. Denne svære tid af prøvelser og endeligt opgør startede omkring år 1900 med Hellig Åndens fornyede kraftimpuls fra Mælkevejens midte, der så er blevet forstærket i højere frekvens i årene 1921, 1941, 1973, 2000, 2013 for nu i denne påske at åbne for opbyggelsen af himmeriget på jorden, det rigtige menneskerige.

I Apokalypsens kapitel 21 med overskriften ”Den nye himmel og den nye jord” siger Jesus Kristus: ”Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster, vil jeg give af livets vand for intet.” Dette livets vand er det femte element eller kvintessens ifølge rosenkreutserne, som kun kan vælde ud fra Guds trone, når det livgivende bæres af Hellig Ånd i sandhed og kærlighed. Derfor var det heller ikke en tilfældighed, at Martinus kosmiske fødselsdag blev afholdt i kulturhuset ”Kilden” i Brøndby, og arrangeret af Livets Skole på basis af det Tredje Testamente, Hellig Åndens testamente. I den lyse menneskehed og tilgang til livets vand vil åndsvidenskabens udvikles. ”Mit ord er livets fakkelt” sagde Martinus, hvilket sandeligt kunne bekræftes denne dag d. 21. marts for den intuitivt seende, hele teatersalen, det foregik i, var et stort tilløbsstykke for glade lyse åndelige væsener fra nær og fjern.

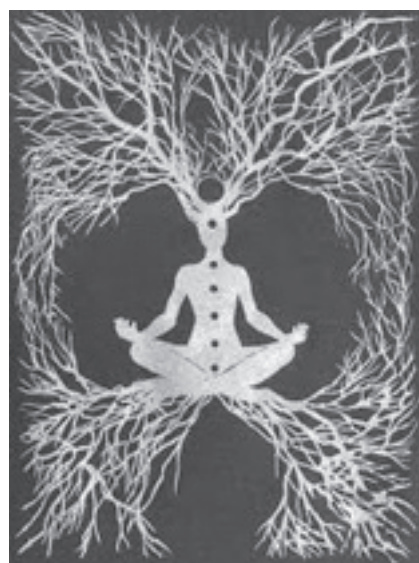
PS. Alt eftersom vi lyse mennesker forbinder os med højere frekvenser af Hellig Åndens lys så vil vi foruden den gængse lavintellektuelt formelle logik til forståelse af den fysiske verden med dens åndeligt sjælelige indhold i det gamle verdensbillede, begynde bevidst at vågne op til at inkludere en moralsk logik af højintellektualitet til at forstå den åndelige verden, der omgiver os. Overalt og i kosmos er der fyldt med levende væsener, og alt fysisk er aftryk, manifestationer på en eller anden måde af åndelige væsener.

Vi lyse mennesker begynder nu at knytte naturvidenskab til åndsvidenskab for i livskunst at forvalte vor tilværelse med kosmisk bevidsthed. Dette bevidsthedsløft til desuden at forstå verdensaltet med hjertet kan på sin vis sammenliges med det kundskabsløft, det indebærer fra at gå i grundskole og gymnasiet til at begynde på universitet. Vi vokser et klassetrin op, mens de mørke mennesker skal gå klassen om og det andetsteds.

Et personligt elementarvæsen det har alle mennesker på jorden. Et væsen som gør det muligt for os at leve på det fysiske plan i en fysisk krop, skabt og formet i fast, flyden-

de, luftig og varmestrålende substans eller element. Som visdomsfyldt opretholder kroppens instinktive vækst, vedligeholdelse og helse med mindre mennesket i sin livsstil gennem tanke, følelse og handlinger krænker livets love, så sygdom opstår. Dette væsen fører os igennem livets faser af barn, ungdom, voksen og alderdom. Vi har meget at takke vort personlige elementarvæsen for, der forbinder sig med os allerede ved undfangelsen.

Jordklodevæsenet forløses nu til sin femte inkarnation i sin aktuelle transformation af sin fjerde tilværelse, som er den gamle verden, vi kender til. I dette fjerde liv måtte den først repetere sine 3 tidligere livskroppe tilpasset kravet for sin nye udvikling - åndsvidenskabeligt benævnes tidsperioderne for disse repetitioner henholdsvis polarisk, hyperboræisk og lemurisk tid. Særpræget for den fjerde inkarnation udtrykkes først helt i den såkaldte atlantiske tidsperiode, der så i forbindelse med den sidste istid går over til postatlantisk tid, den gamle verden som nu transformeres. Den atlantiske tid startede med den første store istid for 2,8 millioner år siden, kaldet Bibers Istid efter en foregående lemurisk periode på 20 millioner år. Disse tidsangivelser afviger fra den naturvidenskabelige, der ikke som i åndsvidenskabens erkender jorden som et levende væsen, hvilket gør en væsentlig forskel, thi så går det ikke, som naturvidenskabens gør det, at ekstrapolere tidsmæssigt bagud ud fra diverse isotop- og radioaktive analyser og ud fra disse målinger sætte tal på. En vis rækkefølge i udviklingsforløbet kan det være muligt at få, men også atomer har sine livskredsløb.

Troskab mod en forfatters tekst eller videnskabelig redelighed

Af Ejnar Hjorth

Forfatterforeningen skriver om dette at ændre i en forfatters værk:

”De ideelle rettigheder består af respektretten og faderskabsretten. Respektretten indebærer, at andre ikke må foretage ændringer af værket”

I forordet til udgivelsen af H. C. Andersens dagbøger kan man læse om, med hvilken omhu man søger at gengive nøjagtigt det, der står i manuskriptet.

Fra forordet, bl. a.: ”Udgaven gengiver så nøjagtigt som muligt originalernes bogstavering og tegnsætning ...” En tekstudgave skal ”gengive forfatterens tekst med den størst mulige troskab, ...” ”Principper for tekstbehandlingen”: ”Hovedprincippet: absolut troskab mod Andersens tekst ...” - ”H. C. Andersens urigtige stavemåder og forskrevne ord bibeholdes ... Hvis de derimod virker meningsforstyrrende, oplyses det rette i en note ved hjælp af c:, eller ... i skarp parentes”.

Af respekt ændrer man altså intet, overhovedet intet, i en forfatters originale tekst eller i den måde han skriver på, ja selv tegnsætningen og stavemåden bibeholdes trods åbenlyse fejl. Som ansvarlig udgiver udviser man en selvfølgelig redelighed og troskab mod en forfatters tekst. Man gengiver kun kommentarer og bemærkninger uden for teksten eller i form af fodnoter.

Kunne man tænke sig, at en forsker ville købe Søren Kierkegaards samlede værker og nøjes med udgaver, hvor andre havde rettet i teksten? Nej, selvfølgelig ikke. Ingen seriøs forsker vil acceptere en sådan udgave.

Instituttets ændrede udgaver af Det Tredie Testamente er derfor også værdiløse for en alvorlig forsker af Martinus’ analyser.

Hvad børn kan sige

Det er Gud, der ejer solen. Han slår den fra om natten for at spare på strømmen (Nicole 5 år)

I paradiset bruger de nogle grønne duske i stedet for underbukser. (Terese 7 år)

En præst læser i Bibelen og synger ære være Gud i øjet.

Hvis man ikke vil være gift længere, fordi manden måske var dummere, end man troede, kan man skilles som venner. (Marie 7 år)

Reeza tror ikke på Gud, han tror på Allan. De hedder muslinger. (Kate 6 år)

Når nogen dør, bliver de lagt ned i jorden, og så siger præsten, at der skal de blive. (Hans 8 år)

Man kan blive frelst eller totalfrelst, alt efter hvad man har råd til. (Søren 8 år)

Der er nogle, der har en hellig lama. Den er egentlig en lille kamel. Men jeg tror Dalai Lama er en engel.

Når drenge skal døbes, skal de have en lang kjole på. Men de er for små til at grine af det.

Der findes to slags engle – almindelige engle og så skytsengle. Skytsengle er gode til at skyde.

Gud lavede fem brødre om til to fisk.

Gud ser alt, men han sladrer ikke.

Gavekultur

Af Jan Langekær

Martinus ønskede, at man skulle arbejde efter gaveprincippet altså gratisprincippet. “Vi er en moral vi er ikke en forretning”.

Altså: Ingen forretning, ingen merværdi, moms, studieafgifter, ingen indmeldelser eller udmeldelser, ingen over- eller underordnede, ingen kontrakter. Hvis man lever efter analyserne, vil alt være frit som solen.

Giv det for intet!

“I har fået det for intet, giv det for intet” sagde Jesus, Matt. 10, 8.

Apostlene forlangte ikke kursusgebyr for at fortælle til andre, hvad Jesus havde sagt. Paulus arbejdede som teltmager under sine rejser, for ikke at være andre til byrde. Allerede på Paulus’ tid var der nogle, som fik løn som “ældste”. Alle vegne hvor penge trænger ind og dominerer, sker det ofte at de demoraliserer mennesket. Det eneste rigtige er at bruge gaveprincippet og at have tillid til det.

Martinus besøgte, i begyndelsen af sit virke, Lars Nibelvang. Han kunne se, at Martinus havde særlige evner og han sagde, for at prøve ham, at med de evner kunne han tjene mange penge. Martinus afviste den mulighed meget kraftigt.

Han ønskede kun at give sin viden som en gave til menneskeheden.

Den åndelige viden skal ikke koste penge

Selv i kirker og templer er der normalt gratis adgang. Ingen trossamfund forlanger penge for at forkynde evangeliet. De østlige religioner fungerer efter gaveprincippet. Man giver frivillige bidrag.

LIVETS SKOLE i Martinus’ åndsvidenskab og Fonden Det Tredje Testamente drives efter gaveprincippet. Der er gratis adgang til alle foredrag og studiegrupper. Alle bøger sælges til kostpris, altså uden fortjeneste. Alt arbejde er frivilligt. Der holdes udstillinger overalt i landet og i udlandet. Der afholdes sommerkursus. Der laves brochurer og studiemateriale. Der ydes hjælp til private, som ønsker at oprette lokale studiekredse.

Men der skal naturligvis også bruges penge.

Tillid til gaveprincippet

Mange yder et stort frivilligt arbejde til LIVETS SKOLE i åndsvidenskab og Fonden Det Tredje Testamente, mange giver gaver og der kommer arvemidler. Når man er ind-

stillet på kun at give, virker det begge veje.

Det er en stor glæde, når alt gives uden beregning.

Hvad hvis der ikke kommer bidrag nok? Kan man basere en aktivitet udelukkende på tilliden til, at der kommer gaver nok?

Hvis der ikke kommer bidrag nok, er det fordi aktiviteten ikke er rigtig og ikke har forsynets velsignelse. Man må så lægge stilen om eller nedsætte aktiviteten, indtil økonomien hænger sammen. Man skal ikke gøre mere end der er støtte til, men gør man det rigtige, kommer bidragene og hjælpen også. Det har LIVETS SKOLE erfaret.

Martinus skriver:

Fra artiklen GAVEKULTUR: “Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer. Vort forhold til det “at give” er vort forhold til udviklingen.

Herpå ses det, hvor man står. Herpå ses det jordiske menneskes afstand fra at være et “færdigt” væsen, hvilket vil sige, den væsenstilstand, der i “Livets Bog” udtrykkes som “det rigtige menneske”.

Dyrets natur er princippet “at tage”, – det virkelige menneskes natur er princippet “at give”.

... ”Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for det enkelte menneske.”

Den frihed, som Martinus her nævner, vil føles der, hvor der ikke er tvang eller kontrol, og hvor man frit kan komme og gå, – og frit kan give, hvad man har lyst til.

SOMMERKURSUS 2015

PÅ KRAGSBJERGGAARD I ODENSE

LØRDAG 27 JUNI TIL FREDAG 3. JULI

Sommerkursus 2015 i Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab.

I Odense lørdag d. 27. juni til fredag d. 3. juli
På DANHOSTEL Odense, Kragstbjerggaard,
Kragstbjergvej 121, 5230 Odense M

Der tjekkes ind lørdag fra kl. 16, hvor der serveres en vegetarsuppe kl. 18, og der tjekkes ud fredag kl. 11. Der er vegetarmad morgen, frokost og aften. The og kaffe ad libitum.
Der er ingen kursusafgift. Sengelinned er inkl. i prisen, som er fra 600 kr pr person til 3300 kr, alt efter værelsesønsker.

Det Tredie Testamentes fond yder tilskud eller giver friplads til personer, som af økonomiske grunde ellers ikke kan deltage i sommerkurset.

Der er ud over foredrag og studiegrupper også aftenforedrag, hvor der er gratis adgang for folk ude fra byen. Det første aftenforedrag søndag d. 28. juni kl. 19.30 er en introduktion til Martinus og hans værk af Vagn Noach.

Der betales et depositum på 500 kr ved tilmelding, som sker til Livets Skole email: jan@langekaer.dk eller tlf. 2015 7811
Bankkonto i Danske Bank: reg.nr 1551 kontonr 3719548830

For yderligere information: www.livetsskole.info, www.det-tredie-testamente.dk og på facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

MARTINUS i symbol 33 i DEV III, side 288:

”Da disse (Verdensreligionerne red.) er baseret på overdimensioneret følelse, må de nu degenerere til fordel for religiøs videnskab, der også bliver udtrykt som åndsvidenskab”.

(Bl.a. i sine sidste foredrag forklarer Martinus

At Talsmanden den Hellig Ånd er åndsvidenskaben, som igen er hans værk Det Tredie Testamente, som igen er Kristendommens sidste epoke)

Fest for Martinus kosmiske indvielse i 1921

Referat af Chris Falke Daimo og Jan Langekær

Den 24. marts 1946 holdt Martinus en mindedag, fordi det var 25 år siden, han fik sin kosmiske bevidsthed. Han holdt en tale, hvor han nævnte, at denne dag var en mærkedag i hans liv. Han afsluttede talen med at sige: "Jeg vil derfor gerne have Lov til at slutte denne min Mindedag, som De med Deres Kærlighed saaledes har gjort uforglemmeligt lysende for mig, med at udtrykke min inderligste og hjerteligste Tak til Dem alle sammen."

Det er jo os, der nu har grund til at udtrykke vor inderligste taknemmelighed til Martinus og Forsynet, at denne begivenhed skete, for nu 94 år siden. Denne begivenhed bør jo være den vigtigste mindedag vi kan fejre og derfor havde Fonden Det Tredie Testamente, LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, også besluttet at gøre den til en årlig mindedag.

Man havde fastsat festligholdelse af denne store begivenhed til lørdag den 21. marts 2015. (Det var datoen, hvor Martinus modtog bogen, som var medvirkende til, at han fik sin kosmiske bevidsthed).

Der blev hermed grundlagt en vigtig fejring af denne historiske og kulturelle hændelse, der vil få betydning for hele menneskehedens historie og udviklingsproces frem imod målet, at vi alle engang skal blive mennesker i Guds billede!

Der var lagt et righoldigt program med taler af Jan Langekær, Rolf Elving, Christer Malmstrøm og Ingemar Fridell. Sidstnævnte spillede flere gange, blandt andet et variationsværk af Mozart med henvisning til, at Martinus' analyser også er et variationsværk, hvor evige temaer kommer igen og igen og varieres. Han nævnte især 4 temaer, der varieres i Det Tredie Testamente, nemlig:

1. Skabelsen af mennesket i Guds billede.
2. Alt er såre godt.
3. Gudsforholdet.
4. Kærlighedsbudskabet (Du skal elske Herren din Gud over alt, og din næste som dig selv)

Der var også musikindslag af Ingrid Holck med foto fra Tadeusz Hynek. Thorsten Dreijer viste film- og musikindslag. Der var oplæsning af Martinus' erindringer ved Hans Skaarup og Mejbritt Ræbild læste fra "Efterskrift" i Livets Bog VII.

I det store program var der naturligvis også en pause, hvor der blev serveret kaffe og te samt lækre lagkager til de 129 fremmødte, og der manglede ikke noget. Der var dækket op til i alt 130 personer ved 7 mands borde. De var

pyntede til dagen med hvide duge og små Martinus-flag. Salens vægge var pyntede med Martinus smukt indrammede symboler og over scenen hang et 5 meter langt banner med teksten "Fest for Martinus kosmiske indvielse i 1921". Bag scenen var opstillet de smukke plancher, som bruges til udstillinger rundt omkring i mange byer.

Der var altså indbudt til en mindedag med et righoldigt program. En mindedag, som Martinus også holdt i 1946, men som nu er genoptaget og vil være tilbagevendende.

Det er værd at bemærke, at når man inviterer til en mindedag eller en fest, så kræver man jo ikke betaling af sine gæster. – Alt var derfor gratis og frit.

Men man får jo lyst til at vise sin taknemmelighed, både over for alle dem, som havde lagt det store arbejde i at arrangere mindedagen, og alle dem der bidrog med programmet og selvfølgelig især også på grund af den gave, som vi alle har fået fra Martinus i form af de guddommelige analyser i Det Tredie Testamente. – Mange gav bidrag og gaver til mindedagen, så alt virkede efter gaveprincippet.

Hvis du vil vide mere om denne mindefest, så er hele arrangementet blevet filmet af Bo Hansen, og der blev taget mange billeder. Både Film og fotos vil senere kunne ses på Facebook og på LIVETS SKOLE i åndsvidenskabets hjemmeside: www.livetsskole.info.

Mange lyse hilsner.

PS: For dem, som efter mindefesten, havde lyst til at fortsætte samværet, kunne man i bus blive kørt til restauranten i Idrættens Hus, hvor der var arrangeret en dejlig veganerbuffet, til 129,- kr. Dette tilbud var der 100 personer som tog imod og på denne måde sluttede en fantastisk en fantastisk mindedag i godt selskab.

Filosofiske krummer

Vi må ikke glemme, at had, misundelse og stolthed forurener vores liv. (Pave Frans)

Sand styrke er at tjene andre. (Pave Frans)

Giv kærlighed, hvor der ikke er kærlighed, og du vil få kærlighed. (Johannes af Korset)

Hvis du føler glæde ved det gode, du har øver, og er bedrøvet over det onde, som du har begået, er du en sand troende. (Muhammed)

Hjernen frembringer ikke tanker, ligesom en ledning heller ikke frembringer elektrisk strøm. (Poul Brunton)

Hjernen ånder bevidsthed, ligesom lungerne ånder luft. (Huston Smith)

Den Gud, jeg oplevede under min rejse, er den rene kærlighed. (Eben Alexander i bogen "Proof of heaven")

Når meningsløshed er problemet, består helingen i at genindsætte mennesket i et levende univers. (Pia Skogemann)

Skellet mellem det, der er virkeligt, og det der er fantasi, kan ikke opretholdes. Alle eksisterende ting er jo illusion. (John Mackenzie)

Hvis man bruger smerten til at udvikle sig, er den værd at gå igennem (Bernie Siegel)

Ligesom en ædelsten ikke kan poleres uden friktion, kan mennesket ikke blive fuldkomment uden prøvelser. (Kinesisk ordsprog)

Ligesom et magnetfelt kan ordne jernfilspåner i et specielt mønster, således ordner det felt, din bevidsthed skaber, din krops fysiske materiale i et bestemt mønster. (Deepak Chopra)

Videnskab uden samvittighed er sjælens ruin. (Rabelais)

Religion forholder sig til teologi som en træstamme til en bjælke. Den første bærer en krone, der synes at blande sig med himlen, den anden bærer et loft, der skjuler himlen. (Knud Hjortø)

Livet har kun én eneste mening, og det er, at liv skal forbinde sig med liv, og denne forbindelse kan kun ske igennem kærligheden (Martinus)

Anti-flokmentalitet:

Jeg dyrker en sport, som jeg træner i tit,
Jeg øver mig i at gå ude af trit. Piet Hein

Flaget

Da Martinus-sagens flag første gang blev hejst i Klint d. 31/5-1936, sagde Martinus bl.a.: ”Når vi er forsamlede her i dag, så er det, fordi vi har den glæde at skulle overvære, at den hellige ånds symbol, den matematiske formel for den guddommelige verdensplan, udtrykket for det evigt fuldkomne verdensbillede, i form af et banner for første gang hejses på jorden. Jeg skal ikke her fordybe mig i nogen lang forklaring, da De jo kender de nærmere detaljer eller enkeltheder fra mit arbejde, fra studiekredsene, men straks gå over til at udføre denne for os så højtidelige handling.

Og efter at flaget var hejst og vajede i vinden, synligt i alle sine felter og detaljer, følte jeg trang til at afslutte med følgende: ”Som De kender fra mit arbejde, er de seks kolorerede felter udtryk for de seks grundenergier, som verdensaltets sammensætning manifesterer sig i. Den hvide trekant eller pyramide med strålerne udtrykker det guddommelige ”noget”, det, der oplever livet i enhver organisme, medens det violette felt er udtryk for den guddommelige skabevne.

Som de nu ser dette hellige symbol vaje i vinden, er det et ydre synligt udtryk for det allerhøjeste tankeklima. Og i kraft af denne dets identitet som kærlighedens symbol vil dets vaje i krigens og ufredens tjeneste aldrig kunne finde sted uden at være en parodi på dets bestemmelse. Hvor dette lysets symbol derfor retmæssig skal vaje i verden, må al krig, brutalitet og ufred være bandlyst.

Og på samme måde må en mental kopi af dette vaje i vore hjerter. Det gælder også her, at det ikke bliver sønderrevet af de stærke lidenskabers storme, men at det hele tiden kan vaje og lyse i en atmosfære af tilgivelsens og kærlighedens friske brise. .. Vi repræsenterer her en forsamling af mennesker, der efterhånden gerne skulle have så meget solskin inde i deres egen natur, at det ikke skulle være af nogen særlig nedtrykkende betydning, selv om den naturlige sol i nogle øjeblikke nødvendigvis må dækkes af skyer, og den for de jordiske livsformer så nødvendige fugtighed kan komme til udløsning.

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - reg 3409 konto 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk